

‘อือ...’ เมธัสพีนสติจากฝันอันยาวนาน แต่เหมือนเพิ่งจะผ่านมาเพียงเสี้ยววินาที

ชายหนุ่มลืมหันตามองไปยังเบื้องบน ทว่ารอบด้านกลับมืดมิด สัมผัสที่แผ่นหลังช่างนุ่มนวลราวกับเขานอนอยู่บนเตียงผ้าไหมชั้นดี อากาศรอบด้านสะอาดสดชื่นไร้กลิ่นอับ ร่างกายเบี๊ยมไปด้วยพลังวังชา แต่ความรู้สึกเศร้าที่อัดแน่นอยู่ในอก ทำให้เขาต้องสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์จากการสูญเสีย แล้วค่อยเลื่อนใช้นิ้วชี้มือขวาสัมผัสส่นาฬิกาของระบบเพื่อเปิดดูวันและเวลา

‘อืม...เราหลับไปเกือบสองวันเลยหรือนี่ แล้วที่นี้คือที่ไหนกันนะ...’

ทันใดนั้นเสียงจากระบบพลันดังขึ้น ‘ผู้เล่นเมธัสได้รับพลังเวทผลึกจากสัตว์เทพจิ้งจอกเก้าหาง พลังเวทของเพิ่มขึ้นถาวร 100 ทองค่ะ...ผู้เล่นเมธัสได้รับพลังวิญญูณสัตว์เทพจิ้งจอกเก้าหาง ทำให้บรรลุล่วงเอ็นทลีชั่นร่างเขียนค่ะ...ผู้เล่นเมธัสระดับเพิ่มขึ้นเป็น 252...280...400 ค่ะ’

เขาต้องเบิกตากว้าง ‘เอ๊ะ! ทำไมระดับของเราถึงพุ่งพรวดไปถึงสี่ร้อยได้ละเนี่ย’

เมธัสยอมไม่รู้ว่าก่อนที่วออสจะเสียชีวิตได้โจมตีศัตรูไปมากน้อยเพียงใด ต่อมาถึงศัตรูจะเสียชีวิตเพราะแอปเปิ้ล ทว่าการที่วออสได้โจมตีก่อนทำให้วออสได้รับค่าประสบการณ์มาครึ่งหนึ่ง ส่วนตัวเขาซึ่งร่วมกลุ่มกับวออส จึงได้รับค่าประสบการณ์มาเลื่อนระดับด้วย

‘ก่อนอื่นต้องรีบตรวจสอบว่าวันนี้มีการกิจอะไรบ้าง’

หน้าต่าภารกิจแจ้งว่า เขาต้องเดินทางออกจากหลุมหลบภัยภายในสองชั่วโมงของรางวัลเป็นเม็ดเงินเพิ่มพลังชีวิต 3% ลิบเม็ต

‘โอ้! ยอดเยี่ยมไปเลย อยากได้ยาเพิ่มพลังชีวิตเพิ่มอยู่พอดี’

พลังเอ็นทลิมิได้ใช้พลังเวท แต่ใช้พลังชีวิตมาแปรเป็นพลังทำลายหรือสร้างวัตถุถึงพลังธาตุไม้จะช่วยฟื้นฟูพลังชีวิตของตนเองได้ ทว่าการใช้พลังธาตุไม้ในขั้นนี้ต้องสลายพลังเอ็นทลิมิสายอื่นชั่วคราว จึงไม่เหมาะยามที่ต้องแลกชีวิตกับศัตรูหมู่มาก ส่วนสาเหตุหลักที่ทำให้เขาเน้นฝึกพลังเอ็นทลิมิคือ

กฎพิเศษข้อที่ 2 ในมิตินี้จะไม่มียาฟื้นฟูพลังเวท ฉะนั้นโปรดใช้อย่างรอบคอบ ด้วยกฎข้อนี้ ทำให้เขามุ่งมั่นฝึกพลังเอ็นทลิมิ เพราะการใช้อาวุธจากล๊อคเกอร์ต้องใช้เวลาอย่างต่อเนื่อง

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นร่ายเวทมุกตลกอัคคี ทำให้เห็นสภาพรอบด้านถนัดตา และพบว่าเขานอนอยู่ในวัตถุบางอย่างคล้ายแคปซูลทรงรีขนาดใหญ่ ผนังฝั่งซ้ายและขวาอยู่ห่างจากเขาประมาณหนึ่งฟุต ส่วนผนังเบื้องหน้าถักทอจากเส้นด้ายสีขาว

‘หืม เราอยู่ในอะไรกันเนี่ย’ เขายื่นมือซ้ายไปสัมผัสผนังด้านบน รู้สึกเหมือนมันคล้ายผ้าลินินๆ ที่มีความยืดหยุ่นแบบแผ่นยาง เขาจึงขยับมันแล้วออกแรงดึง

แควก!! เขาฉีกรั้วไหมออกมาส่วนหนึ่ง เผยให้เห็นเพดานดินที่น่าจะเป็นสิ่งที่เขาจัดสร้าง พอลองชะโงกหน้าออกไปมองสิ่งที่ห่อหุ้มตนเองอยู่ก็พบว่ามันเป็นดักแด่ทรงรีสีขาว

‘หรือว่านี่จะเป็นปรากฏการณ์ลอคคราบของคนในมิตินี้’

สิ่งมีชีวิตในมิตินาเดียทั้งมนุษย์และมนุษย์สัตว์ เมื่อเจริญเติบโตถึงจุดหนึ่ง พลังเวทในกายจะออกมาปกคลุมร่างจนกลายเป็นดักแด่ จุดสำคัญคือหลังออกจากดักแด่ค่าพลังเวทจะเริ่มเสถียร ซึ่งมนุษย์กับมนุษย์สัตว์ปีส่วนใหญ่จะเป็นดักแด่ช่วงอายุสิบแปดปี แล้วทางส่วนกลางจะให้พวกเขาสมัครเข้าสถาบันเวทหรือมหาวิทยาลัยเวทซึ่งจะต้องทำภายในหนึ่งปีหลังออกจากดักแด่ โดยทางส่วนกลางจะมีเวทตรวจสอบผู้เข้ามาลงทะเบียนเป็นนักศึกษา

ช่วงเวลาในการสมัครคือเดือนเก้าและเดือนสิบของทุกปี หากเลยเวลาที่ออกจากดักแด่เกินหนึ่งปี คนเหล่านั้นจะถูกตัดสิทธิ์โดยปริยาย เพื่อความยุติธรรมต่อนักศึกษา

คนอื่นๆ เพราะอายุขัยของคนส่วนใหญ่ในมิตินี้มากกว่าสองร้อยปี และบางเผ่าพันธุ์ต่อให้อายุถึงร้อยปี ก็อาจจะยังมีใบหน้าคล้ายเด็กวัยสิบแปดปีเท่านั้น นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมผู้ดูแลมิติลับนาเดียย้อนอายุให้เขา

เมธัสใช้สองมือแหวกดักแด้ของตนออก แล้วลุกขึ้นมองรอบด้าน พบว่าตนอยู่ห่างจากปากทางเข้าช่องลับในส่วนของคฤหาสน์ลูเธอร์เพียงสี่เมตร ด้านขวามีรังดักแด้สีขาวอีกหนึ่งรัง

‘นี่เป็นของวออสหรือเปล่าเนะ ต้องลองดูประสิทธิภาพของเวทที่น้องชะหน้อยแล้ว’

ชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้น เร่งพลังเวทในร่างกายให้ไหลวน พอในใจนึกถึงพันธะสายใยพี่น้องร่วมสาบาน ด้านหลังมือก็ปรากฏวงเวทเรืองแสง จากนั้นในดักแด้ก็มีแสงสว่างกะพริบขึ้น

เขาคลิ้มด้วยความยินดี เพราะการที่วงเวทที่น้องร่วมสาบานยังไม่สลายไป แปลว่าผู้ร่วมสาบานยังคงมีชีวิตอยู่ และขอเพียงผู้ร่วมสาบานอยู่ในระยะสิบเมตร วงเวทที่หลังมือของอีกฝ่ายจะกะพริบเป็นการตอบรับ แม้อีกฝ่ายยังคงนอนอยู่ในดักแด้ก็ตาม

ชายหนุ่มจำได้ ในหนังสือบอกว่าหากผู้ที่อยู่ในดักแด้โดนรบกวนหรือดักแด้ถูกทำลาย ก่อนผู้ที่อยู่ในนั้นจะออกมาเอง นอกจากจะได้รับพลังเวทน้อยลงแล้ว อาจจะมีอันตรายถึงชีวิตด้วย

‘วออส น้องรีบตื่นหน่อยนะ’ เมธัสมองน้องชายด้วยความห่วงใย ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปเก็บกระเป๋ากับและกระเป๋าเดินทางมาวางใกล้รังดักแด้ของเขาที่แฟบลง

เขาหยิบอาหารและเครื่องดื่มมากินจนอิ่ม เพราะท้องเริ่มร้องลั่นชวนให้หุดหู้ใจ จากนั้นเขาคิดจะหยิบเสื้อผ้ามาย่เปลี่ยน ทว่าขณะกำลังหยิบกระຈักสี่เหลี่ยมกรอบไม้บานหนึ่งออกมา ภาพสะท้อนจากกระจกก็ทำเอาเขาตาเหลือกค้างไปในทันที

‘เฮ้ย ทำโมโหตรงหน้าเราถึงเปลี่ยนไปละ หรือว่าเกิดวิญญูณสลบร่างแบบในหนัง...’ เขาส่ายศีรษะ ‘นั่นก็เพื่อเจอไปแล้ว ต้องคิดอะไรที่มันมีตรรกะกว่านั้น อือ...’ ครั้นนึกถึงใบหน้าของแอปเปิ้ลที่เปลี่ยนไปยามใช้พลัง เขาก็เอากำปั้นขวาพาดมือซ้ายของตนด้วยความเข้าใจ ‘ใช่แล้ว นี่คงเป็นหนึ่งในเวทของแอปเปิ้ลที่ทำให้โฉมหน้าเราเปลี่ยนไปสินะ อืมๆ’

เขาพยักหน้ากึ่งๆ จากนั้นค่อยเปิดหน้าต่างสถานะเพื่อตรวจสอบสถานะปัจจุบัน
ผู้เล่น เมธัส ระดับ 400 เผ่า มนุษย์ ความอึด 100/100 พลังชีวิต 58,889,200

พลังเวทผลึก 530¹+100² **ทอง** 0 **เงิน** 0 **ทองแดง** **ค่าสถานะ** **พลัง** 330+50 **กาย** 320+50 **ปัญญา** 410+120 **ไว** 250+50 **แม่นยำ** 310 **โชค** 320

‘พลังเวทเยอะขนาดนี้ สงสัยต้องรีบไปทำพันธสัญญาลือกเกอร์ซะแล้ว’ เขาเปิดหน้าต่างข้อมูลตรวจสอบพลังเอ็นทลี

พลังเอ็นทลี ร่างเขียน **ระดับ** 5,000 **ค่าความเชี่ยวชาญที่ต้องสะสมเพื่อเลื่อนขั้นต่อไป** 0/500,000

‘ผลจากการได้รับพลังของแอปเปลทำให้เราไม่ต้องเสียเวลาฝึก...’ ชายหนุ่มหันไปมองรังดักแด้ของน้องชาย ‘แล้วว羅斯ที่ไม่เคยสำเร็จพลังเอ็นทลีเลยจะมีพลังถึงขั้นไหนนะ’

พลังเอ็นทลีระดับร่างสรรพสิ่ง	
ธาตุดิน	หมื่นขุนเขา ทำให้ร่างกายมีอนุภาพเยี่ยงศาสตรา 400 ผลึกทอง มีมานพลังเอ็นทลี 10,000 แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 200,000 รายครั้ง หนึ่งอยู่นาน 40 นาที <u>ผลพิเศษ</u> เพิ่มสถานะกายถาวร 40
ธาตุน้ำ	ม่านวารี สลายพลังทำลาย 30% แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 30,000 <u>ผลพิเศษ</u> ทำให้ผู้ใช้เอ็นทลีที่มีระดับต่ำกว่าสัมผัสถึงตัวตนไม่ได้
ธาตุไฟ	หัวใจอัคคี เพิ่มพลังโจมตี 30% แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 30,000 ระยะเวลา 10 นาทีต่อครั้ง <u>ผลพิเศษ</u> เพิ่มสถานะพลังถาวร 40
ธาตุไม้	พฤษาภิรมย์ พื้นฟูพลังชีวิต 30% ต่อนาที เสริมประสิทธิภาพของสายตา และการไต่ยืนในระยะ 100 เมตร
ธาตุทอง	สำนึกทอง เสริมพลังโจมตีและพลังป้องกันชั่วคราว 2,000 แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 10,000 เมื่อห่างจากร่างกายนาน 10 วินาที ทักชะหมดผลอัตโนมัติ

¹ 530 มาจากค่าปัญญา
² พลังเวทผลึก +100 ทอง จากผลึกของสัตว์เทพจึงจอกเก้าหาง

พลังเอ็นทรีระดับร่างเขียน	
ธาตุดิน	หมื่นขุนเขา ทำให้ร่างกายมีอานุภาพเยี่ยงศาสตรา 450 ผลึกทอง มีม่านพลังเอ็นทรี 13,500 แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 270,000 ร่ายครั้งหนึ่งอยู่นาน 50 นาที <u>ผลพิเศษ</u> เพิ่มสถานะกายถาวร 50
ธาตุน้ำ	ม่านวารี สลายพลังทำลาย 35% แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 35,000 <u>ผลพิเศษ</u> ทำให้ผู้ใช้เอ็นทรีที่มีระดับต่ำกว่าล้มถึงตัวตนไม่ได้
ธาตุไฟ	หัวใจอัคคี เพิ่มพลังโจมตี 35% แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 35,000 ระยะเวลา 10 นาทีต่อครั้ง <u>ผลพิเศษ</u> เพิ่มสถานะพลังถาวร 50
ธาตุไม้	พฤกษาทิพย์ ปั่นฟูพลังชีวิต 35% ต่อนาที เสริมประสิทธิภาพของสายตาและการได้ยินในระยะ 200 เมตร
ธาตุทอง	ล่านิกทอง เสริมพลังโจมตีและพลังป้องกันชั่วคราว 3,000 แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครั้งละ 15,000 เมื่อห่างจากร่างกายนาน 10 วินาที ทักษะหมดผลอัตโนมัติ พอถึงขั้นร่างเขียน ทักษะพื้นฐานประจำธาตุก็แกร่งขึ้นไปในตัว แถมพลังชีวิตของเราตอนนี้คงพอจะใช้แลกชีวิตกับคนอื่นได้สบายๆ
ทักษะเวท	มุกตลกอัคคี สามารถสร้างไฟที่ไม่สามารถเผาไหม้ได้บนนิ้วชี้ ทุก 10 นาที เสียพลังเวท 1 ทองแดง
ทักษะเวท	วงเวทพี่น้อง ทำให้เกิดวงเวทที่หลังมือซ้าย ช่วยให้เราได้ฝ่าฝ่ามือร่วมสามบาน ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ หากอยู่ในระยะ 10 เมตร วงเวทของอีกฝ่ายจะกะพริบแสง เสียพลังเวท 1 ทองแดงทุกครั้งที่ใช้ ครั้งหนึ่งอยู่นาน 1 นาที

‘เฮ้อ คุณแม่นะคุณแม่ ทั้งที่เชี่ยวชาญเวทโบราณถึงขนาดนั้น ทำไมไม่สอนเราบ้างนะ ไม่งั้นผลอาจพลิกผันไม่เป็นแบบนี้ก็ได้...’

เมื่อคิดถึงผู้ที่จากไป ความหดหู่ก็เข้ามาครอบคลุมนจิตใจเขาอีกครั้ง

เมธัสสะบัดหน้าเพื่อเตือนตนเองถึงสิ่งที่ต้องทำ สองมือหลอมมีดสั้นคมกริบออก

มาเล่มหนึ่ง แต่ก็ต้องถอนใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เพราะเพียงเขาออกแรงนิดเดียว ตัวมิดก็หักอย่างง่ายดาย เขาใช้พลังหลอมมันกลับเข้าไปในร่างกาย แล้วตรึงตรองเรื่องจุดอ่อนของผู้ใช้พลังเอ็นทรี

‘ถ้าอยากได้อาวุธดีกว่านี้คงต้องสะสมแร่ชั้นสูงให้ได้มากๆ เสียก่อน ไม่งั้นอาวุธที่สร้างคงไม่มีประสิทธิภาพอย่างที่ใจต้องการ’

สำหรับผู้ใช้อีเอ็นทรีที่คิดจะสร้างอาวุธใช้เองนั้น ความลำบากของพวกเขาคือการค้นหาแร่ชั้นสูง

ถึงก่อนแร่ที่ผ่านการกลั่นกรองด้วยพลังเอ็นทรี จะมีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม ทว่ามันก็ยังไม่แกร่งเท่าศาสตราลોકเกอร์ชั้นสูง

หากผู้ใช้เอ็นทรีอยากแข็งแกร่งขึ้น ก็จำเป็นที่จะต้องมีการหาแร่ธาตุสำหรับสร้างอาวุธด้วย มิเช่นนั้นต่อให้มีพลังสูงล้าถึงขั้นร่างเซียน แต่หากไร้อาวุธที่แข็งแกร่งเพียงพอ ก็มีโอกาสชนฆ่าหรือทำลายผ่านพลังเวทของเหล่าผู้ใช้ศาสตราลોકเกอร์ได้อยู่ดี

มีคำกล่าวโบราณว่า ผีก็เอ็นทรีสิบปีก็มีอาจสู้ผู้ถือศาสตราลોકเกอร์ชั้นสูงเพียงชั้นเดียว เพราะต่อให้ผู้ถือศาสตราลોકเกอร์ไม่ได้ฝึกฝนอะไรมากนัก ทว่าด้วยพลังพิเศษในศาสตราลોકเกอร์ก็สามารถทำให้ผู้ถือสำแดงพลังทำลายล้างได้ทันที

ด้วยเหตุนี้จอมเวทส่วนใหญ่จึงเลือกทำพันธสัญญาลોકเกอร์มากกว่าที่จะฝึกฝนเอ็นทรี จะได้ไม่ต้องเปลืองเวลาค้นหาแร่วิญญาณชั้นสูงมาทำอาวุธเฉพาะตัว

เมธัสสองโคจรพลังเอ็นทรีในร่างเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของประสาทหู และจับสัมผัสสภาพเบื้องนอก เขารู้สึกได้ถึงจิตของผู้คนจำนวนหนึ่งกำลังเดินไปมาอยู่เหนือพื้นดิน

“ทางนี้ก็ไม่มีผู้รอดชีวิต...”

“ที่นี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ”

“เฮ้!! พวกแกตรงนั้นลองไปตรวจบริเวณชายป่าทีซี เดียวมิดแล้วจะทำงานลำบากนะโว้ย!”

เสียงผู้คนจากด้านนอกทำให้เมธัสต้องตื่นตัว เพราะเขามองเจอใจใครได้อีกแล้ว

‘สงสัยต้องหาที่เก็บตัวเพื่อฝึกพลังเอ็นทรีให้เชี่ยวชาญกว่านี้ แกมพลังร่างเซียนน่าจะช่วยให้เราพัฒนาพลังธาตุได้มากกว่าเดิม...อืม...มันน่าจะใช้หลักการเดียวกับ RWO ปกติ ต้องลองสร้างธาตุลม สายฟ้า มายา พิษ และน้ำแข็ง ถ้าโชคดีอาจจะ...’

แควก!! มีเสียงดักแด้ฉีกขาดดังขึ้น

“พ่อครับ แม่ครับ” เสียงของวออสดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

เมธัสรีบหันไปมองก็เห็นใบหน้าของวออสเปลี่ยนไปเช่นเดียวกับเขา ‘แอบเปิ้ล คงหวังให้เราเริ่มต้นชีวิตใหม่สินะ...เพราะเรื่องล้างแค้นคงไม่จำเป็นแล้วกระมัง’

เขามันเสียงนุ่ม “วออส พ่ออยู่นี่ น้องใจ...”

วออสมีสายตาตื่นตระหนก สองมือสองเท้าพาร่างเขียบถอยออกไปพร้อมกับตะโกนถาม “นายเป็นใคร” มือซ้ายของอีกฝ่ายก็ชูคริสตัลผืนกระจกสีม่วงลึกลับออกมาทางเขา ดวงตาที่ทอเวทหวาดกลัวเริ่มแข่งกร้าวราวกับสัตว์ป่าที่พร้อมจะแลกชีวิต “หรือว่านายเป็นพวกศัตรู”

เมธัสกลัวอีกฝ่ายจะทำเสียงดังกว่าเดิม จนทำให้พวกตนตกอยู่ในอันตรายอีกครั้ง จึงพูดเสียงเศร้า “ขอโทษด้วยนะ”

สิ้นวาทะ เขาก็ใช้มือซ้ายยันกายขึ้น สองเท้าติดพื้นพาร่างพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายที่ตาเบิกโต มือซ้ายของวออสเริ่มเปล่งแสงคล้ายจะเปลี่ยนผลึกคริสตัลให้เป็นอาวุธลึกลับแสนอันตราย ทว่าหมัดซ้ายของเมธัสได้อัดใส่ท้องของน้องชายทันท่วงทีจนเกิดเสียงดังตุบ

“อ้อกก!!” ใบหน้าของวออสบิดเบี้ยว จากนั้นเปลือกตากก็ปิดลง

เมธัสใช้มือขวารับร่างของวออส มือซ้ายหยิบคริสตัลของอีกฝ่ายโยนใส่กระเป๋าดูแลของที่ติดตัวไว้ จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้าขาดวันของอีกฝ่ายออก แล้วเลือกเสื้อโปโลสีน้ำเงิน กางเกงขายาวสีเทา รองเท้าผ้าใบสีขาวใส่ให้อีกฝ่ายแทน ก่อนจะเลือกเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวแก่ กางเกงยีนสีฟ้า และรองเท้าผ้าใบสีเทาให้ตนเอง

เมื่อสองหนุ่มได้ยินเสียงผู้คนอยู่ในบริเวณนั้นแล้ว เขาก็ใช้สองมือหยิบกระดิกน้ำมันบาร์สองแท่ง และอาหารแห้งในกระเป๋าเป้ไปวางตรงปากทาง สองเท้าพาร่างถอยห่างออกมาเล็กน้อย สองมือวางลงบนพื้นพร้อมกับใช้พลังเอ็นทรีซูดดินขึ้นมากเป็นกำแพงหนาเกือบสองเมตร เพื่อให้คนที่เจอทางลับเข้าใจว่า ตรงนี้เป็นเพียงที่ซ่อนเงินไว้ใช้ยามฉุกเฉินเท่านั้น ส่วนพวกเศษเสื้อผ้าและดักแด้ เขาได้กลับฝังมันเรียบร้อยแล้ว

เขาวกกลับมามองใบหน้าที่ของวออสที่ถูกจัดให้นอนพิงผนังอุโมงค์ฝังซ้ายมือริมฝีปากของน้องชายกำลังลิ้นระริก มีเหงื่อซึมที่หน้าผากราวกับกำลังฝันร้าย เขาจึงยกมือลูบแก้มอีกฝ่ายเบาๆ ‘คุณลูเธอร์ คุณแอบเปิ้ล ผมจะหาทางรอดและชี้หน้าวออส

ให้ไปในทางที่ถูกต้องให้ได้เลยครับ'

เมื่อตัดสินใจอย่างแน่วแน่ มือซ้ายก็หยิบเบ้ามาสะพายบนไหล่ จากนั้นก็หยิบ กระเป๋าดินทางและใช้มือขวาแบกร่างวรอสพุ่งไปตามทางใต้ดิน เพื่อหนีตายจากผู้ที่น่าจะเป็นศัตรู

ณ มุมมืดในห้องศิลปะที่เย็นยะเยือก

มีเพียงแสงสลัวจากเทียนสีดำนุ่มหนึ่งที่ตั้งอยู่ริมผนัง ทำให้เห็นสภาพห้องไม่ชัดเจนนัก แต่ก็พอจะมองออกว่าห้องนี้กว้างประมาณสามสิบตารางเมตร ด้านในสุดตั้งเตียงนอนไม้หลังหนึ่ง มีผ้าม่านสีดำปิดไว้เกือบทุกด้าน ยกเว้นเพียงด้านปลายเตียงที่เปิดไว้ เผยให้เห็นบุรุษผู้หนึ่งนั่งเหยียดขาอยู่บนเตียงสีดำ ร่างท่อนล่างห่มด้วยผ้าสีดำสนิทเช่นเดียวกับเสื้อคลุมสีดำตัดกับผิวที่ขาวซีด

น้ำเสียงเย็นชาของบุรุษหนุ่มบนเตียงดังสะท้อนผนังศิลปะ “พวกเราสูญเสียไปเท่าไร?”

“แม่ทัพสาม...” มีเสียงบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นในความมืด “นายกองหนึ่งร้อยสามสิบห้า ทหารสองร้อยสี่สิบและพวกที่เราจ้างมาอีกสามร้อยยี่สิบเอ็ดคนขอรับท่านราชา”

ผู้ที่ถูกเรียกว่าราชากำสองมือแน่น ทว่าก็ต้องคลายมือออกอย่างกะทันหันพร้อม กับเปล่งเสียงอย่างเจ็บปวด “อ้าก...”

ซู่!! ด้านหลังราชาเกิดไอสีทองลอยขึ้นพร้อมกับกลิ่นโลหิตลอยฟุ้ง

บุรุษผู้มีดวงตาเย็นชาเลื่อนมือซ้ายไปแตะบริเวณกลางหลัง พอเลื่อนมือข้างนั้นกลับมา ปลายนิ้วทั้งห้าก็เปราะด้วยน้ำสีดำ “นั่งจิ้งจอก!!!”

“ท่านโปรดสงบใจเถิดขอรับ” ลูกน้องชายเฝ้าด้วยน้ำเสียงกังวล “ยิ่งท่านเสียสมาธิ พลั้วเวทของมันก็ยิ่งทำให้บาดเจ็บแผลหายช้าลงนะขอรับ”

“เพราะมันแท้ๆ ทำให้แผนการใหญ่ของข้าต้องเดินเข้าไปอีกก้าว...” ราชานุ่มเอ่ยเสียงกราดเกรี้ยว เขายกมือซ้ายขึ้นพร้อมกับตะโกน “จงเร่งไปตรวจสอบดูว่าเด็กสองคนนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ หากยังอยู่ก็จงฆ่าพวกมันทิ้งซะ อย่าเหลือไว้ให้เป็นเลี่ยนหนามในอนาคต”

“ขอรับ” ลูกน้องรับคำด้วยเสียงหนักแน่น

ณ มุมหนึ่งในป่าทึบ เวลายามสาย

เมธัสที่เหนื่อยจากการวิ่งมาระยะหนึ่ง ต้องวางวรอสและกระเป่าลงบนพื้น ส่วนตนเองนั่งพิงต้นไม้ เปิดหน้าต่างภารกิจเพื่อรับยาเพิ่มพลัง ส่วนภารกิจขั้นต่อไปสั่งให้เขาเดินทางไปยังเมืองคาซาลภายในสามชั่วโมง

“นี่คงเป็นเบาะแสให้เราสินะ แต่ถ้าเราแบกวรอสเข้าเมืองแบบนี้คงผิดสังเกตมากเกินไป อืม...”

เขาใช้มือซ้ายหยิบกระจกออกจากกระเป่าเดินทาง แล้วใช้มือขวาตบหน้าวรอสที่นอนอยู่บนพื้นเบาๆ พลังปั่นเสียงสดใส “เฮ้! วรอส ถึงเวลามื้อเย็นแล้ว ตื่นเร็วเข้า”

“คร้าบ พี่” วรอสขานรับอย่างงัวเงีย เขยັນกายขึ้นพลงยกสองมือขยี้ตาด้วยท่าทางสะลึมสะลือ “พี่ครับ เมื่อกี้ผมฝันร้ายด้วยนะ...” น้องชายที่หันมามองเขาตาเบิกโพลง แล้วตะโกนอย่างรุนแรง “นายเป็นใคร” เด็กหนุ่มหันซ้ายแลขวาด้วยท่าทางเลิกลี้ก “แล้วที่นี่ที่ไหน”

เมธัสไม่รอช้า ยกกระจกในมือซ้ายไปไว้เบื้องหน้าอีกฝ่ายพลงอธิบาย “เมื่อคืนไม่ใช่ความฝัน คุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อบ้านรวมถึงคนทั้งเมืองล้วนเสียชีวิตหมดแล้ว” เขาพูดเสียงเข้ม “คุณแม่ใช้พลังเหือกสุดท่ายชุบชีวิตพวกเราพร้อมกับเปลี่ยนหน้าตาและสีผมของพวกเราด้วยเวทมนตร์โบราณที่พี่เองก็รู้อีก...” เขาเลื่อนกระจกออกไปด้านข้างเพื่อมองใบหน้าตะลึงของเด็กหนุ่มผมทองยาวเลยบ่าเล็กน้อย ดวงตาสีฟ้าเต็มไปด้วยความตกใจ “วรอส นายเข้าใจที่พี่พูดไหม”

วรอสยกสองมือหยิกแก้มตนเองเบาๆ แล้ววางมือลงบนพื้นถามด้วยความร้อนใจ “พี่ แล้วแม่ล่ะ แม่หนีมากับเราหรือเปล่า”

เมธัสตอบด้วยความเศร้าใจ “พี่บอกแล้วว่าคุณแม่เสียชีวิตไปแล้ว” เขาเก็บกระจกใส่กระเป่า “น้องยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

วรอสพูดลุกขึ้นแล้วตะโกนก้อง “ถ้าอย่างนั้นผมจะไปล้างแค้นให้พ่อกับแม่”

เมธัสใช้มือขวาจับแขนซ้ายอีกฝ่ายไว้ “จะไปล้างแค้นใคร”

“ก็พวกที่ฆ่าพ่อกับแม่นะสิ ปล่อยผมนะ” วรอสพยายามสะบัดแขนให้หลุดจากมือเขา

“แล้วน้องจะไปหาแม่ที่ไหน” เขาถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

บุรุษหนุ่มผมทองเบิกตากว้าง เขาหยุดดิ้น สายตาดูเลื่อนลอย ปากพิมพ์ำทวน

คำถามของเมธัส “ที่ไหน...ที่ไหนล่ะ...”

“แล้วน้องไม่คิดบ้างหรือว่า พวกมันอาจตายไปหมดแล้วด้วยพลังของคุณแม่...”
เมธัสปล่อยมือจากรอสที่ดูไร้เรี่ยวแรง หันไปเปิดกระเป๋าดูเส้นทาง มือซ้ายหยิบเนื้อแห้ง
มือขวาฉวยขวดน้ำ แล้วส่งให้อีกฝ่าย “รีบกินซะ พวกเราจะต้องเดินทางอีกไกล”

รอสทั้งร่างลงบนพื้น แต่ไม่รับอาหารจากเมธัส เขาก็มหันหน้าพูดเสียงสั่นเครือ
“พี่ไม่คิดจะแก้แค้นให้พ่อกับแม่เลยหรือนะ”

“คุณแม่บอกแล้วไม่ใช่หรือว่า จงอย่าล้าใจแค่นี้ ด้วยใจที่แค้นเคือง น้องจะขัด
คำสั่งของคุณแม่อย่างนั้นหรื” เมธัสกินเนื้อแห้งและดื่มน้ำอย่างตะกละตะกลาม

รอสงหยหน้ามาตะคอกใส่เมธัส “เพราะพี่เพิ่งจะมาอยู่กับพ่อแม่ ก็เลยทำได้
นะสิ” บรูซผมทองร่างสันระริก น้ำตาไหลออกมา เขาพูดอย่างเจ็บปวด “แต่ผมนะ...ผม
อยู่กับพวกเขามาเกือบสองปีแล้วนะ ผม...”

ชายหนุ่มสะบัดมือขวาสาธตน้ำในขวดใส่หน้าน้องชาย

“เวลาไม่ได้เป็นตัวกำหนดความรู้สึกหรือคนะรอส” เมธัสพูดเสียงเครียด “แต่
พี่จะทำตามความประสงค์ของคุณพ่อและคุณแม่อย่างสุดความสามารถ” เขาก็จ้องอีกฝ่าย
พร้อมกับถามอย่างเยือกเย็น “แล้วน้องคิดว่าพวกท่านจะดีใจที่เห็นสภาพบ้าคลั่งของ
น้องในตอนนี้นั้นหรื”

น้ำเย็นช่วยดับโหระในใจ ส่วนวาทะที่เปี่ยมเหตุผลก็ช่วยกระตุ้นความคิดของ
เด็กหนุ่ม แต่รอสผู้ไม่หลงเหลือสิ่งใดก็ได้แต่นั่งชันเข่า เอาใบหน้าที่เปี่ยมชกชุกไว้ตรง
กลางพร้อมกับสะอื้นให้

เมธัสมีสีหน้าอ่อนใจ พูดเสียงนุ่ม “จงจำไว้ว่า พวกเราจะไม่ล้าใจด้วยจิตใจ
ที่แค้นเคือง แต่จะทวงความเป็นธรรมให้พวกท่านต่างหาก”

รอสงหยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตางุนงง “ทวงความเป็นธรรม...หรือครับพี่”

“ใช่ พี่ไม่รู้หรอกนะว่าน้องเข้าใจความปราชัยของคุณพ่อมากแค่ไหน” เมธัส
พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แต่ความฝันของเขาคือการได้เห็นเราสำเร็จกิจการ...” เขาลอง
ยกตัวอย่าง “หรืออาจหมายถึงให้เราได้เป็นแกรนด์การูด้า หรือคนที่ยิ่งใหญ่และใช้ชีวิต
ตามคำสอนของคุณพ่อ” ชายหนุ่มยิ้มกว้าง “น้องยังจำได้หรือไม่”

รอสพยักหน้าถี่รวลางพูด “ไม่รังเกาคนอ่อนแอ ไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ ใช้ชีวิต
อยู่ในหลักคุณธรรม ไม่ไปปดหลอกลวงใคร...” เมธัสยัดเนื้อแห้งในมือซ้ายใส่ปาก

อีกฝ่าย “อึบ!”

“ในเมื่อจำได้ขึ้นใจแบบนี้ พี่ก็ไม่มีอะไรต้องห่วงแล้ว” เมธัสวางขวดน้ำลงข้างตัว แล้วลูบศีรษะอีกฝ่าย “จงทิ้งน้ำตาของความอ่อนแอไว้ที่นี่” เขาเลื่อนมือขวาโอบไหล่ น้องชาย “หลังจากนี้พวกเราสองพี่น้องจะแขวนหน้าสู้ฟ้า ไม่หลั่งน้ำตาให้พ่อแม่ที่กำลังเฝ้ามองเราต้องเศร้าใจอีก เข้าใจไหม”

วรสเคี้ยวเนื้อแห้งไปพลางหลังน้ำตาไปพลาง “พี่ นี่ไม่ใช่หน้าตา แต่เป็นน้ำที่พี่สาดใส่ผมเมื่อก็ต่างหาก” อีกฝ่ายหันมาตวาด “อย่ามาหาว่าผมเป็นคนขี้แฉะนะ”

“ฉันพร้อมจะไปหรือยังละ” เมธัสลุกขึ้นแล้วยื่นมือให้อีกฝ่าย “หลังจากนี้ไป ต่อให้เจอเรื่องยากลำบากขนาดไหน พี่ก็จะไม่ทิ้งน้องเป็นอันขาด”

“ผมก็จะไม่ทิ้งพี่เช่นกันครับ” วรสขานรับพร้อมกับยื่นมือมาจับมือเขา

ว๊ิง!! สัญลักษณ์แห่งสองพี่น้องแปลงประกายระยิบระยับ บ่งบอกถึงสายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นที่จะไม่สลายหายไปชั่ววินาทีเดียว

ณ เมืองคาซาล ยามบ่ายที่แสงแดดแผดเผา

หน้าประตูรั้วสีเขียวแก่ของคฤหาสน์สีขาวหลังคาสีเขียวอ่อนหลังหนึ่ง มีชายหนุ่มผมดำยาวประบ่าสวมหมวกสีน้ำตาลปิดใบหน้า สวมเครื่องแบบพนักงานส่งของสีน้ำตาลประจำเมืองคาซาลยืนอยู่ มือซ้ายจุนกกระจอกเทศชนสีน้ำตาลเทียมเกวียนไม้ ชายหนุ่มใช้มือขวาจับห่วงเหล็กที่ติดกับประตูเคาะจนเกิดเสียงดังแก๊งๆ พลางตะโกนลั่น “คุณครับ ผมมีพัสดุมาส่งครับ”

เด็กหนุ่มตะโกนอีกไม่กี่ครั้ง ประตูคฤหาสน์ก็เปิดออก มีพ่อบ้านหนุ่มผมดำน้อยเตี้ยดำสวาท้าออกมาด้วยสีหน้าเย็นชา

“ของอยู่ที่ไหน” อีกฝ่ายพูดห้วนๆ

เด็กส่งของยิ้มแห้งพลางผงกศีรษะ “ขอโทษที่รบกวนครับ” เขาเงยหน้าขึ้นถามอย่างโง่งม “ไม่ทราบว่าเป็นใช้บ้านของท่านลูเธอร์หรือเปล่าครับ”

“นี่เจ้าอ่านป้ายชื่อเจ้าของบ้านไม่ออกหรื” พ่อบ้านมีสีหน้าขุ่นเคือง “ที่นี่คือบ้านของท่านลูเธอร์ต่างหาก” อีกฝ่ายยกมือขวาชี้ไปทางขวา “ส่วนลูเธอร์อยู่ถนนถัดไปนั่น”

เด็กส่งของรีบโค้งกายถึว “ขอโทษครับๆ” ชายหนุ่มผมดำหมุนกายไปทางซ้าย มือซ้ายกระตุกบังเทียนนกกระจอกเทศอย่างกะทันหันทำให้มันร้องแกว๊ก “ผมจะรีบไป

แล้วครับ”

ลีนวจา เด็กส่งของก็จูงนกระจอกเทศเดินจากไปอย่างเร่งรีบ

“พนักงานเดี๋ยวนี้ไม่ได้ความเลย!!” พ่อบ้านที่จ้องมองแผ่นหลังของพนักงานส่งของได้แต่ส่ายหน้าพร้อมกับบ่นอย่างอารมณ์เสีย จากนั้นก็หันหลัง ลากผีเท้าที่ดูเหมือนจะตั้งใจเดินให้เชื่องช้ากลับไปยังคฤหาสน์

ฟรีบ!! จังหวะนั้นเองมีคนสวมผ้าคลุมสีขาวทะยานออกจากหน้าต่างที่เปิดเอาไว้ทางด้านซ้ายสุดของคฤหาสน์ แล้วสะกดรอยตามเด็กส่งของไปอย่างลับๆ

พอเด็กส่งของจูงนกระจอกเทศไปถึงมุมหนึ่งก็เดินช้าลง แล้วมุ่งหน้าไปยังบ้านของลูเออร์ พอเขาตะโกนเรียกจนพ่อบ้านออกมา เขาก็ส่งกลองไม้ใบหนึ่งให้อย่างทะมัดทะแมงพร้อมกับให้อีกฝ่ายเซ็นชื่อรับของ

เมื่อส่งของเสร็จ เด็กส่งของก็เดินไปที่หัวมุมถนน แล้วเลี้ยวขวาเข้าซอย มีบุรุษหนุ่มผมทองสวมหมวกปีกกว้างสีขาวยืนพิงกำแพงบ้านด้านขวา มือซ้ายถือหนังสือปกสีเทาเล่มหนึ่ง มือขวาพลิกหน้ากระดาษอย่างเชื่องช้าคล้ายกำลังตั้งหน้าตั้งตาอ่านโดยไม่สนใจแสงแดดยามบ่าย

เด็กส่งของเดินไปหยุดอยู่หน้าอีกฝ่ายพลางเอ่ยขึ้นเบาๆ “คนพวกนั้นใช้คนใช้ประจำบ้านหลังนั้นหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ แล้วนี่ไม่มีคนติดตามพี่มาใช่ไหม” บุรุษหมวกขาวหันไปมองปากซอย

“อย่าหันไป” บุรุษหมวกน้ำตาลพูดเสียงเข้ม “ถึงพี่จะไม่รู้สึกรู้ว่ามีคนตามมา แต่ก็ควรทำตามแผน” เขาหันไปพูดเบาๆ “ไว้เจอกันที่จุดนัดพบต่อไป”

เด็กส่งของจูงนกระจอกเทศเดินต่อ ส่วนบุรุษหมวกขาวที่ยืนอ่านหนังสือยังคงสร้างอ่านหนังสือต่อไป

พอเดินออกจากซอย เลี้ยวไปทางซ้าย เด็กส่งของก็ต้องนึกอย่างเสียใจ ‘ทุกอย่างเป็นไปตามที่เราคิด พวกเขาดายหมดแล้ว’

เมธัสต้องรู้สึกสลดใจกับความตายของเหล่าคนรับใช้

เมื่อสองชั่วโมงก่อน เขาวางแผนหลบหนีในอาหารและเหล้าของชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นพนักงานส่งของประจำเมืองคาซาล แล้วสร้างเป็นคนรู้จักพาอีกฝ่ายไปยังที่ลับตาคน จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้ากับอีกฝ่าย แล้วค่อยไปสำรวจบ้านพักของลูเออร์ที่อยู่ในเมืองคาซาล โดยให้วอร์สสร้างเดินผ่านเพื่อดูว่าคนที่ออกมาต้อนรับนั้นใช่คนรู้จักหรือคน

รับใช้ในบ้านหลังนั้นหรือไม่ ซึ่งคำตอบที่ได้ก็ทำให้หัวใจเขากระตุก

เขานึกถึงใบหน้าของเหล่าสาวใช้และเด็กรับใช้หนุ่มที่กำลังจะเข้าไปท่องเที่ยวกับเขาในเมืองหลวง พวกเขาต่างเฝ้ารอที่จะได้เดินทางไกลไปพบสิ่งแปลกใหม่ อีกทั้งยังสนิทสนมกับเขาที่บุญหล่นทับได้เป็นบุตรบุญธรรมของลูเธอร์

แน่นอนว่า ด้วยสายตาของพ่อค้าผู้มากประสบการณ์ที่มีชีวิตมานานเกือบสี่ร้อยปี ย่อมมองออกว่าเหล่าคนใช้ในบ้านล้วนเป็นคนดี

เมื่อคิดถึงเหล่าเด็กที่อายุไล่เลี่ยกับเขาในร้านอาหารและโรงแรมครั้งที่ยังอยู่ในเมืองวีเอล เสียงหัวเราะที่เคยดังครึกครื้นตอนนั้นคงเป็นได้เพียงส่วนหนึ่งของความทรงจำเท่านั้น

ต่อให้วอร์สไม่แก้แค้น เมธัสก็ไม่คิดจะปล่อยคนร้ายกลุ่มนั้นให้ลอยนวลอยู่แล้ว แต่สองมือที่ไร้พลังมีหรือจะสู้ศัตรูนับพันได้ อีกทั้งการที่อีกฝ่ายจงใจสังหารลูเธอร์และพีเวอร์ลิ่งพร้อมกัน ยิ่งเป็นการตอกย้ำว่านี่คือการลอบสังหารที่ผ่านการวางแผนมาอย่างดี เพราะจากข่าวสารที่เขาได้รับหลังจากมาถึงเมืองคาซาลัน คนในขบวนการลี้ภัยที่กำลังเข้าและออกจากเมืองวีเอลในช่วงบ่ายวันนั้นล้วนเสียชีวิตจนหมดสิ้น

แม้แต่สิบสองชีวิตจากกิลด์เรไลที่ขึ้นชื่อว่าเป็นกิลด์ชั้นนำของทวีปกรูต้า ยังสิ้นชีพในสภาพอเนกอนาถ ส่วนตัวเมืองก็พังพินาศไปเกือบทั้งเมือง ไม่มีใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว

เมธัสมั่นใจว่าก่อนที่จะแอปเปิ้ลจะใช้เวทโบราณทำลายพวกคัตรู ผู้คนทั้งหมดในเมืองวีเอลคงจบชีวิตไปหมดแล้ว เพราะตอนที่วิญญาณเขาหลุดออกจากร่างนั้น ได้เห็นศพกองสุมเป็นภูเขา ยังดีที่วอร์สจดจำรายละเอียดส่วนใหญ่ไม่ได้ มิเช่นนั้นการที่ต้องเห็นคนรู้จักตายทีละคนอาจทำให้อีกฝ่ายเสียสติได้

‘เฮ้อ เตียวพอเอาเสื้อผ้าชุดนี้ไปคืนเสร็จ คงต้องรีบออกเดินทางแล้วสินะ’

เขาจูงนกกระจอกเทศส่งของกลับไปหาเจ้าของเสื้อผ้า ที่ตอนนี้ยังคงนอนหลับสนิท พอใส่เสื้อผ้ากลับคืนให้เจ้าของเสร็จ ก็เอาเหล่ากรอกใส่ปากและราดใส่เสื้อของอีกฝ่ายพองาม จากนั้นค่อยยัดเหล่าที่เหลืออีกครั้งขุดไว้ในมือ ที่ต้องทำเช่นนี้เพื่อลงให้อีกฝ่ายเข้าใจว่าตนเองทำงานเสร็จ แล้วมาแอบตีเมจนเมาหลับคาที่ แน่นอนว่าเขาจะไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น เพื่อไม่ให้ตนต้องโดนคาดโทษข้อหาเมาระหว่างทำงาน

นอกเมืองคาสาลทางทิศตะวันตก ยามเย็น

เมธัสกำบวรสนั่งอยู่บนนกระจอกเทศคนแดงคนละตัว และมีนกระจอกเทศคนแดงอีกหกตัวตามหลัง สองตัวจะแบกสัมภาระและกระเป๋าดูแลของที่ซื้อใหม่ ส่วนที่เหลือใช้สลับกันขี่ เพื่อให้เดินทางได้เร็วที่สุด

ชายหนุ่มมองวรสที่อยู่ด้านขวา อีกฝ่ายกำลังมองเมืองคาสาลด้วยแววตาหวนระลึก ปากพิมพ์้าซื้อผู้คนี่รู้จัก ซึ่งเขาก็มิได้ว้าอะไร เพราะเคตั้ตั้งสติทำตามคำสั่งเข้ามาได้ถึงเพียงนี้ ทั้งที่เพิ่งสั่งสมประสบการณ์ชีวิตได้เพียงสองปี ถือว้าอีกฝ่ายมีจิตใจเข้มแข็งมากแล้ว

วรสหันมามองเขาพลงเอ่ยอย่างหนักแน่น “พี่แพนร้อมครับ เราไปกันเถอะ”
“ว้าอาลัยเสร็จแล้วใช้ใหม่...ยูชัน” เขาที่เปลี่ยนชื่อเป็นแพนร้อมประสานสายตากับวรสที่เปลี่ยนชื่อเป็นยูชันอย่างแน่วแน

ยูชันพยักหน้า แล้วควบนกระจอกเทศคนแดงขึ้นหน้าไปตามถนนหลวง เพื่อไปลงทะเบียนสมัครเป็นนักศึกษาที่ส่วนกลาง และเข้าศึกษาในสถาบันจอมเวทชั้นนำของทวีปการู้ดำ

แพนร้อมคลี้มเล็ก ๆ “เจ้าน้องชาย อย่าลื้มจูงเรดอชทริช (นกระจอกเทศคนแดง) ไปด้วยสิ เดียวก็ได้อุดตายหрок ฮ่าๆ”

ยูชันหยุดเรดอชทริชที่ควบอยู่อย่างกะทันหัน สองเท้าของนกระจอกแดงลากไปกับพื้นจนเกิดฝุ่นดินลอยฟุ้ง “เหวอ พี่ไม่ช่วยจูงมันมาให้ผมด้วยหрокเหวอ”

“ฮ่าๆ หลังจากนี้ต้องดูแลของตัวเองให้ดีสิ” ชายหนุ่มยิ้มกว้างพร้อมกับตะโกน “ไป”

เมธัสผูกบังเหียนของเรดอชทริชสามตัวเอาไว้ที่ด้านหลังอานตั้งแต่ต้น เขาขี่พาหนะสองขาที่วิ่งเร็วที่สุดเท่าที่หาซื้อได้ในเมืองคาสาล นำหน้าน้องชายไปในบัดดล

“ว้า พี่ครับอย่าทิ้งผมสิครับ” เสียงตกใจของน้องชายดังขึ้นจากด้านหลัง

“ฮ่าๆ หากชักช้านัก พี่จะทิ้งเอาไว้จริง ๆ นะ” เขาพูดหยอก

“ว้าก! ไหนบอกว่าจะไม่ทิ้งกันังครับพี่” วรสเอ่ยเสียงขุ่นเคือง “อย่างนี้โกหกกันนี่นา”

แพนร้อมหัวเราะอย่างขบขัน ไม่สนใจเสียงร้องเรียกของน้องชายที่กำลังร่นวายุกับการหาทางจูงเรดอชทริชทั้งสามตัว

และแล้วสองพี่น้องผู้รอดชีวิตจากโศกนาฏกรรมแห่งเมืองวีเอล ก็เดินทางไปสู่การผจญภัยครั้งใหม่ที่พวกเขาไม่มีทางรู้เลยว่า จะมีภัยร้ายมากมายเพียงใดรออยู่

ส่วนกลาง คือองค์กรขนาดใหญ่ที่จัดตั้งขึ้นหลังจากสงครามครั้งสุดท้ายเมื่อประมาณสามร้อยปีก่อน มีหน้าที่จัดระเบียบบจอมเวทรุ่นใหม่ของโลกนาริสเซีย โดยบรรดาจอมเวทจะถูกคัดสรรให้เข้าสถาบันการศึกษาในประเทศที่ตนอาศัยอยู่

ประชาชนที่มีพลังเวทและอยากใช้ลือกเกอร์ของสถานีรถไฟแห่งความทรงจำนั้น จะต้องมาทำการลงทะเบียนเป็นนักศึกษา แล้วจะได้รับปลอกแขนเวทซึ่งเป็นเหมือนบัตรนักศึกษาจอมเวท

ปลอกแขนเวทจะมีระบบอำนวยความสะดวกอันหลากหลาย ตั้งแต่เป็นนาฬิกาตัววัดพลังเวท เครื่องเปลี่ยนพลังเวทเป็นผลึกเวท ใช้ติดต่อซื้อขายสินค้าและตรวจสอบข่าวสารได้ตลอดเวลา โดยทางส่วนกลางจะหักเงินจากบัญชีของผู้ใช้โดยตรง

ส่วนการซื้อสินค้าในลือกเกอร์ระดับที่ 20 จะถูกคิดราคาเพิ่ม 10% เพื่อเป็นเงินเข้าส่วนกลาง ส่วนสินค้าฝากขายจะถูกหักเงิน 10% เสมอ และการฝากสินค้าในลือกเกอร์นั้น จะต้องไปยังส่วนกลางเพื่อขอฝากสินค้าขายในลือกเกอร์ระดับที่ 20

ลือกเกอร์มีทั้งหมด 20 ระดับ แต่เฉพาะลือกเกอร์ระดับที่ 20 เท่านั้นที่ถูกสร้างขึ้นโดยฝีมือของกลุ่มสมาคมจอมเวทเมื่อแปดหมื่นปีก่อน ซึ่งแต่ละทวีปและแต่ละประเทศจะแยกย้ายกันใช้งานระบบนี้เป็นเอกเทศ จนกระทั่งเมื่อสามร้อยปีก่อนทุกสมาคมถึงได้มารวมตัวกันเป็นองค์กรที่ชื่อว่า **ส่วนกลาง** และใช้งานลือกเกอร์ที่ 20 นี้ร่วมกัน

ส่วนลือกเกอร์อีก 19 ระดับถูกสร้างขึ้นเมื่อแสนกว่าปีก่อน โดยมหาจอมเวทอัจฉริยะคนหนึ่ง...

เมื่อหนึ่งแสนกว่าปีก่อน โลกนี้ได้เกิดมหาสงครามวันสิ้นโลกโดยจอมปีศาจที่มีพลังเวทและกองทัพปีศาจอันแกร่งกล้า พวกมันยาตราทัพปีศาจมายึดครองและทำลายทุกสรรพชีวิตบนโลก ถึงกระนั้นเมื่อมีเงาแห่งความสิ้นหวัง ก็ย่อมมีแสงแห่งความหวังเช่นกัน

ในยุคนั้นมีมหาจอมเวทผู้หนึ่ง นำเหล่าผู้กล้าจากทั่วทุกมุมโลกเข้าต่อสู้กับกองทัพของจอมปีศาจ ทว่าด้วยความต่างชั้นทำให้กองทัพของมหาจอมเวทพ่ายแพ้

สูญเสียชีวิตเพื่อนพ้องมากมาย ในตอนนั้นเองวีรสตรีชาวมุขย่นามนาริสเซีย ได้ใช้พลังเวททั้งหมดของตนสร้างเขตแดนปิดกั้นเส้นทางของจอมปีศาจไว้ เพื่อซื้อเวลาให้เหล่าพวกพ้องคิดหาวิธีเอาชนะจอมปีศาจตนนั้น

ผู้คนทั้งหมดต่างเรียกขานสตรีนางนี้เป็นพระแม่นาริสเซีย และเพื่อสำนึกในพระคุณของนาง ภายหลังโลกใบนี้จึงถูกเรียกว่า นาริสเซีย และมีการกำหนดวันเพื่อระลึกถึงพระแม่นาริสเซียมาจนทุกวันนี้

มหาจอมเวทใช้เวลาที่เพื่อนสนิทเอาชีวิตแลกมาอย่างคุ่มค่า ด้วยการคิดค้นศาสตร์วิญญูณที่จะใช้วิญญูณของเหล่าพวกพ้องที่แม้จะสูญเสียร่างกาย ทว่ายังมีความปรารถนายากร่วมรบ จึงชักนำวิญญูณของพวกพ้องเข้าไปอยู่ในอาวุธคู่ใจของแต่ละคน แล้วนำเข้าไปใส่ในมิติเวทที่สร้างขึ้น จากนั้นก็ใช้เวทเรียกวินญูณของเพื่อนออกจากมิติเวท มาเป็นศาสตราข้ามมิติ ซึ่งบรรจุทักษะต่อสู้และจิตวิญญูณของเจ้าของศาสตราเอาไว้อย่างสมบูรณ์

จิตใจอันกล้าหาญของเหล่าผู้วายชนม์ ได้กลายมาเป็นพลังให้มหาจอมเวทปราบกองทัพจอมปีศาจได้สำเร็จ

หลังจากจบสงคราม มหาจอมเวทได้เรียกมิติเวทที่ตนสร้างว่า ‘มิติแห่งความทรงจำ’ เพราะที่นั่นเป็นสถานที่หลบไหลของเพื่อนพ้องนับพัน กาลต่อมาวิญญูณของพวกพ้องที่อยู่ในมิตินั้นกลับไม่ยอมดับสูญ ทุกคนยังคงปรารถนาที่จะช่วยเหลือโลก มหาจอมเวทจึงสร้างต้นไม้เวทประดิษฐ์ชื่อ ต้นไม้วิญญูณ ไว้ทวีปละหนึ่งต้น มันออกผลเป็นผลึกเวทที่สามารถเชื่อมโยงสู่มิติแห่งความทรงจำ

จากนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยากต่อชนรุ่นหลัง มหาจอมเวทจึงจัดระดับชั้นพลังของศาสตร์วิญญูณเป็นส่วนๆ และให้วิญญูณแต่ละดวงมีที่พักพิงของตนเอง เขาได้จัดแบ่งมิติแห่งความทรงจำเป็น 19 ส่วน แต่ละส่วนมีที่ให้ศาสตร์วิญญูณสิงสถิตในลักษณะของห้องพักหรือตู้ล็อกเกอร์

ยิ่งผู้ที่เข้ามาในมิติดังกล่าวมีพลังเวทมากเพียงใด ก็จะสามารถขอใช้พลังแห่งวีรชนที่อาศัยอยู่ในมิติระดับสูงได้มากขึ้นเท่านั้น และเพื่อให้เข้าใจง่าย จึงเรียกเส้นทางมิติวิญญูณนี้ว่า ‘สถานีรถไฟแห่งความทรงจำ’ ส่วนยุทโธปกรณ์เวทจากสถานีรถไฟแห่งความทรงจำจะถูกเรียกว่า ศาสตราล็อกเกอร์ หรือ อาวุธล็อกเกอร์ นั่นเอง

ในยุคแรกผู้ที่คิดจะใช้ศาสตราล็อกเกอร์ จะนำผลไม้ของต้นไม้วิญญูณไป

แปรรูปเป็นเครื่องประดับตามความชอบ แต่ภายหลังจะถูกนำมาใช้ในลักษณะบัตรที่เรียกว่า บัตรสถานีรถไฟแห่งความทรงจำ

มหาจอมเวทย์ได้ทั้งวิธีแปรอาวุธคู่กายและวิญญาณของผู้ใช้เป็นศาสตรา ล็อกเกอร์ โดยการหาแร่วิญญาณมาสร้างเป็นอาวุธและพกผลลึกลับจากต้นไม้วิญญาณติดตัวไว้ ในยามสิ้นชีวิต หากจิตใจของคนผู้นั้นมีความมุ่งมั่นพอ วิญญาณก็จะหลอมรวมกับศาสตราคู่มือ แล้วจะถูกส่งไปอยู่ในล็อกเกอร์ของสถานีรถไฟแห่งความทรงจำ

บรรดาจอมเวทย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันเรื่องการเป็นศาสตราล็อกเกอร์ บางคนเห็นว่า สถานีรถไฟแห่งความทรงจำคือที่สถิตของเหล่าวีรชน ฉะนั้นการได้เป็นศาสตราล็อกเกอร์ถือว่าได้รับเกียรติเป็นวีรบุรุษ ให้ชนรุ่นหลังได้รู้จักนามของตน

ส่วนบางคนใช้มันในการสร้างความมั่นคงให้ตระกูล โดยจะสร้างวงเวทย์เฉพาะตัวติดเอาไว้กับวิญญาณของตน แล้วมอบวงเวทย์พันธะวิญญาณให้ลูกหลาน เพื่อที่ลูกหลานจะได้ใช้ศาสตราล็อกเกอร์ของตนได้โดยง่าย และยังมีผู้คนยินยอมเป็นศาสตราล็อกเกอร์ด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างกันอีกมากมาย

ในช่วงสิบปีแรกอาจมีศาสตราล็อกเกอร์เพียงไม่กี่พันชิ้น ทว่าพอผ่านไปหนึ่งแสนกว่าปี ศาสตราล็อกเกอร์ก็มีมากกว่าพันล้านชิ้น ทำให้ผู้คนต้องปวดหัวกับการคัดเลือกอาวุธคู่มือ แต่มีเชื่อว่าคนจะเลือกอาวุธเท่านั้น อาวุธก็เลือกคนด้วยเช่นกัน

หากจิตวิญญาณในอาวุธไม่พอใจหรือไม่ถูกชะตา ต่อให้บุคคลนั้นมีพลังเวทเกินพันทอง ก็ไม่อาจนำศาสตราล็อกเกอร์ชิ้นนั้นไปใช้งานได้

“เอาละครับ ทุกคนเข้าใจแล้วใช่ไหม” บรูซวัยกลางคนชาวหมู่บ้านเอ๋ยเสียงดังฟังชัด เขามีผมน้ำตาลเข้ม สูงเกือบสามเมตร สวมเสื้อเชิ้ตผ้าหนาแขนยาวสีน้ำตาลเข้ม ที่ต้นแขนซ้ายปักป้ายผ้าสีขาวกว้างแปดเซนติเมตร ยาวสิบสองเซนติเมตร ภายในมีรูปต้นไม้สีเขียว สวมกางเกงขาวยาวสีน้ำตาลเข้มและรองเท้าหนังสีดำ มีป้ายโลหะสีเงินติดที่หน้าอกซ้ายมีอักษรสีดำเขียนว่า เจ้าหน้าที่ส่วนกลาง ยืนอยู่บนเวทีปูผ้าสีขาวสูงจากพื้นหนึ่งเมตร ในห้องโถงกว้างสีขาวซึ่งผู้คนได้ประมาณสองพันคน

อีกฝ่ายส่งสายตาตามหนุ่มสาวจำนวนมากที่พันคนในห้องโถง ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้พับมีพนักสีน้ำเงิน ซึ่งคนส่วนใหญ่จะมีดวงตาว่างซึ่ม และมีบางคนหลับไปเรียบร้อยแล้ว เช่นผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังโดนเขย่าร่าง

“ยูชันตื่นได้แล้ว เจ้าหน้าที่เขาอธิบายเสร็จแล้วนะ” ชายหนุ่มใบหน้าคมเข้ม

นัยน์ตาสีดำสนิทเช่นเดียวกับผมที่ยาวประปร้า สูงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร สวมเสื้อหนังแขนสั้นคอกลม กางเกงหนังยาวสีดำ รองเท้าสานสีดำ มีสีหน้าเหนียวใจ มือขวาเขย่าร่างบุรุษหนุ่มที่นั่งอยู่ทางขวา ซึ่งกำลังสับหงกรวกับว่าจะตักแก้อ้อได้ทุกเวลา

บุรุษหนุ่มผมทองยาวเลยบ่าเล็กน้อย ใบหน้าสวยไม่แพ้สตรี สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร สวมเสื้อแบบเดียวกัน ตอบอย่างจ้วเจีย “งั้นๆ ผมขออีกห้าหน้าที่นะครับพี่...”

คนที่นั่งอยู่ด้านข้างต่างแอบหันไปหัวเราะเบาๆ อย่างมีมารยาท ส่วนคนที่ไ้มารยาทก็ส่งสายตาเหยียดหยามสองพี่น้องคุณนี้

แฟนธ่อมหรือเมธัสอยากจะนัดขมับตัวเองสักรอบ ถึงแม้เรื่องที่เจ้าหน้าที่ส่วนกลางเล่าจะเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่รู้อยู่แล้ว ทว่าการลับแบบนี้นั้นก็ออกจะเกินเลยไปสักเล็กน้อย

‘เฮ้อ เจ้าหมอนี้ไม่ไหวเลย เล่นลับคาห้องประชุมแบบนี้ เดียวก็ไม่แคล้วโดนหาว่าเป็นตัวตลกอีกพอดี...’ เขาพลันจุคิด ‘สงสัยผลจากการฝึกของคุณแอปเปิ้ล จะทำให้ยูชันกลายเป็นดาวตลกไปเสียแล้ว...แบบนี้พาไปขึ้นเวทีหาเงินดีไหมหว่า’

เจ้าหน้าที่กลับไม่ใส่ใจคล้ายเห็นจนชาชิน เขาสั่งให้ผู้มาขึ้นทะเบียนนักศึกษาเดินเรียงแถวไปยังจุดลงทะเบียน ซึ่งเป็นเคาน์เตอร์สีน้ำตาลอ่อนมีทั้งหมดสามสิบแถว

หากไม่เกิดเรื่องร้ายขึ้น เมธัสกับบรอสที่มีทั้งจดหมายแนะนำตัวและพีเวอร์ลิงพามาฝากด้วยตนเอง คงจะเข้ามาสมัครเมื่อใดก็ได้ในช่วงเดือนก่ำและเดือนสิบแบบเจ้าชาย เจ้าหญิง ลูกของขุนนางชั้นสูง และเหล่าผู้มีนามสกุลที่พระราชพาพระราชทานให้เขาทำกัน

เคาน์เตอร์รับสมัครที่อยู่ด้านขวาสุดมีป้ายเขียนไว้ว่า *ที่สมัครสำหรับผู้ที่ไม่ใช่ทะเบียนประชาชน*

เขาพายูชันมาต่อแถวนี้ พอลองมองไปด้านหน้าและด้านหลัง ก็พบว่ามิใช่ผู้เข้าสมัครเยอะพอสมควร เพราะเด็กบางคนอาจมาจากเกาะหรือหมู่บ้านในเขตภูเขาสูง ซึ่งไม่ขึ้นตรงกับประเทศใด ทำให้ไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนราษฎรของประเทศนั้น

ในมิตินาเดีย บุคคลจะได้รับผลึกคริสตัลประชาชนจากเมืองที่ตนเกิด เพื่อยืนยันความเป็นพลเมืองของประเทศนั้น และตอนที่มาทำเรื่องรับพลอกแซนเวทก็จะใช้ผลึกคริสตัลดังกล่าวเพื่อยืนยันที่มาของตนเอง

“เฮ้อ! คนต่อไปเข้ามาได้” เจ้าหน้าที่หนุ่มเอ่ย เขาสวมแว่นทรงกลมกรอบเงิน มี
 นัยน์ตา ฆรมองทรงต่ำแสงซ้าย และหูปีกนกสีแดง สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร
 สวมเครื่องแบบสีน้ำตาล

เมธัสรีบใช้สองมือพุงยุชันที่ยังสะลึมสะลือเดินเข้าไปหาเจ้าหน้าที่ อีกฝ่ายชัก
 สีหน้าไม่พอใจกับความไร้มารยาทของยุชัน

“ต้องขอโทษด้วยนะครับคุณเจ้าหน้าที่ พอตีพวกผมเดินทางแบบหามรุ่งหามค่ำ”
 ชายหนุ่มบ่นหน้าเสียใจ น้ำเสียงดูเหนื่อยล้า “เจ้าน้องชายของผมเลยจ้วเจียแบบนี้”

เจ้าหน้าที่มีสีหน้าเห็นใจพร้อมกับผงกศีรษะ ก่อนจะถามเสียงอ่อน “ก่อนหน้านี้
 พวกเจ้าสองพี่น้องมีจดหมายแนะนำ หรือเอกสารสิทธิ์จากใครหรือไม่”

เมธัสตอบทันที “ไม่มีครับ”

“พ่อหรือแม่ของพวกเจ้ามีผลึกคริสตัลประชาชนหรือไม่”

“พ่อของพวกเราเป็นนายพรานในป่าลึกทางเหนือ” ชายหนุ่มบ่นหน้าเศร้า ก่อน
 จะกล่มพูดเสียงแผ่ว “ก่อนที่ท่านจะตายเมื่อสี่ปีก่อน ได้สั่งเสียว่า เมื่อใดที่พวกเรา
 ออกจากคุกได้” เขาเงยหน้าขึ้นยิ้มอย่างไร้เรี่ยวแรง “จงไปยังเมืองหลวงตามแผนที่ที่
 ท่านทิ้งเอาไว้ให้”

เขากับยุชันสวมชุดหนังหมาป่าแบบนายพรานจากดินแดนทุรกันดาร ซึ่งนี้อาจ
 เป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำให้คนอื่นดูแคลนพวกเขา

เจ้าหน้าที่หนุ่มมีสีหน้าเห็นใจยิ่งกว่าเดิม “อืม...ถึงข้าจะส่งสารพวกเจ้าสองพี่น้อง
 แต่กฎก็ต้องเป็นไปตามกฎ” อีกฝ่ายมีน้ำเสียงเคร่งขรึม “พวกเจ้ามีเงินติดตัวมาคนละ
 สามหมื่นทรนการูด้าหรือไม่ นี่เป็นค่าขึ้นทะเบียนประชาชน และค่าทำปลอกแขนเวท
 ชั่วคราวให้พวกเจ้า”

“ผมมีครับ” เมธัสรีบใช้มือซ้ายล้วงมันนี่บาร์จากกระเป๋ากางเกงยกขึ้นให้อีกฝ่าย
 ดู

เจ้าหน้าที่หนุ่มเพ่งมองพลาฟพูด “หนึ่งแสนห้าหมื่นสี่ร้อยห้าสิบทรนการูด้า”
 อีกฝ่ายยิ้มพลาฟผงกศีรษะ “ไม่มีปัญหาเรื่องเงินสมัคร ถ้าเช่นนั้นก็เดินผ่านไป”

เขารีบพยักหน้าขอบคุณพร้อมกับใช้มือขวาดันร่างน้องชายที่ยังงัวเงียไม่เลิก มุ่ง
 ไปสู่โต๊ะถัดไปที่ห่างเพียงสองเมตร มีป้ายสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีขาวยาวเกือบสามสิบ
 เซนติเมตร กว้างสิบเซนติเมตร ตั้งอยู่ขอบโต๊ะ มีอักษรการูด้าสีดำเขียนว่า จุดชำระเงิน

โปรดเสียบมันนี่บาร์ลงในมันนี่เคาน์เตอร์

เมธัสเสียบมันนี่บาร์ลงในช่องว่างบนแท่นคริสตัลใสทรงกระบอกซึ่งมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสิบห้าเซนติเมตร หนาสามนิ้ว หรือที่เรียกว่า มันนี่เคาน์เตอร์ ซึ่งมีอยู่หลายขนาด

วู้ง!! เหนือมันนี่บาร์มีวงเวทปรากฏขึ้นเขียนว่า ชำระเงิน 30,000 เทรนการูด้า พอเขายกมือซ้ายกดใส่วงเวทสองครั้ง ตัวเลขบนมันนี่บาร์ก็ลดเหลือเพียงเก้าหมื่นสี่ร้อยห้าสิบ จากนั้นเขาก็ใช้มือซ้ายดึงมันมาเก็บในกระเป๋าทางเกงเช่นเดิม

เจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะนี้เป็นชายหนุ่มผมสั้นสีเขียว ดวงตาสีทอง หูแบบมนุษย์แต่มีเกล็ดดู สูงหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร เงยหน้าขึ้นมา “พวกคุณซื้ออะไร เป็นเผ่าพันธุ์ไหนครับ”

เมธัสตอบอย่างรวดเร็ว “พวกเราเป็นชาวเผ่ามนุษย์ ผมชื่อแฟนธ่อม การูด้า” เขามองไปทางขวา “ส่วนนี้เป็นน้องชาย...” ชายหนุ่มเขย่าร่างน้องชายอีกครั้ง “ยูชันตื่นได้แล้ว ถึงเวลารับปลอกแขนเวทแล้วนะ”

ยูชันปรือตาขึ้น แล้วยกมือขวายึดตาพลงหันมาถามเขา “พี่ครับ ตอนนี้เราอยู่ไหนแล้วครับ”

คำถามที่ชวนให้ปวดท้องดังขึ้นอีกครั้ง คำถามนี้ทำให้คนที่ได้ยินต่างอมยิ้มเล็กๆ และบางคนถึงกับหลุดหัวเราะ

“เฮ้อ น้องรีบบอกชื่อกับคุณเจ้าหน้าที่ส่วนกลางเร็วเข้า” เขาส่ายหน้าด้วยความหน่ายใจ

ยูชันพยักหน้าแล้วบอกชื่อใหม่กับเจ้าหน้าที่หนุ่ม จากนั้นพวกเขาก็ได้รับแผ่นคริสตัลใสทรงกลม เส้นผ่านศูนย์กลางสองนิ้ว หนาสามมิลลิเมตร

พอเขาลองใช้นิ้วหัวแม่มือสัมผัสวงเวทที่มีรูปสามเหลี่ยมตรงกลาง แล้วใส่พลังเวท 1 ทองแดงลงไป ก็เกิดวงเวทสีขาวเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณห้านิ้ว ลอยขึ้นมา ในนั้นมีใบหน้า ชื่อและนามสกุลปัจจุบันของเขา นี่เป็นการย่ำว่า เวทแปลงโฉมของแอปเปิ้ลนั้นร้ายกาจสุดคุณน้า

เจ้าหน้าที่หนุ่มอธิบายสั้นๆ “เนื่องจากพวกคุณยังไม่มีประเทศสังกัด ทางเราจะถือว่าประเทศของสถาบันที่คุณสอบเข้าได้เป็นประเทศเกิดของคุณ” อีกฝ่ายพูดอย่างจริงจัง “หลังจากนี้หากมีอาชีพเมื่อใด คุณจะต้องเสียภาษีให้ประเทศนั้นนะครับ”

อีกฝ่ายผายมือไปยังโต๊ะด้านซ้าย “เชิญไปรับปลอกแขนเวทีได้แล้วครับ”

โต๊ะถัดมาเป็นเจ้าหน้าที่หนุ่ม ทั้งนายหน้า ผมสั้นจัดทรงตั้ง และหูปีกนกล้วนเป็นสีฟ้า สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตร เขาเอ่ยอย่างคล่องแคล่ว “ปลอกแขนเวทีที่คุณจะได้รับเป็นแบบชั่วคราวครึ่งปี ซึ่งคุณจะใช้งานทุกระบบได้อย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อคุณสอบเข้าสถาบันโดสสถาบันหนึ่งสำเร็จ” อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง พุดเสียงเข้ม “ในกรณีที่ไม่สำเร็จ โปรดกลับมายังสำนักงานส่วนกลางเพื่อให้ทางเราลบปลอกแขนเวทีออก แล้วหลังจากนั้นคุณค่อยเลือกว่าจะเข้าประเทศไหนอีกครั้งครับ”

เจ้าหน้าที่ผมฟ้ายกมือขวาชี้ไปยังแท่นคริสตัลทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวประมาณห้าสิบเซนติเมตร กว้างยี่สิบเซนติเมตร หนาสามนิ้ว ที่ตั้งอยู่ขอบโต๊ะ “เชิญวางแขนซ้ายที่แท่นคริสตัลนี้” จากนั้นเขาก็เลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปยังช่องทรงกลมที่อยู่ด้านขวาสุดของแท่นคริสตัล “และวางผลึกคริสตัลประชาชนลงช่องนี้ครับ”

“ครับ” ยูชันทำตามที่เขาบอก

วู้ง!! แท่นคริสตัลเปล่งแสง แล้วยี่บริเวณใกล้หลังข้อมือของยูชัน ก็มีเส้นสีเงินปรากฏขึ้นมาที่ละเส้นสองเส้น มันรวมตัวกันเป็นวงเวทสีเงินมีสัญลักษณ์ดาวเก้าแฉกอยู่ใจกลาง นี่แหละคือ ปลอกแขนเวที

“ไม่ทราบว่าคุณรู้วิธีใช้ปลอกแขนเวทีหรือยัง” เจ้าหน้าที่ผมฟ้ามองเขาสนับกับยูชัน

ถึงเมธัสจะรู้รายละเอียดมาบ้างช่วงอยู่กับลูเธอร์ ทว่าตอนนี้เขาปลอมเป็นคนปากคนเขา จึงต้องแสร้งยิ้มเจื่อนพลาตอบ “ไม่ทราบครับ”

เจ้าหน้าที่มีสีหน้าเหนื่อยใจ เขายกแขนซ้ายที่มีวงเวทสีเงินขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งนิ้วขึ้นพร้อมกับเอ่ย “นับแต่เนี่ยไป ยามที่คุณต้องการใช้ปลอกแขนเวทีให้สัมผัสที่กึ่งกลางของวงเวท แล้วมันจะปรากฏออกมาแบบนี้ครับ”

เวบ!! ทันใดนั้นบนแขนซ้ายของอีกฝ่ายก็ปรากฏปลอกแขนเงินมีปุ่มทรงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสองเซนติเมตรเจ็ดปุ่มเรียงกันไปตามแนวยาวของแขน

“หากคุณต้องการใช้งานจุดใด ให้ลองกดปุ่มแล้วจะเกิดวงเวทบอกคำสั่ง” พอนิ้วชี้มือขวาของอีกฝ่ายเลื่อนไปสัมผัสปุ่มที่อยู่ใกล้ข้อมือ ก็เกิดวงเวทสีฟ้าเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสิบห้าเซนติเมตร ลอยอยู่กลางปลอกแขนเวที มีตัวอักษรภาษาการดำเขียนว่า สร้างผลึกเวท “ปุ่มนี้จะช่วยกลั่นพลังเวทของคุณออกมาเป็นผลึกเวท

โดยสามารถกดเข้าไประบุพลังเวทที่คุณต้องการใช้ และตั้งค่าพลังเวทที่ต้องเหลือต่ำสุดได้ด้วย”

พอนิ้วชี้มือขวาเลื่อนไปสัมผัสปุ่มที่สอง ตัวอักษรในวงเวทก็เปลี่ยนเป็นคำว่าพลังเวท ด้านล่างปรากฏข้อความว่า ยูรากิ การดำ 210 ทอง 50 เงิน 48 ทองแดง

“ปุ่มนี้จะบอกชื่อ นามสกุล และพลังเวทที่คุณเคยมีสูงสุด หากกดซ้ำอีกครั้งจะแสดงพลังเวทที่เหลืออยู่ปัจจุบัน” นิ้วชี้มือขวาของเจ้าหน้าที่หนุ่มนามยูรากิ เลื่อนไปยังปุ่ม นาฬิกา ซึ่งเป็นปุ่มถัดไป “อันนี้จะบอกเวลาปัจจุบันของประเทศในทวีปนั้นๆ คุณสามารถปรับให้ตรงกับเวลาของประเทศใดก็ได้” อีกฝ่ายยกมือขวาที่กางนิ้วชี้ขึ้น “แต่ถ้าตั้งเวลาของทวีปใด อักษรคำสั่งบนป्लอกแขนก็จะเปลี่ยนเป็นภาษาของทวีปนั้น ฉะนั้นควรเรียนรู้ภาษาพื้นฐานหรือจดจำปุ่มให้แม่นยา...”

จู่ๆ เจ้าหน้าที่ผมฟ้าก็เลื่อนมือขวาไปด้านข้าง เมคัสจึงเลื่อนสายตามองตามด้วยความสนใจว่าอีกฝ่ายจะทำอะไร ทว่ามือข้างนั้นกลับยกแก้วน้ำใบหนึ่งขึ้น

ยูรากิยิ้มขึ้นก่อนจะพูด “ขอโทษที่ครับ พอดีคือแห้ง เหะๆ”

แฟนธ่อมได้แต่ยิ้มรับรออีกฝ่ายเติมน้ำเปล่าจนหมดแก้ว พอเจ้าหน้าที่หนุ่มวางแก้วไว้ที่เดิม ก็มีเจ้าหน้าที่สาวชาวมุขย์ผมดำยาวประบ่าถือเหยือกเดินเข้ามาเติมน้ำให้จนเกือบเต็ม แล้วค่อยเดินไปเติมน้ำให้พนักงานคนอื่นๆ ที่ทำทางจะคอยแห้งไม่แพ้กัน ‘งานแบบนี้คงต้องพูดเยอเขาน่าดูสินะ’

เขาหันหน้ากลับมาองเจ้าหน้าที่ผมฟ้าซึ่งเลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปยังปุ่มที่สี่ มีตัวอักษรเขียนว่า ชื่อขาย

“ปุ่มนี้จะแสดงบัญชีเงินของท่าน ใช้ซื้อสินค้าในล็อกเกอร์ที่ 20 หรือโอนเงินให้คนอื่น แต่ท่านต้องนำเงินสดไปฝากธนาคารของส่วนกลางก่อนนะครับ” ยูรากิเลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปยังปุ่มถัดไป ขว้าวสาร “ในนี้มีข้อมูลข่าวสารที่ทางส่วนกลางจะแจ้งให้ทราบเป็นระยะ ส่วนข่าวสารที่เก่ามากแล้วจะถูกลบออก” นิ้วชี้มือขวาของอีกฝ่ายเลื่อนไปยังปุ่มถัดไป ศาสตราล็อกเกอร์ “นี้จะบอกว่าคุณมีศาสตราล็อกเกอร์ติดตัวกี่ชิ้น เสียพลังเวทวันละเท่าไร และคำสั่งจิปาตะอื่นๆ ที่ทางสถาบันจะสอนอีกที”

เมื่อปุ่มสุดท้ายถูกกด ก็มีอักษรว่า ปิด ปรากฏขึ้นในวงเวทสีฟ้า “ส่วนเวลาจะปิดใช้งานก็ให้กดปุ่มนี้” พอยูรากิเลื่อนมือขวาไปแตะวงเวท ป्लอกแขนเวทก็อันตรธานไป กลายเป็นวงเวทสีเงินตามเดิม อีกฝ่ายเงยหน้ามาพูดต่อ “หากต้องการรายละเอียด

การใช้งานมากกว่านี้ คุณสามารถอ่านคู่มือได้ในช่องข่าวสารครับ”

‘สะดวกดีเหมือนกันแฮะ’ เขารู้สึกชื่นชมระบบแลกเปลี่ยน ที่ขอเพียงมีเงินก็สามารถสั่งซื้อสินค้าได้ทันที ทว่าเขายังต้องลอบคิดอย่างขบขัน ‘แต่ถ้าจะดูแค่ค่าพลังเวทขอใช้นาฬิกาของระบบดีกว่า จะได้ไม่ต้องเสียพลังเวท 1 ทองแดง เพราะใช้ 1 ทองแดงร้อยครั้งก็เป็น 1 เงินแล้ว หุๆ’

แน่นอนหากใครรู้ความคิดของเมธัสคงต้องหาว่าเขาบ้าอย่างมิต้องสงสัย เพราะคงไม่มีใครเปิดปิดบล็อกแขนเวทวันละร้อยครั้ง

ยูรากิเลื่อนนิ้วชี้มือซ้ายไปแตะมุมซ้ายสุดของแท่นคริสตัล ทันใดนั้นก็ปรากฏหน้าจอทรงกลมบานหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศ อีกฝ่ายอ่านสิ่งที่อยู่บนนั้นอย่างเบื่อหน่าย “คุณชื่อ...ยูซัน การูต้า ชาวมนุษย ไรส์สัญชาติ มีพลังเวท 425 ทอง 50 เงิน และ 30 ทองแดง...”

เจ้าหน้าที่หนุ่มผมฟ้าชะงักไปชั่วครู่ เขายกมือขวาขึ้นขยี้ตาตัวเองพลางจ้องมองหน้าจอใหม่ด้วยแวตาคู่เคร่งเครียด จากนั้นก็ต้องอุทานดังลั่นพลางหันไปเรียกเจ้าหน้าที่อีกคนที่อยู่ใกล้ๆ “เฮ้ย! 425 ทองจริงๆ ด้วย ผมไม่ได้ฝันหรือตาพร่าไปใช่ไหม แกช่วยมาดูหน่อยสิฟะ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มผมดำที่นั่งหันหลังให้เดินเข้ามาพาลางขมวดคิ้ว “ไหนๆ เครื่องมันเสียหรือเปล่า คนไรส์สกุลไรส์สัญชาติเนี่ยนะจะมีพลังเวทเกิน 400 ทอง...” อีกฝ่ายลืมหูลืมตาโต “แว้ก! 425 ทองจริงด้วย”

ท่ามกลางความแตกตื่น ที่ผนังอีกด้านของห้องโถงมีแผ่นคริสตัลสีเงินขนาดใหญ่สามแผ่น แสดงรายชื่อและพลังร้อยอันดับแรกของผู้เข้าสมัครสอบในปีนี้ออกจากทั้งเก้าทวีป

ป้ายกึ่งกลาง		
อันดับ	ชื่อ	พลังเวท
1.	ยูซัน การูต้า	425/50/30
2.	จิล เอพวินธอร์น เอ็มลิเซีย ไอซ์ฟรอน	354/60/85
3.	แอนเดอร์สัน เอฟเรดอย เอ็มบลัดแฟงค์ ไอเบิร์ก	350/50/35

ป้ายขายสุด		
อันดับ	ชื่อ	พลังเอ็นทลี
1.	นูลัน เอฟบีกอาร์ม บัฟฟา	นวลโลหะ
2.	วิลแฮม เอ็มวิสเปอร์ ดีเลิน	โลหะ
3.	เคย์นัส เอฟพอยซัน ฟิรันก้า	โลหะ
ป้ายชาวสุด		
อันดับ	ชื่อ	ทักษะต่อสู้
1.	จิล เอฟวินธอร์น เอ็มลิเซีย ไอล์ฟรอน	9,999
2.	นูลัน เอฟบีกอาร์ม บัฟฟา	7,989
3.	แอนเดอร์สัน เอฟเรตอาย เอ็มบลัดแฟงก์ ไอเบิร์ก	7,680

ตอนนี้อยู่ของยูชันได้ขึ้นเป็นที่หนึ่งนำหน้าเหล่าลูกหลานของขุนนางผู้มีพลังเวทสูงล้ำ ซึ่งมีใช้เรื่องปกติที่เหล่าเจ้าหน้าที่จะทำความเข้าใจได้ เพราะโดยปกติแล้วค่าพลังเวทสูงสุดของคนที่ไรนามสกุลพระราชทานคือ 215 ทอง แม้จะเป็นเชื้อสายของเหล่าวีรบุรุษยุคก่อน หรือเป็นผู้มีนามสกุลที่ได้รับการอบรมฝึกฝนพลังเวทมาชนิดเกือบตาย และได้รับพลังเวทที่ถ่ายทอดมาจากต้นตระกูลโดยตรง ก็ยังสูงสุดเพียง 415 ทองเท่านั้น

แน่นอนว่าไม่ได้นับรวมเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่มีวงเวทเฉพาะ หรือเหล่ามกุฎราชกุมารที่มักจะมีพลังเวทอย่างต่ำ 450 ทองขึ้นไป หลังจากที่อยู่จากดักแด่ภายในหนึ่งปี

‘ที่มันมากแบบนี้คงเป็นเพราะยูชันได้รับพลังเวทจากแอปเปิ้ลเหมือนเรา แล้วในยุคที่ไร้ซึ่งสงครามจะไปหาสถานที่ไหนให้เลื่อนระดับโดยตรงล่ะ...’ เขามองไปยังเจ้าหน้าที่ผมฟ้า ‘ต่อไปก็ตาเรานี่ละ’

“คะ...คนต่อไป” ยูรากิมองเขาตาไม่กะพริบ

แฟนธ่อมวางแขนซ้ายลง เขารู้สึกถึงความอบอุ่นที่ปรากฏขึ้นบริเวณหลังข้อมือ พอสร้างปลอกแขนเวทเสร็จ เจ้าหน้าที่หนุ่มก็เลื่อนมือซ้ายไปกดจุดเดิม ขณะที่หน้าจอตริงกลมปรากฏขึ้น อันดับของช่องพลังเวทก็เปลี่ยนแปลงอีกครั้ง คราวนี้ได้มีเสียงเซ็งแซ่ดังไปทั่วอาคารเลยทีเดียว

‘คะแนนเยอะแบบนี้ เราคงได้เข้ามหาวิทยาลัยเวทชั้นนำของทวีปแล้วละมัง’

เมื่อระดับพลังเวทของ แฟนธ่อม การรูด้า ปรากฏขึ้นบนหน้าจอคริสตัล โลก
ทั้งใบคล้ายจะหยุดหมุนชั่วครู่ ผู้คนที่เห็นตัวเลขต่างปากอ้าตาค้าง ไม่ก็เปิดปิดหน้าจอ
เพื่อให้ตนเองมั่นใจว่า ตัวเลขที่เห็นนั้นเป็นเรื่องจริง

พลังเวท 630 ทองนั้นมิได้ถือว่าเยอะมากนัก เพราะคนที่มิพลังระดับนี้มีนับแสน
คน คนที่เยอะกว่า 700 ก็มีอีกหลายหมื่นคน ซึ่งระดับพลังเวทสูงสุดในปัจจุบันเท่าที่มี
ในบันทึกของส่วนกลางคือ 920 ทอง

เพียงแค่เด็กที่เพิ่งอายุสิบแปดและออกจากดักแด้มาได้ไม่นาน กลับมีพลังเวท
ถึง 630 ทองนั้น ไม่เคยปรากฏมาก่อนในช่วงระยะเวลาสามร้อยกว่าปีนี้ โดยเฉพาะจาก
ทวีปการรูด้า ยังไม่เคยมีสามัญชนที่มีพลังเวทเกิน 400 ทองมาก่อนเลยสักครั้ง ด้วย
เหตุนี้ผู้คนที่ชมผลการวัดพลังอยู่ภายนอกอาคารส่วนกลางในทวีปการรูด้า ต่างก็จับจ้อง
ชื่อของแฟนธ่อมตาเป็นมัน เพราะนี่คงเป็นการเปิดศึกแย่งชิงบุคลากรที่รุนแรงที่สุดใน
ยุคนี้อย่างมิต้องสงสัย

“เฮ้ย! ใครก็ได้ไปเตรียมเอกสารสำหรับแฟนธ่อมด่วน”

“เด็กคนนี้ห้ามปล่อยให้หลุดไปเป็นอันตราย ต่อให้ต้องจ่ายเบี้ยเลี้ยงพิเศษเดือน
ละห้าล้านเทรนก็ต้องซื้อตัวมาได้ เข้าใจไหม!!”

ตอนนั้นบรรดากลุ่มที่หวังจะหานักศึกษาที่มีพรสวรรค์มาสร้างชื่อเสียงให้สถาบัน
ต่างก็หวังดึงตัวแฟนธ่อมมาเข้าศึกษาที่สถาบันของตน เพราะโดยส่วนใหญ่เมื่อนักศึกษา

จบจากสถาบันไหน กิลด์ของสถาบันนั้นก็จะเป็นผู้รับตัวนักศึกษาคนนั้นเข้ากิลด์ เพื่อไปเป็นแกรนด์การ์ดเดียนหรือสุดยอดนักผจญภัยของกิลด์ ฉะนั้นทุกปีจึงมีศึกชิงตัวเหล่าผู้มีพรสวรรค์กันเป็นประจำ โดยเฉพาะปีนี้คงรุนแรงจนแทบสนั่นโลกเลยทีเดียว

ภายในอาคารที่ไว้รับสมัครนักศึกษาจอมเวทของทวีปการดำ ผู้คนต่างหันมา
มองแฟนธ่อมและน้องชายด้วยสายตาอิจฉาแถมเลื่อมใส เพราะมีการเผยแพร่คะแนนไปทั่วทั้งโลก ทำให้แฟนธ่อมและยูชันเป็นที่ต้องการของเหล่ากิลด์ดังและสถาบันจอมเวท อีกทั้งผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดจากการทดสอบแต่ละประเภท จะได้รับของรางวัลจากทางส่วนกลางในฐานะเป็นบุคคลที่ตั้งใจเรียน

มันอาจเป็นรางวัลที่ดูแปลกไปนิด ทว่าในความจริงนั้น บุคคลที่เกิดมาในตระกูลชั้นสูงหรือผู้ที่มีนามสกุลของวีรบุรุษ มักจะไม่มาเข้าศึกษาที่ทางส่วนกลาง หรือต้องการปลดอกแขนเวทและปีตรสถานีรถไฟแห่งความทรงจำ เพราะพวกเขาล้วนได้รับศาสตราลือเกียรติผ่านทางวงเวทประจำตระกูล พลัทธิพิเศษ หรือวิชาเวทเฉพาะของเผ่าพันธุ์

ส่วนกลางจึงต้องหาวิธีชักจูงเหล่าหนุ่มสาวให้มาเข้าเรียน โดยการแสดงพลังให้คนทั่วทั้งโลกได้เห็น ซึ่งจะช่วยสร้างชื่อเสียงให้ตระกูลหรือเผ่าพันธุ์นั้น อีกทั้งทางส่วนกลางยังมอบของรางวัลให้ความขยันนี้ด้วย

แน่นอนว่าของรางวัลสำหรับผู้ชนะจะแปรผันไปตามระดับคะแนน ฉะนั้นแฟนธ่อมที่มีพลังเวทถึง 630 ทอง จะต้องได้ของที่ไม่ธรรมดาแน่นอน และเคยมีคำกล่าวว่า ผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุดของแต่ละปีจะมีสิทธิ์ได้เป็นแกรนด์การ์ดเดียนหรือเป็นว่าที่แกรนด์ของทวีปนั้นเลยทีเดียว

“ชะ...เชิญไปตรวจสอบพลังเอ็นทลีทางนี้เลยครับ...คุณยูชัน คุณแฟนธ่อม”
ยูรากิโค้งกายให้อย่างสุภาพ เพราะใครๆ ก็รู้ว่า อนาคตของเด็กสองคนนี้จะต้องไม่ธรรมดา ดังนั้นอย่าไปสร้างความซุ่นซ้องใจให้แม่แต่แน่นอนจะเป็นการดี

แฟนธ่อมยิ้มพลางใช้มือขวาดันหลังน้องชายไปยังโต๊ะถัดไป เจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะนี้เป็นชายหนุ่มผมม่วงสั้น นัยน์ตาสีดำ ใบหูแบบมนุษย์ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดลิบเบต เซนติเมตร เขารีบประคองกำไลข้อมือสีขาวส่งให้สองพี่น้องอย่างนอบน้อม

“นี่คือกำไลตรวจจบบพลังเวท เชิญสวมที่ข้อมือขวาด้วยครับ” น้ำเสียงของอีกฝ่าย

ดูหนุ่มพลเป็นพิเศษ

ทั้งสองยื่นมือซ้ายไปรับมา แล้วคล้องที่ข้อมือขวา ก่อนจะเงยหน้ามองเจ้าหน้าที่ที่กำลังมีรอยยิ้ม

“เดี๋ยวทางเราจะขอวัดพลังเอ็นทรีของท่านทั้งสอง โดยให้ท่านทำตามกฎนี้” เจ้าหน้าที่ผมม่วงพูดราวกับท่องจำ “หนึ่ง ห้ามใช้พลังเวทในขณะที่ทำการทดสอบเป็นอันตราย มิเช่นนั้นถ้าไเลเวทจะเปลี่ยนเป็นสีแดงพร้อมกับส่งเสียงร้องเตือน” อีกฝ่ายยกมือขวาขึ้นไปยังก้อนหินบนโต๊ะที่วางอยู่ด้านซ้ายมือของเมธัส “สอง ในการทดสอบพลังเอ็นทรี โปรดทาบมือลงบนศิลาจับพลังเอ็นทรีก่อนนี้ แล้วโคจรพลังเอ็นทรีที่ท่านมี”

“ต้องโคจรทีละธาตุหรือเปล่าครับ” เมธัสถาม

“ให้โคจรเต็มที่เลยครับ” เจ้าหน้าที่หนุ่มยิ้มพลางอธิบาย “หากเป็นผู้เชี่ยวชาญพลังเอ็นทรีธาตุใด ศิลาจะเปล่งแสงตามพลังธาตุนั้น” อีกฝ่ายยกมือขวาขึ้นทางนิ้วออกทีละนิ้ว “หากมีมากกว่าหนึ่งธาตุหรือสำเร็จพลังเอ็นทรีขึ้นร่างเบญจธาตุ ศิลาจะเปล่งแสงสลับสีครบทั้งห้าเอง”

“อ้อ...” เขาผงกศีรษะ ‘แบบนี้คงผ่านไม่ยาก’

เจ้าหน้าที่ผมม่วงเลื่อนมือขวาไปวางบนก้อนหินทางด้านขวา “บททดสอบขั้นที่สอง ร่างโลหะ ทางเราจะให้ท่านทดลองบีบลูกเหล็กที่อัดพลังระดับร่างโลหะให้พัง” อีกฝ่ายเลื่อนมือขวาไปยังกองโลหะเก้าชนิดที่แตกต่างกัน “ส่วนการทดสอบร่างนวโลหะ ทางเราจะให้ท่านหลอมโลหะทั้งเก้าเปลี่ยนเป็นวัตถุที่เราตั้งใจหยุ่ไว้ในเวลาที่สั้นที่สุด”

“มีแค่นี้เองหรือครับ” เมธัสถามอีกฝ่าย

“อ้อ ยังมีต่อครับ นั่นคือเราจะให้ท่านนำสิ่งก่อสร้างไปทำลายก้อนโลหะ ที่เราให้ผู้มีพลังระดับร่างนวโลหะสร้างไว้” เจ้าหน้าที่ผมม่วงเลื่อนมือขวากลับไปข้างลำตัว เขาสูดลมหายใจเข้าก่อนจะเผยรอยยิ้ม แล้วหันไปมองยูซัน “เชิญครับคุณยูซัน...” อีกฝ่ายยื่นคิ้วกลางพูดเสียงแผ่วลง “เอ่อ...คุณยูซันครับ”

เมธัสเห็นสายตาตกใจของเจ้าหน้าที่ จึงหันไปมองวออส แล้วก็พบว่าหากเป็นเขาก็ต้องตกใจเช่นกัน ‘เฮ้ย ฟังแบบเดียวก็กลับไปแล้วเหอ น้องชายเราสำเร็จวิชานี้แหละมันง่ายอะไรมาเนี่ย’

ตอนนี้อยู่ชั้นหลังตาวีร์ม ศิระะโคลงเคลงไปมาดูคนมา ทว่ามีรอยยิ้มเบิกบานใจ

“ยูชันตื่นได้แล้ว ถึงเวลาสอบขั้นต่อไปแล้ว” แฟนธ่อมยกมือขวาเขย่าร่างน้องชายเบาๆ

“งี้มๆ ขออีกห้านาทีนะครับพี่...ครอก...พี่” ยูชันเริ่มส่งเสียงกรน ทำเอาพี่ชายต้องหันไปยกมือขึ้นนวดขมับตัวเอง

แน่นอนว่าคนที่ทั้งโลกที่กำลังดูภาพการสอบของยูชัน ต่างหัวเราะกันอย่างขบขัน

แฟนธ่อมหันไปโค้งกายขอโทษเจ้าหน้าที่ แล้วใช้มือขวาจับมือซ้ายของน้องชายวางลงบนก้อนศิลาที่วางอยู่บนโต๊ะ พลังพูดเบาๆ “เฮ้ ยูชันถึงเวลาฝึกโคจรพลังเอ็นทลีแล้ว รีบโคจรพลังตามที่พ่อเคยสอนเร็วเข้า”

ยูชันที่ยังคงนอนหลับกลับตัวแข็งขึ้น มือซ้ายที่ดูไร้เรี่ยวแรงโคจรพลังเอ็นทลีอย่างเป็นธรรมชาติ

แวบ!!! ก้อนศิลาเปล่งแสงทำสีเรืองรอง

คนที่กำลังหัวเราะต้องหยุดชะงักทันควัน เพราะการที่คนที่กำลังหลับสามารถโคจรพลังเอ็นทลีได้อย่างช้าชองเช่นนี้ จะต้องเป็นผู้ที่ฝึกฝนพลังเอ็นทลีมาชนิดทุกวินาทีคือเอ็นทลีเลยทีเดียว

คงมีเพียงเมธัสเท่านั้นที่รู้ว่ายูชันได้พลังเอ็นทลีมาจากแอปเปิ้ล เขาเดาว่าพลังเอ็นทลีนี้สมควรมาจากวิญญาณของลูเธอร์ที่หลอมรวมกับคุณนายจิ้งจอก แล้วตอนที่แบ่งพลังมานั้น พลังของคุณพ่อได้ถ่ายทอดมาให้เขาและยูชัน จากที่เขาลองทดสอบดูในร่างของน้องชายมีพลังเอ็นทลีบริสุทธิ์เทียบเท่าผู้บรรลुरूร่างนวลโลหะ ทว่าการได้รับพลังที่ไม่ได้บรรลุด้วยตนเอง ย่อมยากที่จะนำมาใช้ตั้งใจประสงค์

‘ยังดีที่เราเคยเรียนรู้ฝึกฝายทั้งวันทั้งคืนจนสามารถขับพลังร่างเบญจธาตุได้ถึงขั้นสมบูรณ์แบบเช่นนี้ แต่ช่างน่าเสียดายจริงๆ ที่สอนให้ควบคุมถึงพลังขั้นร่างโลหะไม่ทัน...’ เขาชำเลืองมองบอร์ดคริสตัลที่จะแสดงเพียงร้อยอันดับแรก คนที่อยู่ในอันดับที่หนึ่งร้อยเป็นผู้มีร่างโลหะ ชื่อของน้องชายจึงไม่มีทางติดบอร์ดนี้ ‘หวังว่าการที่มิร่างขั้นเบญจธาตุจะถือว่ามีความสูงแล้วนะ...’

เมธัสไม่รู้หรือกว่า ผู้เข้าสอบบางคนใช้พลังเอ็นทลีไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เพียงแต่ที่มีการทดสอบพลังทั้งสองด้าน เป็นเพียงการเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนมีสิทธิ์เลือกเส้นทางการฝึกฝนของตนเอง

เจ้าหน้าที่จ้องมองเขาพาลงถาม “เอ่อ...แล้วน้องชายคุณแฟนอ้อมจะทดสอบพลังขึ้นร่างโลหะไหมครับ”

แฟนอ้อมส่ายหน้า “น้องชายผมยังไม่บรรลุล่วงถึงขั้นร่างโลหะครับ...”

เขายกไหล่ซ้ายของวออสที่ยังปล่อยพลังเอ็นทลิมิหยุดหย่อน ยามนี้ไม่ว่าจะมองจากมุมใด ยูซันกลับมีสีหน้าเคร่งเครียดผิดจากคนที่เขา พี่ชายจึงต้องยิ้มเล็กๆ แล้วเรียกสติน้องชายด้วยกลเม็ดเฉพาะตัว “ยูซันถึงเวลาพักกินข้าวแล้ว วันนี้มีอุ้งตีนหมีอบน้ำผึ้งด้วยนะ”

น้องชายลืมหันมาถามด้วยสีหน้ายินดี “ถึงเวลากินข้าวแล้วหรอครับ แล้วมีพุดดิ้งมะม่วงด้วยไหม...” อีกฝ่ายหันซ้ายหันขวาอย่างตกใจ “เอ๊ะ! เราอยู่ที่ไหนครับพี่”

แฟนอ้อมยิ้มพลาตอบ “ที่นี่คือที่สอบวัดพลังเอ็นทลิมิ แล้วก็น้องเพิ่งจะผ่านการสอบเอ็นทลิมิในระดับร่างเบญจธาตุนะ”

ยูซันที่คล้ายจะตื่นเต็มตาแล้วมองไปรอบด้านเที่ยวหนึ่ง สองแก้มแดงระเรื่อ พลังกัมหนำถามเขา “พี่ครับ ผมทำอะไรเป็นๆ อีกแล้วใช่ไหมครับ”

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอก พวกเขาแค่มองน้องในฐานะผู้เข้าสอบคนหนึ่งเท่านั้น” แฟนอ้อมยิ้มระรื่นพลาใช้มือขวาตบ่าน้องชาย

พริบตาในผู้คนที่ต่างรู้สึกได้ว่า พี่ชายคนนี้ต้องตั้งใจแกล้งน้องชายเป็นแน่ เพราะหากอีกฝ่ายไม่อยากแกล้งน้องชายจริงๆ ละก็ ขอเพียงรอให้น้องชายตื่น แล้วค่อยมาต่อแถวรับการทดสอบในช่วงท้ายก็ได้

ยูซันพยักหน้ารับด้วยแววตาใสซื่อ “อ้อ...ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง”

เนื่องจากชายหนุ่มเคยอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย อีกทั้งยังเป็นบุตรชายบุญธรรมของลูเธอร์ จึงเริ่มชินกับสายตาของคนรอบข้าง เลยหันไปส่งยิ้มทักทายผู้คนโดยรอบ ทำเอาผู้เข้าสมัครหญิงบางคนถึงกับใบหน้าร้อนผ่าว ส่วนผู้ชายบางคนต้องรีบสะบัดหน้ากลับมาพิมพ์เบาๆ ด้วยสีหน้าหวาดกลัว

‘ที่แอปเปิ้ลลงใจทำให้ใบหน้าของยูซันดูหวาน เป็นเพราะต้องการแกล้งหรือเปล่านะ’ เมธัสชำเลืองมองเหล่าผู้สมัครชายที่เกือบหลงเสน่ห์ผู้ชายด้วยกัน ‘ถ้าเข้าเรียนที่สถาบันชายล้วน สงสัยน้องเราคงมีแคล้วโดนจับแต่งหญิงแน่...แบบนี้ต้องเข้าสถาบันสหศึกษา เพื่อป้องกันไม่ให้เราได้น้องเชย’

เขาที่คิดเพื่อเจอไปเพียงลำพัง เพิ่งจะสังเกตสายตาของเจ้าหน้าที่ จึงรีบถาม “ต่อไปตามผมแล้วใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ” อีกฝ่ายผงกศีรษะ “มีทราบว่าคุณแฟนพร้อมพร้อมหรือยัง”

“พร้อมครับ” เขาถามก่อนจะวางมือขาลงบนก้อนศิลา “แต่ผมขอถามหน่อยสิครับว่า ถ้ามีคนบรรลุเกินขั้นร่างนวลโหะ จะให้ทดสอบอย่างไร”

เจ้าหน้าที่ขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วตอบอย่างสุภาพ “แต่เท่าที่ทราบมา ผู้ที่เพิ่งออกจากดักแด้หรือเพิ่งอายุสิบแปดส่วนใหญ่ ไม่เคยมีใครสำเร็จพลังเอ็นทลีเกินกว่าขั้นร่างนวลโหะนะครับ”

เรื่องนี้เป็นที่รู้กันดีในหมู่ผู้ใช้เอ็นทลี เพราะการฝึกเอ็นทลีนั้นต้องเข้าใจถึงพลังชีวิตที่อยู่ในร่าง ซึ่งยากยิ่งกว่าการทำความเข้าใจพลังเวทเสียอีก การจะบรรลุพลังเอ็นทลีให้ได้สักระดับต้องใช้ความอดทน สมาธิ ความเข้าใจถึงแก่นแท้ของพลังชีวิตในร่างกายและของธรรมชาติรอบข้าง ดังนั้นผู้ที่ฝึกเอ็นทลีสำเร็จขั้นร่างเบญจธาตุก็นับว่ามีความสามารถมากแล้ว เพราะผู้ใช้เวทบางคนยังใช้พลังเอ็นทลีได้เพียงธาตุใดธาตุหนึ่งเท่านั้นเอง

แฟนธ่อมสายหน้าพลางพิมพ์ “หากก้าวสู่ขั้นร่างนวลโหะต้องเข้าใจถึงการหล่อหลอมและเปลี่ยนธาตุ ซึ่งหากเป็นผู้ที่เข้าใจถึงพลังแห่งธรรมชาติ รู้จักคุณค่าของชีวิตจะเข้าใจถึงแก่นแท้ของร่างสรรพสิ่ง” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แม้สิ่งนั้นจะเป็นเพียงก้อนกรวดข้างทาง ก็ยังสามารถเปลี่ยนเป็นดอกไม้อันงดงาม”

ผู้ฝึกเอ็นทลีส่วนใหญ่อาจไม่เข้าใจสิ่งที่แฟนธ่อมกล่าว แต่สำหรับผู้บรรลุถึงขั้นร่างสรรพสิ่งต่างเห็นว่าปัญญาของเด็กหนุ่มคนนี้ช่างสูงล้ำ และยังพูดถึงแก่นแท้ของพลังได้อย่างตรงไปตรงมา เจ้าของโรงฝึกสายเอ็นทลีบางคนจึงเริ่มสนใจอยากชักชวนแฟนธ่อมมาเข้าโรงฝึกในฐานะศิษย์เอกเลยทีเดียว ถึงกระนั้นเมื่อพวกเขาจับจ้องมือขวาของชายหนุ่มก็ต้องเปลี่ยนใจโดยพลัน เพราะพวกเขารู้แล้วว่า อีกฝ่ายอาจเก่งเกินพวกเขาไปแล้วก็ได้

เวลานี้เมื่อขวาของแฟนธ่อมได้ปรากฏดอกไม้ซ่อหนึ่ง ทว่าก่อนที่มันจะเป็นดอกไม้ที่งดงามเยี่ยงนี้ มันเคยเป็นเพียงลูกเหล็กที่ใช้ทดสอบพลังร่างโหะเท่านั้น

เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้แฟนธ่อมที่สุดต้องเบิกตามองดอกไม้บนลูกเหล็กด้วยความตกตะลึง พลางพิมพ์เบาๆ “นี่มันพลังเปลี่ยนธาตุสู่ชีวิต...” อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นอย่าง

ฉับพลัน “คุณแฟนพร้อมสำเร็จพลังร่างสรรพสิ่งแล้วหรือนี่”

เหล่าผู้เฝ้ามองต่างมีอาการเดียวกับเจ้าหน้าที่คนนี้ เพราะการที่เด็กหนุ่มวัยสิบแปดไม่มีหัวนอนปลายเท้าสามารถบรรลุพลังเวทถึง 630 ทอง แล้วยังรู้ซึ่งถึงพลังเอ็นทลีขึ้นร่างสรรพสิ่งเยี่ยงนี้ นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน

แต่มันยังไม่จบแค่นั้น เพราะแฟนพร้อมได้โยนลูกเหล็กให้ลอยขึ้นฟ้า จากนั้นมันก็แตกกระจายกลายเป็นเศษใบไม้ที่พ่นร่วงลงสู่พื้น

แฟนพร้อมพูดต่อด้วยเสียงเนิบนาบ “และเมื่อเข้าใจถึงเคล็ดร่างสรรพสิ่ง ก็ต้องศึกษาความแปรเปลี่ยนของสรรพชีวิตว่า ทุกสิ่งล้วนมีพลัง ตัวเราเองก็มีพลัง และพลังทั้งหมดที่เข้ามาสู่ตัวเราย่อมชักนำเราไปสู่ร่างเขียน” ชายหนุ่มยิ้มกว้าง “พลังของร่างเขียนก็มีสามระดับ หนึ่งคือเขียนบรู๊พีที่เข้าใจถึงการรักษาสีชีวิตด้วยพลังแห่งธรรมชาติ...”

พี่ว!! ใบไม้ตกลงใกล้แตะพื้นห้อง

เมธัสมองใบไม้ที่อยู่ใกล้เท้า ก่อนที่มันจะตกถึงพื้นเขาก็ใช้เท้าขวาเหยียบมันแล้วใช้เท้าซ้ายเหยียบใบถัดไปแล้วเดินขึ้นสู่เบื้องบนพร้อมกับพูด “สองคือเขียนวารี ที่สามารถชักนำพลังทั้งหมดให้อยู่เหนือธรรมชาติ”

ทุกอย่างก้าวเรื่องช้า มิได้ใช้แรงกระโจนแม้แต่นิดเดียว ทำเอาเหล่าผู้เข้าชมครต้องปากอ้าตาค้างไปตามกัน แม้แต่เหล่าผู้ชมก็แทบจะลืมหายใจ เจ้าหน้าที่ที่ตรวจสอบพลังเอ็นทลีต่างลืมเลือนไปว่า ตนเองต้องกดชื่อของแฟนพร้อมให้ขึ้นสู่อันดับหนึ่งของบอร์ดคริสตัลหัวข้อพลังเอ็นทลี

เมื่อแฟนพร้อมเดินเหยียบใบไม้ไปจนถึงด้านบนสุดที่ไม่มีใบไม้ให้เหยียบแล้ว เขาก็ปล่อยให้ร่างลงมาสู่พื้นพร้อมกับใบไม้ แต่ก่อนจะถึงพื้นเพียงห้าเมตร ชายหนุ่มก็ก้าวเหยียบอากาศขึ้นสู่เบื้องบนอีกครั้งพลังพูดต่อ “ต่อจากเขียนวารีคือเขียนเหยียบเมฆที่สามารถเดินเหินบนอากาศได้”

ผู้คนทั้งหมดต้องอึ้งไปอีกครั้ง เนื่องจากพลังเอ็นทลีร่างเขียนนั้น แม้จะมีผู้ฝึกสำเร็จอยู่ไม่มากนัก ทว่าผู้ที่กลับบอกว่าตนเองสำเร็จร่างเขียนจริงๆ มีมันคนได้ เพราะหากยังไม่บรรลุถึงขั้นเหยียบเมฆ ก็แทบจะไม่ต่างจากผู้สำเร็จขึ้นร่างสรรพสิ่ง

ในการต่อสู้ระหว่างผู้ที่ลอยตัวบนอากาศได้กับลอยไม่ได้นั้น ถือว่าเป็นความห่างชั้นที่กว้างใหญ่มาก

แฟนพร้อมยืนค้ำอยู่บนอากาศครู่หนึ่ง ทำเอาผู้คนอรอุสว่าอีกฝ่ายจะบรรลุถึง

ขึ้นร่างจักรวาลหรือไม่ มิใช่น้อยที่อยากเห็นผู้ที่มีพลังขึ้นร่างจักรวาล แต่ส่วนใหญ่ไม่อยากจะให้เด็กวัยสิบแปดแถมแสดงหน้าพวกเขาไปมากกว่านี้แล้ว

แฟนธ่อมค่อยๆ ร่อนตัวลงสู่พื้นแล้วหันไปบอกเจ้าหน้าที่อย่างสุภาพ “ตอนนี้ผมบรรลุขึ้นร่างเขียนเท่านั้น เชิญให้คะแนนได้ครับ”

เจ้าหน้าที่ผมมั่วรับฟังกิริยา “ยะ...ยินดีด้วยนะครับที่คุณแฟนธ่อม...ไม่สิ!! ท่านแฟนธ่อมสำเร็จพลังถึงขั้นร่างเขียน” อีกฝ่ายหันซ้ายหันขวาพาลางหัวเราะ “ฮ่าๆ ผมควรลงคะแนนยังใงดีเนี่ย เป็นเขียนเหยียบเมฆเลยหรือว่าแค่เขียนก็พอ”

คนจำนวนหนึ่งอดสงสัยสารเจ้าหน้าที่ที่ตรวจสอบพลังให้แฟนธ่อมมิได้ เพราะไม่ว่าเป็นใครก็คงสับสนมึนงงจนทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน ขนาดบรรดาผู้ตรวจสอบและผู้เข้าทดสอบคนอื่นๆ ยังได้แต่ต้องจ้องมองเจ้าของระดับพลังที่เหนือกว่าคนอื่นๆ ไปไกลลิบ

กลุ่มคนที่คิดชักชวนแฟนธ่อมเข้าสถาบันหรือโรงฝึก ต่างต้องเปิดประชุมโดยด่วน เพื่อจะได้เตรียมข้อเสนอที่ดีที่สุดให้ดาวรุ่งพุ่งแรงทะลุเมฆเกือบออกจักรวาลคนนี้มีเช่นนั้นหากผู้มีพลังระดับนี้ไปอยู่สถาบันหรือกิลด์ใด สถาบันและกิลด์นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ทรงอำนาจที่สุดในอนาคตอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วผู้ที่ไม่ได้แฟนธ่อมไปเป็นพวกพ้องก็ต้องนั่งปวดหัวปวดท้องกับดาวดวงนี้ไปอีกนานแสนนาน

ขณะเดียวกันผู้ที่ใช้พลังสะกดสายตาค้นทั้งนาริสเซีย ก็ลอบฟังพ้อไปกับผลลัพธ์เป็นอย่างดี

‘เราแสดงพลังซะเต็มเหนี่ยวขนาดนี้ คนทั้งนาริสเซียคงรับรู้ถึงการคงอยู่ของเราแล้ว’ เขามองสายตาของผู้คนรอบข้าง ‘ต่อให้อีกหน่อยมีพวกคัทรูมาตามล่า เราก็คงได้พวกพ้องที่ทรงอำนาจที่สุดอยู่เคียงข้าง ที่เหลือก็รอเลือกสถาบันที่ดีที่สุดละนะ’

เพื่อแสดงว่าพวกเขาสองพี่น้องเป็นคนจริงใจและใสซื่อ เมธัสจึงตั้งใจใช้พลังอย่างเปิดเผย ไม่เก็บงำเอาไว้ให้น่าสงสัยในอนาคต มิเช่นนั้นหากโดนจับผิดได้ ผู้คนรอบข้างคงตีตัวออกห่างหรือระแวงระวังจนอาจจบลงด้วยการกลายเป็นคู่อริ

ในทางตรงกันข้าม พวกคัทรูที่กำลังตามล่าพวกเขาอยู่คงไม่สนใจในตัวแฟนธ่อมและน้องชายที่เปิดเผยตัวตนต่อสาธารณชน เพราะพวกนั้นต้องคิดว่า พวกเขาจะไปแอบซ่อนตัวกับพวกพ้องของลูเธอร์

“อ้าก! แบบนี้มันแย่งความเด่นกันนี่นา” มีเสียงร้องของชายหนุ่มที่ยืนอยู่ในแถว

เดียวกับแฟนร่อมดังขึ้นอย่างกะทันหัน

เจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ใกล้ต้องรีบเตือนอีกฝ่าย “คุณครับ ทางเราไม่อนุญาตให้ส่งเสียงรบกวนผู้เข้าสมัครคนนี้นะครับ”

ผู้คนที่ยืนอยู่ใกล้ต่างรีบอยห่างจากเจ้าของเสียงโดยพลัน เพราะไม่อยากโดนโยงไปเป็นพวกกับคนที่อยากเด่นดังจนไม่มองพลังของตน

เมธัสที่ชะง่อมองเจ้าของเสียงต้องลอบสนใจในตัวอีกฝ่าย ‘อืม...การแต่งกายดูแปลกตาดีแฮะ ไม่เหมือนคนส่วนใหญ่ที่แต่งแบบชาวยุโรปยุคกลาง แต่ดูคล้ายตอนที่เราแปลงโฉมเป็นเทนจิ...หรือว่าเป็นคนต่างทวีป แต่คิดจะมาเรียนในทวีปการูดำ แถมใบหูดูเรียวกแบบนั้นคงไม่ใช่ชนผ่านกลินะ’

บุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา ผิวสีชาวมเหลือง ผมสีดำผูกรวบเป็นหางม้ายาวถึงกลางหลัง ปลายหูเรียวกแหลม สูงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร สวมชุดฮากามะสีดำ ดูเป็นคนเคร่งขรึมจริงจัง นัยน์ตาดำดูจนิลกำลังจ้องมองเขาอย่างไม่พอใจ และไม่ฟังวาจาของเจ้าหน้าที่แม้แต่คนเดียว

“นี่ ฟังผมอยู่หรือเปล่า เด็กสมัยนี้ช่างไรมารยาทจริงๆ”

“ข้าไม่ใช่เด็กนะเพีย แล้วระดับพลังของแกก็อ่อนกว่าข้าตั้งเยอะ ระวังปากไว้หน่อยก็ดีนะ” บุรุษผมหางม้าหันไปเถียงอย่างไม่เกรงกลัว บ่งบอกถึงนิสัยดื้อรั้นและเอาแต่ใจ

ในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังจะระเบิดโทสะ แฟนร่อมก็พูดขึ้นอย่างสนใจ “เดี๋ยวก่อนครับคุณเจ้าหน้าที่ ผมอยากรู่ว่าน้องชายคนนี้มีพลังฝีมือขั้นไหน และทำไมเชื่อว่าตนเองจะเป็นจุดสนใจได้” เขายิ้มมุมให้อีกฝ่าย “ฉะนั้นให้เขาได้แสดงความสามารถหน่อยเถอะครับ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มยอมต้องให้ความเกรงอกเกรงใจต่อदारู้งเยี่ยงแฟนร่อม จึงถอยหลังออกห่างจากบุรุษผมหางม้าพาลงค้อมศีรษะให้แฟนร่อม ส่วนผู้เข้าสมัครคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่หน้าเด็กหนุ่มผมดำคนนี้ต่างก็รีบเปิดทางให้อีกฝ่ายโดยพลัน

บุรุษผมหางม้าตรึงรีไปยังโต๊ะแรกสุด แล้วยื่นจดหมายที่ยังผนึกตราเวทและผลึกคริสตัลประชาชนให้เจ้าหน้าที่ ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็เร่งเปิดจดหมายอ่านอย่างฉับไว แต่ยังไม่ทันจะอ่านจบเขาก็เบิกตาโพลง

“เรียวกาโร่ การูดำ ชนเผ่ามังกร เชิญผ่านได้ครับ” เจ้าหน้าที่ค้อมศีรษะให้อย่าง

สุภาพ

เมื่อซื้อชนเผ่าของเรียวทาโรตั้งขึ้น ผู้คนทั้งหมดต่างต้องสะดุ้งโหยง เพราะในบรรดาชนเผ่าลัทธิปีกทั้งมวล ชนเผ่ามังกรถือว่ามีพลังมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นพลังเวทพลังเอ็นทลี และพลังกายภาพ พวกเขาสามารถพ่นลมหายใจเพลิงที่เผาไหม้ของผู้ฝึกเอ็นทลีร่างโลหะให้กลายเป็นถ้ำเกลือได้ในพริบตา แถมยังมีอาคมเฉพาะที่สามารถทำลายล้างศาสตราลือกเกอร์ระดับ 12-19 ได้ภายในครั้งเดียว และยังเป็นชนเผ่าลึกลับที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้สถานที่ตั้งเมืองมาแต่โบราณ

ทุกสามสิบถึงห้าสิบปี ชนเผ่ามังกรจะส่งนักรบระดับล่างถึงกลางออกมายังโลกภายนอก เพื่อช่วยเหลือผู้คนที่ยากจนได้ยาก โดยในช่วงจุดเปลี่ยนของประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญ มักจะมีคนของชนเผ่ามังกรเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เป็นนิรันดร์ และทุกตำนานของผู้กล้าจะต้องมีนักรบมังกรสู้เคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ทุกครั้ง ดังนั้นยามที่เกิดภัยพิบัติในนาริสเซีย แล้วนักรบมังกรเลือกติดตามจอมเวทคนใด นั่นเท่ากับเป็นการยกสถานะของจอมเวทคนนั้นให้เป็นวีรบุรุษแห่งยุคสมัยโดยปริยาย

‘ไอ้ เป็นคนของชนเผ่ามังกรนี่เอง แบบนี้ก็ค่อนข้างน่าสนใจหน่อย’

เมธัสต้องลอบอมยิ้ม เพราะช่วงที่เดินทางมาเกือบสองสัปดาห์นั้น เขาให้ผู้อื่นเล่าเรื่องที่ที่น่าสนใจ และสอนภาษาของทวีปอื่นเพิ่มเติม แม้ตอนนี้เขาจะยังศึกษาได้ไม่มากนัก แต่เขามั่นใจว่าช่วงก่อนเปิดเทอมแรก ตนเองสมควรเรียนรู้ภาษาพื้นฐานของทุกทวีปสำเร็จ นี่จะเป็นปัจจัยสำคัญในการเดินทางค้นหาวิธีพิชิตมิติลับในอนาคต

ชายหนุ่มสองคนที่ยืนอยู่หน้าเรียวทาโรเปิดทางให้ชนเผ่าในตำนาน ซึ่งเพียงพริบตาเดียว เรียวทาโรก็วัดพลังลือกเวทเสร็จ ผลที่ออกมาทำให้ผู้คนเชื่อว่ามังกรหนุ่มคนนี้มันดี

“คุณเรียวทาโร การู้ดำ ชนเผ่ามังกร ไร้สัญชาติ มีพลังเวท 380 ทอง 40 เงิน และ 60 ทองแดงครับ” เจ้าหน้าที่ย่านระดับพลังอย่างไม่ติดขัด เพราะนี่เป็นครั้งที่สามของวันแล้ว ที่เขาได้อ่านค่าพลังเวทที่มีสมควรเป็นของเด็กวัยสิบแปด

เรียวทาโรถูกจัดให้เป็นอันดับที่สามในตารางพลังเวท ทำเอาชายหนุ่มชนเผ่ามังกรต้องบ่นหน้าหงุดหงิด

“เห็นไหมว่าพวกแกสองคนแย่งจากเด่นของข้า” เรียวทาโรจ้องแฟนร้อมกับผู้อื่นสลับไปมา “หากไม่มีแกสองคนละก็ ข้าต้องได้เป็นหนึ่งในสามแบบแน่ๆ”

ยูชันมองอีกฝ่ายด้วยสายตาตกตะลึง เพราะการที่เขามีพลังเวทถึงขั้นนี้ได้เป็นเพราะแม่บุญธรรมมอบให้ ซึ่งคงมีเพียงเมธัสที่รู้ว่า ยูชันได้พัฒนาระดับพลังของตนเองโดยไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มเดาว่าในช่วงยุคสงครามก่อนหน้านี้พันปี เหล่านักรบคงชนฆ่าหรือต่อสู้กับศัตรูตัวฉกาจ หรือไม่ก็ก่อสงครามรบราฆ่าฟันกันเองตลอดเวลา ทำให้ระดับพลังเวทขั้นต่ำของคนยุคนั้นอยู่ที่ 500 – 1,000 ทอง ส่วนพวกวีรบุรุษอาจสูงถึง 5,000 – 10,000 ทอง ซึ่งหากย้อนไปเกินสองหมื่นปี นักรบเวทบางคนอาจมีพลังเวทเกิน 100,000 ทองเลยทีเดียว

แต่เมื่อยุคแห่งสันติมาเยือน นักรบเวทเหล่านี้จึงได้แต่ปราบสัตว์อสูรตามป่าเขา หรือท้องทะเลที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ หรือไม่ก็เพิ่มค่าประสบการณ์ด้วยการแข่งขันการไต่ขั้น ที่ต่อให้ชนะก็มอบค่าประสบการณ์ให้น้อยนิด เลยทำให้ระดับพลังเวทเริ่มตกต่ำลงทีละเล็กละน้อย

จนในช่วงสามร้อยปีมานี้ คนธรรมดาอาจจะมีพลังเวทเพียง 10 เงิน และพวกสายเลือดนักรบเวทชั้นสูงอาจมีเพียง 600 – 800 ทองเท่านั้น กลายเป็นว่าผู้กล้าในอดีตที่มีพลังเวทเกิน 100,000 ทอง เป็นเหมือนตำนานไปโดยปริยาย

แฟนธ่อมใช้มือซ้ายถอดกำไลตรวจจับพลังเวท ใช้มือขวาหยิบลูกเหล็กบนโต๊ะแล้วโยนทั้งสองอย่างให้เรียวทาโร่ฟลางส่งยิ้ม “เรียวทาโร่คงมีพลังร่างสรรพสิ่งสินะ ช่วยแสดงให้พวกผมดูเป็นขวัญตาทีสิ”

เรียวทาโร่ยกมือขวารับลูกเหล็ก ส่วนมือซ้ายรับกำไลไปคล้องข้อมือฟลางชักสีหน้า “ผู้ที่มีพลังเอ็นทีสสูงแบบนี้ คงจะมองระดับพลังของข้าออกแล้วสินะ” บรูซผมหางม้าเลื่อนมือขวามาเบี่ยงหน้า “ช่างน่ารำคาญจริงๆ เลยว้ย ฮีบ!!!”

พริบ!! เพียงพริบตาเดียวบนลูกเหล็กก็มีต้นบอนไซงอกขึ้นมา มันผลิบานเขียวและดัดงออย่างงดงาม บ่งบอกถึงพลังที่สามารถควบคุมการแปรธาตุของนักรบมังกรคนนี้

แปะ! แปะ! แปะ!

ยูชันปรบมือฟลางจ้องเรียวทาโร่ไม่วางตา “ว้าว!! สุดยอดไปเลย นอกจากคุณพ่อกับพี่ชายแล้ว ผมยังไม่เคยเห็นใครใช้พลังร่างสรรพสิ่งสร้างต้นไม้ได้เนี่ย วิชาที่แบบนี้เลยลึกลับคน” บรูซผมทองยิ้มละไม “พี่มังกรเก่งจริงๆ นะครับ”

เรียวกาโร่ได้รับสายตาทับถือนี้อีกและคำชมจากใจจริงอย่างกะทันหัน จึงอดยิ้มชื่นมิได้ “ของแค้นนี้ถึงขั้นฯ แหละ หากมีเวลาอีกสักเดือน คนอย่างข้าจะใช้พลังระดับร่างเขียนให้ดู ฮ่าๆ”

อันดับในตารางพลังเอ็นทลีเปลี่ยนไปทันที ทำให้ผู้ชมต้องจ้องมองชื่อเด็กรุ่นใหม่ในปีนี้อย่างตะลึงลาน เพราะการที่มีพลังเวทมากกว่า 300 ทองและยังเชี่ยวชาญเอ็นทลีตั้งแต่วัยเยาว์ ต้องรอท่าสิบถึงร้อยปีถึงจะมีสักคน แต่การที่โผล่มาถึงสองคนในปีเดียวกัน แปลว่านี่คงเป็นยุคสมัยที่น่าตื่นตาสงสัยอย่างแท้จริง

เจ้าหน้าที่ผมม่วงต้องกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ พูดอย่างสุภาพ “เอ่อ ท่านแฟนธ่อม ท่านเรียวกาโร่ และท่านยูซันโปรดไปทดสอบทักษะต่อสู้ที่จุดต่อไปด้วยครับ”

เมธัสไม่อยากทำให้เจ้าหน้าที่ที่ดูแลการวัดคะแนนต้องลำบากใจไปมากกว่านี้ จึงใช้มือขวาดันน้องชายพร้อมกับหันไปชักชวนนักรบมังกร “ไปด้วยกันไหม แล้วเดี๋ยวผมจะให้โอกาสคุณได้แสดงความสามารถก่อน”

เรียวกาโร่กระตือรือร้นพลางพูดอย่างมั่นใจ “ในเมื่อแก่กล้าท้า ข้าก็จะต้องให้ ท้า”

สถานที่วัดคะแนนจุดที่สามเป็นสิ่งที่ใช้ในการแข่งขันการไต่ขึ้นช่วงหนึ่งพันปีมานี้ นั่นคือสนามมิติวิญญาณเทียม หรือที่เรียกกันว่าสนามการไต่ขึ้น โดยจะให้เหล่าแกรนด์การ์ดไต่ขึ้น ชับการ์ดไต่ขึ้น และมินิการ์ดไต่ขึ้นใช้ในการฝึกฝนและแข่งขันแบบไม่มีอันตรายต่อชีวิต มิติดังนี้เป็นที่แสดงผลานภาพศาสตร์ลือกเกอร์ของเหล่าราชาในแต่ละทวีป ที่ปกครองประเทศมานานนับหมื่นนับแสนปี โดยที่มิติดังนี้มีโครงสร้างชีวิต

เหล่าราชาย่อมต้องมีศาสตร์ลือกเกอร์ขั้นสูงที่ถ่ายทอดมารุ่นต่อรุ่น นั่นคือศาสตร์ลือกเกอร์ระดับที่ 4 หรือที่เรียกกันติดปากว่า เวิลด์ ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ทรงพลังที่สุดของผู้นำทวีปทั้งเก้า และเหล่าสุดยอดจอมเวทซึ่งมีไม่ถึงร้อยคนที่จะมีไว้ในครอบครอง เพราะโดยปกติแล้วศาสตร์ลือกเกอร์ระดับที่ 4 นี้จะถูกผูกขาดในกลุ่มกษัตริย์เชื้อพระวงศ์ ตระกูลขุนนาง และตระกูลวีรบุรุษเท่านั้น

ถึงในปัจจุบันจะมีคนสร้างเวิลด์ได้ด้วยปัญญาของตน แต่ก็ยังมีอาจมีพลังเทียบเท่ากับเวิลด์ของแคว้นมหาธาแห่งเก้าทวีปได้อาศัย เพราะเวิลด์นั้นมีใช้อาวุธธรรมดาสามัญ แต่เป็นการสร้างมิติขนาดใหญ่ขึ้นมาช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งพลังทำลายของมันนั้นเรียกว่าได้ว่า หนึ่งล้านหมื่นได้อย่างสบายๆ ด้วยพลังระดับนี้จึงมีการแข่งการไต่ขึ้นของเหล่าราชาโดยเฉพาะ ส่วนในการแข่งการไต่ขึ้นปกตินั้น ห้ามนำเวิลด์มาใช้เป็นอันขาด

นี่เป็นสิ่งที่เมธัสกลัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะพีเวอร์ลิงซึ่งมีเวิลด์ในครอบครองกลับ ถูกสังหารในระยะเวลาอันสั้น บ่งบอกว่าฝ่ายศัตรูนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีเวิลด์เช่นกัน นี่ยังไม่นับพลังของคทาเงินที่หัวหน้าศัตรูใช้ ขนาดสัตว์เทพในตำนานอย่างจิ้งจอกเก้าหางยัง เสียทำในพริบตา แสดงว่าอีกฝ่ายต้องมีศาสตร์ที่ทรงอำนาจอย่างแท้จริง

ต่อให้เขาสามารถใช้ทักษะสลายพลังทิพย์ทำลายพันธนาการพิสดารนั้นได้ แต่ ถ้าหลังจากนั้นเขาโดนดูดเข้าไปในเวิลด์ของอีกฝ่าย เขาก็คงพบจุดจบเยี่ยงพีเวอร์ลิง อย่างมีต้องสงสัย

เจ้าหน้าที่หนุ่ม นัยน์ตาสีชมพูเช่นเดียวกับผมที่ยาวประจบและใบหูซึ่งเป็นปีกนก สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเก้าเซนติเมตร ยืนอยู่หน้าแท่นคริสตัลทรงกระบอกสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ เซนติเมตร ด้านหลังของแท่นมีเวทีคริสตัลกว้างสามเมตร ยาวสี่เมตร หนาหนึ่งเมตร สองฝั่งมีเก้าอี้หินอ่อนสีขาวด้านละตัว

บุรุษผมสีชมพูโค้งกายทักทาย ก่อนจะเอ่ยอย่างสุภาพ “เพื่อความเป็นธรรมกับ ผู้วัดคะแนนทุกท่าน ท่านผู้เข้าสอบจะต้องใช้เพียงศาสตร์เวรிக้าที่ทางเราเตรียมเอาไว้ ให้ในสนามสอบ”

“ศาสตร์เวรிக้าคืออะไร” เรียวทาร์กอดถาม

“มันคืออาวุธจำลองที่สร้างเลียนแบบศาสตร์ลือกเกอร์” เจ้าหน้าที่หนุ่มตอบ อย่างคล่องแคล่ว “ถึงจะมีทักษะเหมือนกันทุกอย่าง แต่ศาสตร์เวรிக้ามีพลังเพียง ครั้งหนึ่งหรือน้อยกว่านั้นครับ”

‘เฮ้อ ในมิตินี้ถ้าไม่มีอาวุธชั้นสูงและเวทมนตร์ชั้นสูงพसानกัน ต่อให้มีพลังเวท มากมายเหนือผู้คนนับล้าน ก็มิต่างจากถึงพลังเวทเคลื่อนที่อยู่ดี’

นี่เป็นอีกหนึ่งปัญหาหลักที่ทำให้เมธัสต้องลอบปวดเศียรเวียนเกล้า เพราะในมิติ นานาเดียว พลังเวทไม่ได้หมายถึงทุกสิ่ง หากแต่เป็นศาสตร์ลือกเกอร์ต่างหาก ที่เป็นตัวชี้ วัดโอกาสชนะในการต่อสู้ เนื่องจากศาสตร์ลือกเกอร์คืออาวุธวิญญานที่มีพลังของอดีต ผู้ใช้ลิสลิตอยู่ ดังนั้นผู้ที่ใช้อาวุธไม่จำเป็นต้องคิดค้นทำไม้ตายหรือคาถาให้เปลืองสมอง และผลาญเวลาไปอย่างไร้ความหมาย

ขอเพียงมีอาวุธชั้นสูงและพลังเวทให้อาวุธดุดกลืนก็พอ ในทางตรงกันข้ามต่อ ให้เขามีพลังเป็นล้านทอง แต่อาวุธในมือเป็นเพียงศาสตร์ลือกเกอร์ระดับต่ำกว่า 16 ที่ อาจจะร้ายลูกบอลเพลิงพลังโจมตี 1,000 หน่วย ต่อให้เขารายได้ครั้งละร้อยลูก แต่ถ้า

ไปเจอศาสตราล็อกเกอร์ที่เหนือชั้นกว่า เช่นศาสตราล็อกเกอร์ตั้งแต่ระดับ 11 ขึ้นไป
ศัตรูก็คงไม่สะดุ้งสะเทือนแต่อย่างใด

ส่วนพลังเอ็นทรีสร้างเขียนในตอนนี้ อาจจะเทียบเท่ากับศาสตราล็อกเกอร์ระดับ
11 ขึ้นไป ทว่าเขาก็ยังต้องคิดค้นเคล็ดวิชาต่อสู้ ที่จะทำให้เกิดพลังทำลายสูงสุดอยู่ดี มี
เช่นนั้นหากศัตรูร้ายทำไม่ตายแบบที่วอส์ใช้ตอนโกรธลักซูด เขาก็จะต้องหลบหลีกจน
หมดแรงตายอยู่ดี หรือหากใช้พลังชีวิตเกินขีดจำกัดก็อาจจะได้ตายแบบเอ็นทรีเช่นกัน

เจ้าหน้าที่หนุ่มยกมือซ้ายขึ้นพร้อมกับกางนิ้วชี้และนิ้วกลาง “ท่านจะถูกทดสอบ
ทั้งหมดสองด้าน ด้านแรกคือวัดพลังเวทและเอ็นทรี” อีกฝ่ายผายมือซ้ายไปด้านหลัง
“โดยใช้อาวุธตีตุ๊กตาพางในสนามการเดียนนี้” เจ้าหน้าที่ผมชมพูยกมือซ้ายกลับมาข้าง
ลำตัว “พวกท่านจะมีโอกาสโจมตีมันสิบครั้ง ภายในเวลาหนึ่งร้อยวินาที” อีกฝ่ายเลื่อน
มือขวาขึ้นชูนิ้วชี้ “แต่เราจะนับค่าความเสียหายสูงสุดเท่านั้น”

“ฮ่าๆ ง่ายแบบนี้ข้าขอลุยเลยแล้วกัน” เรียวทาโร่เดินเข้าไปอย่างว่องไว

เจ้าหน้าที่รับยกสองมือขึ้น “เอ่อ ผมขออธิบายส่วนที่สองก่อนครับ”

“เฮ้อ พุดนานแบบนี้มันกรวยรุ่นเชิงเลย” บรูซผมหางม้าส่ายหน้าอย่างเบื่อหน่าย
เมธสอตขำนิสัยของอีกฝ่ายมิได้ “ท่าทางจะไม่ใช้คนเลวร้ายอะไรสินะ”

“ด้านที่สอง ท่านจะได้ต่อสู้กับแกรนด์การ์ดเดียนที่ทางเราเชิญมาเป็นพิเศษ โดย
จะไม่คิดค่าพลังเอ็นทรีสายดินที่เสริมความแกร่งของร่างกาย แต่จะคิดตามหลักค่าพลัง
ป้องกันที่ทางเรากำหนดเอาไว้” เจ้าหน้าที่หนุ่มยิ้มเล็กๆ “ด้านนี้ต่อให้ท่านแพ้ ทางเราก็
จะไม่ปรับท่านตกจากการวัดพลัง และจะให้คะแนนตามพลังโจมตีสูงสุดในช่วงเวลา
ต่อสู้ครับ”

นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้มีหนุ่มสาวมาเข้าวัดพลังกับทางส่วนกลางมาก
ขึ้น เพราะมันเปิดโอกาสให้เหล่าผู้ที่คิดจะยึดอาชีพแกรนด์การ์ดเดียน และผู้ที่ชอบดูการ
แข่งการ์ดเดียน ได้ปะทะกับแกรนด์การ์ดเดียนที่ตนเองชื่นชม ซึ่งนับว่าเป็นโอกาสที่หาได้
ยากยิ่ง เพราะกว่าจะเป็นแกรนด์การ์ดเดียนได้นั้นต้องผ่านการฝึกฝนและการแข่งขัน
มากมาย

อย่างเช่นช่วงที่เป็นนักศึกษา ทางสถาบัน มหาวิทยาลัย หรือโรงเรียนสายอาชีพ
จะจัดการแข่งการ์ดเดียนระดับนักศึกษา ผู้ที่เข้าแข่งจะถูกเรียกว่า มินิการ์ดเดียน หาก
มินิการ์ดเดียนคนใดเข้าตาแมวมอง หรือมีความสามารถสูงเพียงพอ ก็จะมีโอกาสถูกคัด

ตัวหรือเรียกไปเป็น *ซับการ์เดียน* หรือที่เรียกว่าคู่ซ้อมของแกรนด์การ์ดเดียน หลังจากนั้นก็มีความสามารถเพียงพอ ถึงจะได้เป็นแกรนด์การ์ดเดียนของกิลด์นั้นๆ

แน่นอนหากใครคิดว่าตนเองแน่ ก็อาจจะไปตั้งทีมการ์ดเดียนด้วยตนเอง แล้วลงแข่งขันการ์ดเดียนระดับเมืองหรือระดับภายในประเทศได้ตามใจชอบ ทว่าหากแข่งขันได้ไม่มากพอ ทีมการ์ดเดียนนั้นก็อาจจะได้อยู่แต่ในโซนสิบห้า หรือโซนที่ใหม่ไปชั่วชีวิต

“หึๆ ได้เวลาลุยแล้วสินะ” เรียวทาโร่สองมือขึ้นเดินไปเบื้องหน้า

เจ้าหน้าที่ผมชมพูพูดอย่างรวดเร็ว “สำหรับท่านเรียวทาโร่ กรุณาอย่าใช้พลังพิเศษของเผ่ามังกรในการทดสอบเด็ดขาด เพราะจะถือว่าทำผิดกฎ และโดนปรับตกนะครับ”

“เฮอะ ระดับข้าไม่ต้องใช้เพื่อนยากหรอก” เรียวทาโร่กระตุกยืมพลังเดินไปยังเก้าอี้หินอ่อนสีขาว ซึ่งใต้เก้าอี้มีวงเวทกำกับไว้ มังกรหนุ่มหันมาพูดอย่างคึกคะนอง “แฟนอ่อม ยูชัน คอยดูความสามารถของข้าให้ดีนะ”

แฟนอ่อมคลีอี้มพลังโบกมือขวาให้อีกฝ่าย “โชคดีและพยายามเข้านะ”

เรียวทาโร่เห็นชายหนุ่มจากป่าเขาที่พลังมากกว่าตนมีไมตรีจิต จึงได้แต่ยิ้มเจื่อน เพราะรู้สึกว่ามีเพียงตนเองเท่านั้นที่กระสันอยากแข่งวัดคะเนน “พวกนายสองพี่น้องนี้แปลกคนชะมัด เอ้อ...”

เมธัสยิ้มกว้าง เขามองอีกฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้ พอมังกรหนุ่มหลับตา สนามการ์ดเดียนก็เรืองแสง แล้วเกิดสิ่งทีคล้ายกระจกใสสูงสี่เมตรขึ้นมาครอบสนามการ์ดเดียน
วูบ!! ภายในนั้นเมธัสของเรียวทาโร่สูงเพียงสิบแปดเซนติเมตร รอบข้างมีอาวุธครบทุกชนิดตั้งแต่มีดสั้นไปจนถึงธนูยักษ์

พอมังกรหนุ่มหยิบดาบคาตานะ สภาครอบด้านก็เปลี่ยนเป็นสนามหญ้าที่มีตุ๊กตาฟางสูงสิบแปดเซนติเมตร ตั้งอยู่ห่างจากเรียวทาโร่ประมาณห้าสิบเซนติเมตร อีกฝ่ายไม่รอช้า พุ่งเข้าไปใช้ดาบฟาดฟันเป้าหมายอย่างว่องไว

ว๊ิง! 6,500 Pt. ว๊ิง! 7,500 Pt.

คะแนนพลังทำลายของเรียวทาโร่ปรากฏขึ้นเป็นตัวเลขบนสนาม ซึ่งตุ๊กตาฟางที่เป็นเป้าหมายนั้น จะมีพลังเทียบเท่ากับศาสตราเพชรกำที่ทางเจ้าหน้าที่จัดเตรียมไว้ ดังนั้นสิ่งที่ใช้วัดความสามารถในการทดสอบนี้ คือการพาสถพลังเวทลงหรือพลังเอ็นทลีใส่อาวุธเท่านั้น

‘อืม...นับว่าใช้ได้เลยทีเดียว สามารถใช้พลังเวทและพลังเอ็นทรีได้อย่างคล่องแคล่ว ชายคนนี้น่าจะถูกฝึกต่อสู้มาในระดับหนึ่งเลยสินะ...’

แต่ปัจจุบันของเรียวทาโรคือ 8,500 แต้ม ซึ่งนี่ยังไม่นับรวมแต้มจากการต่อสู้กับแกรนด์การ์ดเดียนที่กำลังยืนรออยู่ข้างสนาม ขอเพียงเรียวทาโรทำแต้มได้อีก 1,500 แต้ม ชายคนนี้จะได้ที่หนึ่งของบอร์ตทักษะต่อสู้ทันที

เรียวทาโรที่เดินออกจากสนามการเดียนหันมาพูด “ไง แฟนธ่อม ข้าเจ๋งไหม”

เมธัสได้แต่ยิ้มพรางพงศิระชะ อีกฝ่ายจึงยิ้มระรื่น “ท่าทางเราจะได้เจอคนมีความสามารถมากกว่าที่คิด แต่เอาเถอะ ของแบบนี้ต้องรอดูต่อไป หวังว่าแกรนด์การ์ดเดียนที่รับการทดสอบจะมีฝีมือ...” พอเขามองไปยังที่นั่งอีกฟากของสนามการเดียนก็ต้องลืมหูลืมตาอ้าปาก “อ้าว!! ทำไมถึงยังไม่มีแกรนด์การ์ดเดียนมาประจำที่อีกล่ะ”

ตอนนี้เก้าอี้ที่อยู่อีกฟากของสนามซึ่งควรจะมียืนแกรนด์การ์ดเดียนมานั่งรอทดสอบพลังในด้านที่สองกลับว่างเปล่า

เจ้าหน้าที่หนุ่มซึ่งทำหน้าที่ดูแลสนามหันมองไปรอบข้างอย่างกระวนกระวาย “เฮ้! คุณแกรนด์การ์ดเดียนประจำสนามนี้ไปไหนแล้วครับ ช่วยกลับมาเป็นคู่ทดสอบให้ท่านเรียวทาโรหน่อยครับ”

แม้ที่สนามอื่นจะมีแกรนด์การ์ดเดียนยืนเฝ้าว่างหลายสิบคน แต่ก็ไม่มีใครคิดจะเดินมาทำหน้าที่แทน

“เอ่อ พวกเรารับหน้าที่ดูแลสนามนี้แล้ว พวกเราต้องสวณพลังเวทเอาไว้ทดสอบเด็กทางนี้นะครับ”

“ใช่แล้วครับ พวกเรายังมีระยะตรงนี้ ไม่งั้นจะทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ เจ้าหน้าที่ช่วยเรียกแกรนด์การ์ดเดียนมาเพิ่มสักกลุ่มได้ไหม” แกรนด์การ์ดเดียนจากสนามอื่นได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนให้เจ้าหน้าที่

พวกเมธัสอาจไม่รู้ว่ายืนแกรนด์การ์ดเดียนที่มานั่งนี้มิใช่ได้รับเชิญมา แต่เป็นกลุ่มแกรนด์การ์ดเดียนจากโซนสามถึงโซนห้าที่มาเพราะอยากเรียกคะแนนนิยมเท่านั้น ส่วนพวกแกรนด์การ์ดเดียนจากโซนหนึ่งและโซนสองจะมาในวันพรุ่งนี้ ซึ่งนี่เป็นการตกลงอย่างลับๆ ของพวกเขา เพื่อไม่ให้เกิดความหมางใจในงานที่ควรบันทึกหน้ายิ้มตลอดเวลาเยี่ยงนี้

ก่อนหน้านั้นแฟนธ่อมได้แสดงความสามารถจนชวนชนลูกชนพอง ทำเอาคนที่ทำ

หน้าที่ดูแลสนามสอบต้องปากอ้าตาค้างกับพลังที่เกินกว่าเขาจะรับไหว เลยแอบหนีหน้าก่อนแล้วค่อยหาข้ออ้างที่ดูดีที่สุดมาแก้ตัวทีหลัง

หากชนะพวกแฟนร่อม พวกเขาก็ไม่ได้ชื่อเสียงเพิ่ม เพราะถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นมืออาชีพ แต่ถ้าเกิดแพ้ขึ้นมาพวกเขาจะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหน

เจ้าหน้าที่ผสมพูนรีหันขวangkanก่อนจะค้อมศีรษะ “ขอโทษนะครับ ปกติแล้วเวลาที่มิ้ผู้เข้าชมกรังระดับพวกท่านแฟนร่อมหรือเรียวกาไร...” อีกฝ่ายหน้าซีดลง “ท่านแกรนด์การูต้าพีเวอร์ลิ่งจะเป็นผู้มารับมือด้วยตนเอง แต่เมื่อหลายวันก่อน...ท่านแกรนด์การูต้า...เอ่อ...”

“ผมเข้าใจดี” แฟนร่อมตบท เขายกมือขวาจับไหล่ซ้ายของน้องชายที่ก้มหน้าลง “ถ้าเช่นนั้นให้ผมรับทเป็นผู้ทดสอบก็แล้วกัน”

ผู้คนทั้งหมดต่างตกตะลึง เพราะตั้งแต่ส่วนกลางใช้ระบบวัดคะแนนแบบนี้มา ยังไม่เคยให้ผู้มาวัดคะแนนทำหน้าที่แทนแกรนด์การ์ดเดียนของสนามสอบเลยสักครั้ง

เรียวกาไรจ้องแฟนร่อมตาเป็นประกายพลางตะโกน “ได้เลยแฟนร่อม เจ้าจะได้รู้ว่าพวกเราชาวเผ่ามังกรแข็งแรงแรงเพียงใด”

แม้จะเป็นเพียงการต่อสู้ของวัยรุ่น ทว่ามันก็เป็นกรวัดความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์เลยทีเดียว ผู้คนส่วนใหญ่จึงรู้สึกตื่นเต้นล้นระทิกกับศึกที่ยากจะคาดเดาเดสนี้

‘คนแบบนี้ถ้าเราเอาชนะได้ก็อาจจะได้เขามาเป็นพวกพ้อง ฉะนั้นต้องสู้ให้เต็มที่ จะได้ใช้งานอีกฝ่ายในอนาคต’

ขณะที่เมธธกำลังจะเดินไปยังเก้าอี้ว่างฝั่งตรงข้าม กลับมีเสียงตะโกนของชายคนหนึ่งดังขึ้น

“เดี๋ยวก่อนน้องชาย!!! นั่นคือที่นั่งของแกรนด์การ์ดเดียนเท่านั้น”

ครันมองไปยังเจ้าของเสียงที่อยู่ตรงประตูทางออกอีกด้านของห้องโถง ผู้คนส่วนใหญ่ต่างก็มีสายตาตื่นเต้นยินดี

เจ้าหน้าที่ดูแลสนามรีบเดินไปค้อมศีรษะให้ผู้ที่ย่อยตัวมาด้วยพลังเวท “คุณเอ็กนาร์ต ขอบคุณนะครับที่มาช่วย”

เอ็กนาร์ตจากชนเผ่าคนางแอน เป็นบุรุษหน้าตาดีวัยสามสิบเศษ ผมสีฟ้านัยน์ตาสีเขียว สูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร สวมผ้าคลุมล้นสีฟ้าอ่อนขลิบเขียว เลื้อยเช็ดแขนยาวสีเขียวมรกตขลิบฟ้าเข้ม กางเกงขายาวสีขา และรองเท้าบูตสีดำ

ชายคนนี้เป็นผู้ครองสถิติชิงธงมากที่สุดในบรรดาผู้เล่นตำแหน่งลูทเตอร์ เชี่ยวชาญการต่อสู้ระยะประชิด มีพลังเวทอยู่ที่ 680/60/50 พลิก พลังเอ็นทรีร่างเขียนเป็นแกรนด์การ์ดเดียนของกิลด์ทวินการ์ดเดียนที่อยู่ในสิบอันดับแรกของทวีปการูด้า โดยทีมกิลด์ทวินการ์ดเดียนนั้นจัดอยู่ในโซนหนึ่ง

ยูซันรู้จักชายคนนี้ได้ เพราะเขาติดตามการแข่งขันการ์ดเดียนทุกนัด ไม่เคยพลาดสักศึกเดียว หากเป็นยามปกติเขาจะต้องขอลายเซ็นเก็บไว้เป็นที่ระลึก แต่เนื่องจากตอนนี้ถูกพี่ชายกำชับว่า ต้องสร้างเป็นคนป่าคนดอยที่ไม่รู้จักโลกกว้าง เขาเลยได้แต่ยืนหนึ่งเงิบดูจวบป็น

เอ็กนาร์ดนั่งลงบนเก้าอี้พลาทอสายตาเย็นชาใส่แฟนธ่อม “ถึงน้องชายจะเก่งกาจ แต่ที่นั่นตัวนี้คือศักดิ์ศรีของแกรนด์การ์ดเดียน น้องชายไม่ควรมานั่งโดยไม่รอคำอนุญาตจากเจ้าหน้าที่นะ”

แฟนธ่อมคลียิ้มเสียใจ “ขอโทษด้วยนะครับ ผมแค่อยากจะช่วยให้เพื่อนได้แสดงฝีมือโดยเร็ว เลยใจร้อนไปนิดนึง”

เอ็กนาร์ดสบดมืออย่างไม่ใส่ใจ “ถึงพี่จะมีพลังเอ็นทรีร่างเขียนเพียงชั้นเซียนวารี” บรูซผ่านนางเงือกเสียงเข้ม “แต่ขอบอกก่อนว่า พี่ฝึกมาเยอะจนน้องไม่มีทางเข้าใจหรอก เชิญกลับไปยังฝั่งของเด็กที่มารับการวัดคะแนนซะ”

แม้ว่าจะก้าวร้าว ทว่านี่คือที่นั่งของผู้ที่ผ่านการแข่งขันมานานับครั้งไม่ถ้วน จึงไม่ถือว่าเป็นคำพูดที่ไร้เหตุผลเสียทีเดียว

“ถ้าเช่นนั้น ผมขอภัยที่เสียมารยาทด้วยนะครับ” แฟนธ่อมหมุนตัวกลับไปยืนจุดเดิม

“เฮ้!! เจ้าหน้าที่รีบเข้ามาการ์ดเดียนเถอะ เรียวทาโร่ยากอดทนแล้ว” มังกรหนุ่มแลบลิ้น ก่อนจะหันกลับไปไปในสนามการ์ดเดียน เลือกดาบคาตานะ แล้วยกดาบในมือพาดไหล่ขวา มือซ้ายยกขึ้นกัก

ไม่ต้องรอให้เจ้าหน้าที่พูด แกรนด์การ์ดเดียนหนุ่มก็เสยะยิ้มเหี้ยมแล้วอดจิจิตเข้าสู่สนามการ์ดเดียนในบัดดล

ดวงตะวันยามเที่ยงมีเมฆลอยมาบังบนพื้นศิลาสีขาวกว้างสามสิบเมตร ยาวสี่สิบเมตร

การต่อสู้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง ฝีมือในการใช้ดาบของเรียวทาโร่ นับว่าเหนือชั้น แต่ก็ยังมีอาจโจมตีใส่เอ็กันรด์ได้สักครั้งเดียว

เอ็กันรด์ที่หลบดาบพลังเอ็นทลีมาเกือบสามนาทีเอ้อย่างเย็นชา “ถึงจะมีท่าร่างยอดเยี่ยม เพลงดาบแม่นยำ ทว่าความพลิกเพลงยังไม่มากพอ” อีกฝ่ายตะโกนอย่างท้าทายพร้อมกับถอยหลังไปรวดเร็วเกือบสิบเมตร “จงดูชะว่าผู้ที่จะเป็นแกรนด์การ์ดเดียนได้นั้นต้องใช้อาวุธได้กี่ชนิด”

พรีบ!! ทันทีที่พุดจบเอ็กันรด์ก็ขว้างมีดสั้นคู่จากสองมือที่เปล่งแสงสีขาว มีดทั้งสองเล่มดีดออกไปด้านซ้ายและขวาดูจะมีชีวิต พุ่งเข้าหามังกรหนุ่มจากสองฟาก

“เฮอะ ลูกเล่นเด็กๆ ยาก!!” เรียวทาโร่จับดาบคาตานะด้วยสองมือ เขาเอนร่างถอยหลัง ทันชาเล็กน้อยพร้อมกับเหวี่ยงดาบจากบนลงล่าง สร้างคลื่นแสงสีขาวทาลายมีดสั้นที่มาจากด้านขวา แล้วตัวดาบเหวี่ยงขึ้นไปด้านซ้าย ก็สามารถทาลายมีดสั้นอีกเล่มที่ห่างจากร่างเพียงครึ่งเมตรได้อย่างง่ายดาย “ฮ่าๆ ถึงเวลาของข้าแล้วนะเจ้าหนูมาให้พ้นชะ!!!”

ฟ้าว!! มังกรหนุ่มวิ่งตรงไปหาเอ็กันรด์ สองมือกวัดแกว่งดาบสร้างคลื่นดาบหลายสิบสาย เพื่อสกัดทางหนีของแกรนด์การ์ดเดียนหนุ่มก่อนจะพุ่งเข้าปะทะโดยตรง

บุรุษผ่านนางแอ่นไม่หลบเลี่ยง มือซ้ายที่วางเปล่าเรียกธนูพริก้าของสนามทดสอบ มือขวาดึงสายธนูเพียงครั้งเดียวก็สามารถยิงธนูแสงสีขาวหลายสิบดอกเข้าหาเรียวทาโร่ได้ในชั่วอึดใจ

ฟ้าว!!! เพียว!! ธนูแสงนับสิบดอกสามารถสกัดการพุ่งเข้ามาของเรียวทาโร่ได้อย่างแม่นยำ ถึงกระนั้นมังกรหนุ่มกลับไม่กลัวเกรง เขายังคงวิ่งตรงเข้าไป

“เพลงดาบมังกรทะลวง!!” สองมือมังกรหนุ่มจับดาบคาตานะแล้วแทงตรง

ครืน!! ปลายดาบของเรียวทาโร่ปล่อยคลื่นพลังเวทออกมาจนคล้ายหัวมังกรที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบหนึ่งเมตร

ซ่า!! ลูกธนูแสงแตกสลายไปเกือบหมด มีเพียงเล็กน้อยที่โดนขาบ้าง ทว่าด้วยความคุ้มครองของมานพลังเวท ย่อมไม่ทำให้มังกรหนุ่มถึงกับพ่ายแพ้

ในขณะที่ปลายดาบจะทะลวงทรวงอกของเอ็กันรด์ โลใบหนึ่งพลันปรากฏขึ้นมาแทนที่คันทนู มันเรืองแสงสีขาวก่อนจะขยับเฉียงไปทางขวา ทำให้หัวมังกรเผลอออกไปด้านซ้าย จากนั้นสองเท้าของแกรนด์การ์ดเดียนหนุ่มก็พุ่งไปทางซ้ายของเรียวทาโร่

มือขวาที่ว่างเปล่าพลันมีปืนกลสั้นออกมากระหน่ำยิงกักหุ้ยของบุรุษผมทางม้าอย่าง ต่อเนื่อง

ปัง! ปัง! ปัง! ประกายแสงสีขาวแลววูบวาบ ทว่าพลังทำลายของปืนกลสั้น ไม่ได้รุนแรงมากนัก ทำได้เพียงทำลายม่านพลังเวทไปส่วนหนึ่งเท่านั้น

ขอเพียงเรียวยาโร้ตั้งรับได้ทันช่วงที่ การรุกของเฮ็กนาร์ดย่อมต้องยุติลงอย่าง แน่นอน ทว่าสายธารแห่งการโจมตีของเฮ็กนาร์ดกลับยังไม่จบแค่นั้น เพราะมือซ้ายของ บุรุษผ่านนางแอ่นได้ขว้างไล่ที่แตกร้าวใส่เท้าขวาของเรียวยาโร้ ทำให้มังกรหนุ่มเสีย สมดุล จากนั้นในมือซ้ายพลันมีก้อนศึกที่เรืองแสงด้วยพลังเวท ตวัดจากล่างขึ้นบนดุจ ปลายที่กระโจนขึ้นจากแม่น้ำ อัดใส่ปลายคางของเรียวยาโร้อย่างจังเกิดเสียงดังตูม

ถึงมังกรหนุ่มจะมีฝีมือในด้านเพลงดาบ ทว่าเขาไม่เคยเจอวิธีการต่อสู้ด้วยอาวุธ นานาชนิดอย่างต่อเนื่องถึงเพียงนี้ ทำให้ต้องตั้งรับอยู่ฝ่ายเดียว และเมื่อม่านพลังเวท แตกสลาย มีดสั้นในมือขวาของเฮ็กนาร์ดก็ปักใส่หัวใจโดยพลัน

ครี๊ก ร่างของเรียวยาโร้ที่นั่งบนเก้าอี้หินอ่อนลั่นกระตุก ใบหน้าชุ่มชื้นไปด้วย เหงื่อ มังกรหนุ่มที่เคยผยองเพ็งจะเข้าใจถึงความห่างชั้นของฝีมือก็คราวนี้เอง

“คะแนนรวมของท่านเรียวยาโร้คือ หนึ่งหมื่นห้าร้อยแปดสิบแปดแต้มครับ”

สิ้นเสียงของเจ้าหน้าที่ ชื่อของเรียวยาโร้ก็ขึ้นเป็นที่หนึ่งของบอร์ดทักษะต่อสู้ ทว่าใบหน้าที่ของมังกรหนุ่มกลับไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย

พวกแกรนด์การ์ดยืนด้วยกันที่จับตาดูอยู่ตั้งแต่ต้นตอต้องลอบร้องยินดีในใจ ที่ ได้เฮ็กนาร์ดมาช่วยกู้หน้าให้พวกเขา ตอนนั้นเหล่าแกรนด์การ์ดยืนเพ็งจะนึกได้ว่า เด็กน้อยเหล่านี้ถึงมีพลังมากล้น ทว่าในกฎที่ใช้ศาสตราระดับเดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญการ ต่อสู้ในสนามการไต่เต้าแบบพวกเขาย่อมเป็นต่ออยู่หลายชั้น พวกแกรนด์การ์ดยืนที่ หนีไปก่อนหน้าี่ล้วนอุทานด้วยความเสียใจ ที่พวกเขาอดเชือดหมูตัวน้อยด้วยตนเอง

“ว้าว!! ยินดีด้วยนะครับคุณเรียวยาโร้” ยูชันร้องลั่นด้วยเสียงสดใส น้องชายที่ ยืนอยู่ด้านขวาชี้ไปยังบอร์ด “คุณได้ที่หนึ่งเลยนะ”

“อืม...” มังกรหนุ่มหันไปมองบอร์ด แล้วค่อยหันไปมองเฮ็กนาร์ด สองมือพลัน กำแน่น เงาที่ได้เท้าของเรียวยาโร้เริ่มสั่นระริก

‘ท่าทางจะอันตรายแฮะ’ เมธัสเห็นน้องชายกำลังจะเดินเข้าไป จึงรีบเอื้อมมือขวา ไปจับไหล่ซ้ายของอีกฝ่ายไว้ “ยูชัน เรียวยาโร้คงไม่อยากสนทนากับพวกเราตอนนี้หรอก”

เรียวทาโร่หันมาทางเมธัส แล้วลุกขึ้นเดินไปยังทางออก มือซ้ายยกขึ้นโบกพร้อม กับพูดอย่างเบือหน่าย “เข้าไปก่อนนะ”

“โชคดีครับ” ยูซันยกมือซ้ายโบกลาอย่างร่าเริง

เรียวทาโร่เดินไปรับใบสมัครเข้าสถาบันเวทจากเจ้าหน้าที่หนุ่มผมดำที่ตั้งโต๊ะอยู่ ใกล้ประตูทางออกที่เปิดทิ้งไว้ ตอนนี้อยู่ด้านนอกอาคารมีผู้คนจำนวนมากยืนรอโบกมือ ทักทาย แต่บุรุษผมดำกลับไม่แยแส

พรีบ!! เงาที่อยู่ใต้เท้าได้รวมกันเป็นปึกสีดำที่กลางหลัง หลังจากสะบัดเบาๆ เพียงคราเดียว ร่างของมังกรหนุ่มก็อันตรธานไปในพริบตา

“อืม...ถ้าในสนามสอบไม่ห้ามใช้พลังเฉพาะตัวของเผ่ามังกร เรียวทาโร่ก็คง ไม่แพ้ไวกะแบบนี้ ดีไม่ดีเอ็กนาร์ตอาจต้องเอาจริงมากกว่านี้อีกเท่าตัว”

เมธัสจับอาการต่อสู้อย่างคนคุ้นไม่วางตา เขายอมรับว่าเอ็กนาร์ตเป็นผู้เชี่ยวชาญ การใช้อาวุธ หากเขาไม่สำเร็จพลังเอ็นทรีถึงขั้นร่างเขียน ก็คงไม่อาจอ่านการเคลื่อนไหว ของคนนี้ได้

“เอ่อ มิทราบว่าคุณยูซันกับท่านแฟนช่อม ท่านใดจะเข้าสนามการเดียนก่อน ครับ” เจ้าหน้าที่มองเขาสลับกับยูซัน

“อืม...น้องลงไปก่อนก็แล้วกัน ส่วนจะสู้แบบไหนก็เอาตามที่คุณชอบ” เขา ตอบไหลลื่น

“ครับพี่” น้องชายพยักหน้า แล้วเดินไปนั่งที่เก้าอี้ พอเข้าไปในสนามการเดียน เด็กหนุ่มก็เลือกไม้เท้าสีขาวเป็นอาวุธ

“ไม้นั้นร้ายเวทเร็วก็จริง แต่พลังโจมตีเบาไป” เอ็กนาร์ตที่นั่งฝั่งตรงข้ามล่า ยศระด้วยสีหน้าเสียตาย

เจ้าหน้าที่ที่กดปุ่มให้ตุ๊กตาฟางปรากฏขึ้นเบื้องหน้ายูซัน “เชิญเลยครับ”

ยูซันยกไม้เท้าขึ้นไปยังตุ๊กตาฟาง เกิดแสงสีฟ้ารวมตัวกันที่ปลายไม้เท้า จาก ดวงแสงเล็กๆ ก็ขยายใหญ่ขึ้น ทว่าหลังจากผ่านไปสิบวินาที ดวงแสงที่ปลายไม้เท้าก็ ยังไม่พุ่งใส่เป้าหมาย ทำเอาผู้คนที่ว่าเด็กหนุ่มหน้าหวานหลับในไปเสียแล้ว แต่ในชั่ว พริบตานั่นเอง บนหลังมือขวาของยูซันก็ปรากฏวงเวทเรืองแสงสีฟ้าขึ้นวงหนึ่ง ทำให้ ทุกคนเข้าใจวิธีใช้พลังเวทของยูซันขึ้นมาทันที

หากว่ากันด้วยเรื่องวิชาเวทสนับสนุนการโจมตีแบบโบราณ จะมีเวทบทหนึ่งที่

ผู้คนมักใช้กัน นั่นคือ วงเวทโหลด ซึ่งจะช่วยเพิ่มพลังโจมตีของเวทที่กำลังร้ายอยู่ได้
ข้อดีของมันคือ ทุกหนึ่งวงจะเพิ่มพลังโจมตีขึ้นหนึ่งเท่า แต่ข้อเสียคือหนึ่งวงจะ
กินพลังเวทถึง 100 ทอง อีกทั้งวงเวทแต่ละวงต้องใช้เวลาร้ายอย่างต่ำหนึ่งนาที่ ส่วน
เวทโหลดขั้นสูงของจอมเวทโบราณอาจจะใช้เวลาเพียงสามสิบถึงห้าสิบวินาที ขณะที่
เดียวกันวงเวทโหลดก็มีหลายระดับ คือระดับสิบวง ร้อยวง พันวง และหมื่นวง

แม้มันจะช่วยให้พลังทำลายล้างสูงขึ้น ทว่าในช่วงเวลาต่อสู้นั้น จะมีศัตรูคนไหน
รอให้เราร้ายเวทจนเสร็จล่ะ อีกทั้งหากในเวลานั้นผู้ร้ายโดนโจมตีหรือทำให้เสียสมาธิ
พลังทั้งหมดที่สะสมไว้อาจจะสลายไปในพริบตา ส่วนในกรณีที่เราร้ายยิ่งกว่า คือผู้ใช้
อาจโดนพลังเวทย้อนกลับจนร่างแตกสลายในบัดดล

ตอนนี้จึงไม่ค่อยมีใครใส่ใจยูชัน เพราะเวลาเพียงหนึ่งร้อยวินาที ต่อให้ตั้งใจ
ขนาดไหนก็มีอาจใช้เวทโหลดได้มากนัก หากเทียบกับยุคปัจจุบันแล้ว มีเวทอีกหลาย
ชนิดที่ช่วยเพิ่มพลังโจมตีได้มากกว่าเวทโหลด

แต่ก็เป็นเพียงความคิดชั่วเดียวของเหล่าผู้ชม เพราะหากนับเวลาดูจริงๆ ในวินาที
ที่สามสิบห้า วงเวทโหลดที่หลังมือยูชันได้ขยายใหญ่ขึ้นอีกเล็กน้อย เป็นการบอกว่า
เวทโหลดในตอนนี้มีพลังทำลายเพิ่มขึ้นเป็นสามเท่าแล้ว ทำเอาผู้คนต่างตกใจที่ทฤษฎี
เวทโบราณเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

คงมีเพียงเมธัสที่ไม่รู้สึกแปลกใจ เพราะวงเวทนั้นเป็นสิ่งที่แอบเปิดสอนยูชันมา
เนิ่นนานแล้ว แถมยังพัฒนาจนใช้เวลาเพียงยี่สิบวินาทีเท่านั้นในการสร้างเวทโหลดหนึ่ง
วง และด้วยพรสวรรค์พิเศษ ไม่ว่าจะเป็นเวทใด ยูชันจะใช้พลังเวทเพียงหนึ่งในสิบ
เสมอ และยังใช้เวลาร้ายเพียง 50% อีกด้วย

เมื่อถึงวินาทีที่เก้าสิบห้า บุรุษผมทองก็ปล่อยพลังเวทจากปลายคทาไปทำลาย
ตุ๊กตาฟาง

ตูม!! 12,000 Pt.

เมื่อค่าพลังทำลายพุ่งขึ้นมาจากหัวตุ๊กตาฟาง ผู้คนก็ต้องตกตะลึงไปตามกัน
เพราะการที่ยูชันใช้เวทโหลดถึงเก้าวง เท่ากับว่าชายหนุ่มคนนี้มีสมควรมีพลังเวทอย่างต่ำ
900 ทองมิใช่หรือ

เจ้าหน้าที่เบิกตาค้างพลางพึมพำเบาๆ “เป็นไปได้ยังไง ทำไมถึงร้ายเวทโหลดเก้า
วงได้โดยไม่เกิดอาการบาดเจ็บ”

ทว่าก่อนที่ทุกคนจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น ยูซันก็เดินออกจากสนามการเดิน บรูซหนุ่มหันมาพูดด้วยน้ำเสียงเหนียวแน่น “ผมขอสอบแค่นี้ละครับ”

แฟนร่อมเดินไปใช้มือซ้ายจับไหล่ของชาย “อืม...ถ้าเหนื่อยก็ไปนอนพักก่อนแล้วกัน เดี๋ยวอีกแป๊บพี่ก็วัดคะแนนเสร็จแล้ว”

คงมีเพียงพี่ชายคนนี้ที่รู้ว่า ยูซันมิได้เหนื่อยจากการใช้พลังเวท แต่คิดถึงผู้ที่สอนเวทเสียมากกว่า

เจ้าหน้าที่ผสมชมพูผงกีระระพร้อมกับหันไปใช้มือซ้ายจับแทนคริสตัลทรงกระบอกข้างสนามการเดิน ทันใดนั้นคะแนนของยูซันก็ปรากฏขึ้นบนบอร์ด จากนั้นจึงหันมาบอกเขา “เอ่อ เชิญท่านแฟนร่อมเข้าไปได้เลยครับ”

“อืม...” เขาหลับตาล่อยจิตให้ว่าง พริบตานี้รู้สึกเหมือนร่างเบาขึ้นวูบหนึ่ง พอลืมตามองไปรอบๆ ก็พบว่าตนเข้ามาอยู่ในสนามการเดินแล้ว ‘อืม...ไม่รู้สึกถึงความผิดปกติ แถมยังรู้สึกร่างกายเบาไหลวูบด้วยแฮะ’

เขามองอาวุธมากมายที่เรียงรายอยู่รอบข้าง มือขวาเลื่อนไปหยิบดาบสั้นหนาเล่มหนึ่งตัวดีไปมาเบาๆ ‘แบบนี้ก็ถนัดมือดีเหมือนกัน ฟันไปเล่นๆ หวังโชคช่วยทักษะจอมคาถาทำงานก็พอ’

พริบ!! ทันใดนั้นรอบด้านพลันเปลี่ยนเป็นสนามหญ้าที่มีตุ๊กตาฟางอยู่ห่างจากเขาไปประมาณห้าเมตร

วืง!! ด้านหลังของตุ๊กตาฟางห่างไปเกือบหนึ่งเมตรมีวงเวทสีขาวขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งเมตร ลอยสูงจากพื้นสามเมตร มีตัวเลขหนึ่งร้อยอยู่กึ่งกลาง

“เชิญผู้เข้าทดสอบเริ่มโจมตีได้ครับ” เสียงของเจ้าหน้าที่หนุ่มดังขึ้นพร้อมกับตัวเลขที่เปลี่ยนเป็นเก้าสิบเก้า

แฟนร่อมพลุกวายุไปอยู่หน้าตุ๊กตาฟาง แล้วฟันดาบใส่กลางตัวตุ๊กตาอย่างฉับไว
สวบ! 4,050 Pt.

ผู้คนที่เห็นค่าพลังทำลายต่างรู้สึกว่ามันน้อยจนน่าใจหาย ถึงกระนั้นแฟนร่อมก็ยังโจมตีแบบที่อด้านใส่ตุ๊กตาฟาง ซึ่งค่าพลังทำลายของทุกครั้งล้วนออกมาที่ 4,050

ผู้คนส่วนใหญ่เห็นว่าแฟนร่อมเก็บงำฝีมือ เลยใช้พลังเพียงเล็กน้อย ไม่ออกกระบวนท่า แต่ในความจริงคือ ตัวเข้เองยังไม่มีเวลาว่างพองจะคิดค้นกระบวนท่าสำหรับใช้จริงในมิตินี้ เพราะไหนจะต้องหาทางกลบนเกลื่อนร่องรอย ต้องหาซื้อสิ่งของ

เพื่อปลอมตัวเป็นคนที่เพิ่งออกจากป่า และต้องสอนยูซันให้เชี่ยวชาญในการควบคุมพลังเอ็นทรีอีก เท่านั้นเขาก็ไม่เหลือเวลาคิดถึงเรื่องอื่นแล้ว

ทว่าพอแพนธ่อมโจมตีตุ๊กตาฟางครั้งที่สิบเสร็จ ผู้คนก็เริ่มเอะใจที่ค่าพลังโจมตีมันเท่าเดิมทุกครั้ง

ผู้ฝึกเอ็นทรีด้วยกันย่อมมองออกมาว่า การเคลื่อนไหวพลังเอ็นทรีของแพนธ่อมนั้นงดงามไร้ที่ติ พลังธาตุที่โคจรจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งบ่งบอกถึงกระแสพลังที่มั่นคงดุจจับวาง หากมิใช่ผู้ที่เชี่ยวชาญการโคจรพลังเอ็นทรีจริงๆ จะไม่มีวันอัดพลังทำลายได้เท่าเดิมตลอดเวลาเช่นนี้ และทุกดาบที่ออกมา นั่นใช้เวลาเรียงร้อยพลังเพียงหนึ่งวินาที หากไม่มองที่ค่าพลังทำลายแล้วละก็ แพนธ่อมสมควรได้คะแนนลัทธิหมื่นถึงสองหมื่นเต็มแล้ว

เจ้าหน้าที่ถามด้วยท่าทีลังเล “เอ่อ มิทราบว่าย่านแพนธ่อมจะทดสอบต่อไหมครับ”

“อืม...ก็สมควรทำต่อนะ” แพนธ่อมโค้งกายพลาญพูด “ขอความกรุณาด้วยครับ”

เฮ็กรัดกระตุกยิ้มเย้ยหยันแล้วเข้าไปในสนามการเคียน พอเห็นใบหน้าของชายหนุ่มค่อยเอื่อยอย่างเฉื่อยชา “ข้าต่างหากที่ต้องขอความกรุณาช่วยออมมือ เจ้าหน้าที่ให้สัญญาณด้วย”

“สาม...” เสียงเจ้าหน้าที่ดังก้องสนามประลอง “สอง...หนึ่ง...สู้ได้ครับ”

เสียงของเจ้าหน้าที่ยังไม่ทันจะจางหาย ตัวเลขจำนวนหนึ่งก็พุ่งขึ้นพรวดพราด 1,050... 1,050...1,050... 1,050... 37,500 Pt.

“อีก!” เฮ็กรัดที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ต้องลืมหูลืมตาพร้อมกับร้องอุทานด้วยใบหน้าซีดเผือด เขาจ้องมองร่างที่ยืนอยู่ในสนาม “เป็นไปไม่ได้!!”

แพนธ่อมที่ยังอยู่ในสนามยกมือซ้ายเกาศีรษะพลาญเอ่ย “ขอโทษด้วยนะครับ พอดีมันหลุดมือไปนิด เลยตีแรงไปหน่อย เหะๆ”

ทุกคนที่ได้ยินวาทะนี้ถึงกับอยากกดขมับตัวเอง เพราะมันเป็นการบอกว่า ที่ผ่านมาแพนธ่อมจงใจออมมือเพื่อเย้ยหยันแกรนด์การเคียนผู้นี้

คงมีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่กำลังเหนียวใจ ‘เฮ้อ อยู่ๆ มันก็ออกมาเองอีกแล้ว’ เมธัสมองดาบสั้นหนาในมือ ‘ไอ้ตอนที่อยากให้ออกดันไม่ออก พอตอนนี้ดันออกมาซะเต็มเหนี่ยวเลยนะ’ เขามองไปรอบด้าน ‘หวังว่าเฮ็กรัดจะไม่นับเป็นบ้าไปก่อนนะ’

หนึ่งวินาทีของเอ็กนาร์ด

ภาพการต่อสู้ที่ไวจนคนปกติมีอาจมองทัน ถูกฉายกลับมาเล่นซ้ำบนหน้าจอ
ทรงกลมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสี่เมตร สามสิบบานที่ลอยอยู่กลางอากาศเหนือสนาม
การเคียนประมาณสามเมตร

ทันทีที่เริ่มประลอง ร่างของแฟนธ่อมก็พุ่งเข้าหาเอ็กนาร์ดด้วยการเดิน

ถึงจะบอกว่าเป็นการเดิน ทว่าการก้าวเท้าของแฟนธ่อมก็เร็วอย่างน่าสะพรึงกลัว
มันคล้ายเป็นการหายตัวจากจุดเดิมด้วยวิชาวาทว่า มันกลับเกิดจากพลังเอ็นทรี เพราะ
เครื่องตรวจจับการต่อสู้บอกว่า แฟนธ่อมยังมิได้ค้นพลังเวทออกมาใช้เลยแม้แต่ 1
ทองแดง

แม้ความเร็วจะอยู่ในขั้นสุดยอด แต่ผู้ที่ตั้งรับเป็นถึงแกรนด์การเคียนมืออาชีพร
จากโซนหนึ่งที่พบเจอความเร็วระดับนี้อยุ่เป็นประจำ

เอ็กนาร์ดมีสีหน้าตกตะลึง ทว่าเวทตายังเรียบนิ่ง มือซ้ายเรียกโลชั่นมาต้านรับ
ส่วนมือขวาชักดาบสั้นเตรียมสวนกลับ ร่างกายและสองเท้าเบี่ยงออกด้านขวาดูจะสยบล
ยามปะทะกับต้นไม้ใหญ่

นี่คือการใช้ความเร็วผสานการป้องกัน ต่อต้านการโจมตีที่ไวดุจสายฟ้าแลบได้
อย่างเหมาะสมที่สุด เพราะการเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงทำให้ยากจะเปลี่ยนทิศทางการ
โจมตีได้

ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่เฮ็กนาร์ดคาด เขาสามารถฉีกตัวออกด้านข้าง โล่ในมือซ้ายหมุนเอียงเพื่อต้านรับการโจมตีพร้อมกับเบี่ยงวิถีดาบให้แหลบออกไป ส่วนดาบในมือขวาก็พร้อมจะจ้วงแทงเข้าที่ลำตัวของแฟนธ่อม

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่ทันคิดคือ หากฝ่ายโจมตีสามารถถอยกระบวณหาดาบได้อย่างต่อเนื่อง เปลี่ยนอาวุธและรูปแบบการโจมตีได้ตั้งใจคิด ผลสุดท้ายจะจบลงเยี่ยงใด
เกร็ง!! 1,050 Pt.

ดาบสั่นหนาในมือแฟนธ่อมฟันใส่โล่ของเฮ็กนาร์ดที่ตั้งเฉียง ทว่ามันมิได้โดนชักนำให้ออกไปด้านข้าง แต่ปลายดาบกลับตัวขึ้นเหนือหัว แล้วฟันใส่ดาบของเฮ็กนาร์ดที่กำลังแทงเข้ามา ด้วยความเร็วและความรุนแรงทำให้ดาบสั่นถึงกับหลุดมือ

เพียะ!! 1,050 Pt.

ทว่ายังไม่จบแค่นั้น ดาบของแฟนธ่อมยังคงเงือขึ้นสูง แล้วฟันใส่ขาขวาของเฮ็กนาร์ดที่เปิดช่องโหว่เพราะแรงปะทะ

แกรนด์การ์ดเดียนหนุ่มจำเป็นต้องผีนกโล่ในมือซ้ายตั้งรับโดยตรง เพื่อมิให้มันพลังเวทของตนพัง เพราะหากโดนโจมตีจนตายคงจะเสียหน้ายิ่งนัก

พลั่ง!!! 1,050 Pt.

ดาบที่สามทำให้โล่แตกร้าว เฮ็กนาร์ดที่ทำดาบสั่นหลุดมือจึงรีบเรียกมีดสั้นออกมาเพื่อต้านรับดาบสั่นหนาที่กำลังพุ่งลงมาเป็นครั้งที่สี่

เกร็ง!! 1,050 Pt.

เมื่อรับไปอีกหนึ่งดาบ แกรนด์การ์ดเดียนหนุ่มก็สลายโล่กลมบนแขน แล้วเปลี่ยนเป็นหอกยาวเพื่อสร้างระยะโจมตีให้ตัวเอง ทว่าดาบที่หักกลับมิได้มาจากเบื้องบนอีกต่อไป เพราะบุรุษผมดำอาศัยแรงสะท้อนจากการปะทะครั้งที่สี่ หมุนแขนกลับหลังเป็นวงกลม แล้วตัวดาบฟันปลายคางของเฮ็กนาร์ดอย่างฉับพลัน

บุรุษผ่านนางเงื่อนที่คิดว่าการโจมตีจะมาจากเบื้องบน ต้องรีบเบี่ยงตัวหลบไปด้านหลังพร้อมกับใช้หอกยาวต้านรับดาบที่มาจากเบื้องล่าง และคิดจะอาศัยแรงกระแทกให้ตนเองได้ถอยกลับไปตั้งหลัก เพื่อเปลี่ยนเป็นฝ่ายรุกบ้าง ทว่าสิ่งที่ไม่น่าบังเกิดพลันอุบัติขึ้น

ดาบตัดหอกยาวเป็นสองท่อน แล้วพุ่งเข้ามาฟันใส่ปลายคางเฮ็กนาร์ด

ฉะ!!! 37,500 Pt.

ร่างของเฮ็กนาร์ดหายไปโดยพลัน เหลือเพียงแผ่นร้อมกำลังยืนชูดาบสั้นหนาที่มีรอยแตกร้าว

ผู้ชมที่ได้ดูภาพยนตร์ต่างตกตะลึงกับฉากต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมเกินบรรยาย และไม่มีใครคิดจะดูแคลนผู้ปราชัย เพราะหากพวกเขาเป็นเฮ็กนาร์ดละก็ คงไม่สามารถตั้งสัดต่อสู้ได้ยอดเยี่ยมถึงขนาดนี้

สิ่งเดียวที่พอจะบอกได้คือ แผ่นร้อมออกกระบวนท์ได้ว่องไวจนน่ากลัวเกินไปต่างหาก โดยเฉพาะไฟตายที่เก็บเอาไว้ใช้ตอนจบนั้น จะต้องเป็นกระบวนท์ลับของแผ่นร้อมแน่ๆ มิเช่นนั้นพลังทำลายคงไม่รุนแรงมหาศาลถึงเพียงนี้

บนหน้าจอด้านข้างบอกถึงพลังทำลายและพลังป้องกันที่เกิดขึ้นในศึกนี้โดยคำนวณผ่านโซลคริสตัล

รอบที่	ฝั่งตะวันออก	ฝั่งตะวันตก
1	แผ่นร้อม การรูด้า	เฮ็กนาร์ด การรูด้า
สถานะ	ผู้เข้าสอบ	แกรนด์การ์ดเดียน 1
พลังโจมตี	4,050-40,500	0 (ยังไม่เกิดการโจมตี)
พลังป้องกัน	0 (ยังไม่เกิดการป้องกัน)	3,000
มานพลังสมมุติ	5,000	5,000
โจมตีทั้งหมด	5	0
ป้องกันทั้งหมด	0	5
ผล	ชนะ	แพ้

ทุกคนยังคงสงสัยกับค่าพลังโจมตีครั้งสุดท้ายที่สามารถผ่านพลังป้องกันของเฮ็กนาร์ดได้ แม้หน้าจอจากโซลคริสตัลจะอธิบายได้ส่วนหนึ่งแล้วก็ตาม

‘เฮ้อ นี่ก็ไม่ว่าเราจะชนะแบบนี้ แต่เป็นเพราะมานพลังเวทของเรพรีก้ามันมีไม่มาก พลังที่เพิ่มขึ้นสิบเท่าเลยโจมตีเข้าไปได้อย่างสบาย’

แม้ได้ชัยชนะเขาก็ไม่คิดว่านี่เกิดจากฝีมือ ทั้งหมดเป็นเพราะอาศัยความเร็วจากสองธาตุใหม่ที่คิดค้นขึ้นมาในช่วงนี้คือ ธาตุลม เท้าวายุคลั่ง ระดับร่างเขียน และ ธาตุสายฟ้า หมันอัสนี ระดับร่างเขียน

พลังเอ็นทีระดับร่างเขียน	
ธาตุลม	เท้ายาวคู่ครึ่ง ก้าวได้ 25 ก้าวต่อวินาที แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครึ่งละ 25,000 ผลพิเศษ เพิ่มสถานะไวถาวร 50
ธาตุสายฟ้า	หมื่นอัสนี เร่งอัตราโจมตีต่อแขนหนึ่งข้างได้ 10 ครั้งต่อวินาที แลกเปลี่ยนด้วยพลังชีวิตครึ่งละ 20,000 ผลพิเศษ เพิ่มสถานะเม่นยำถาวร 50

เจ้าหน้าที่หนุ่มประกาศ “ท่านแพนธ่อม ค่ะแนจากการตีหุ่นฟางได้สี่พันห้าสิบ ลูกกับผู้คุมสอบได้สามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อย รวมเป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยห้าสิบ” ใบหน้าของเจ้าหน้าที่คล้ายไม่เชื่อในสิ่งที่ตนเองพูด “และยังได้รับคะแนนพิเศษที่สามารถโค่นผู้คุมสอบอีกห้าพัน ค่ะแนจึงเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยห้าสิบแต้มครับ”

พอมือขวาของเจ้าหน้าที่กดให้คะแนน บอร์ดคริสตัลด้านขวาสุดก็มีชื่อของเขาเป็นอันดับหนึ่ง ยูชันอันดับสอง และเรียวกาไรได้อันดับสาม

แพนธ่อมลุกออกจากที่นั่ง แล้วเดินไปปลุกยูชันที่หลับไปเรียบร้อยแล้ว จากนั้นค่อยตรงไปรับใบสมัครสอบของเขาและยูชัน โดยเจ้าหน้าที่จะให้เวลาหนึ่งวันสำหรับการเลือกสถาบันที่ต้องการเข้าเรียน

ผู้คนทั้งหมดได้แต่มองดูฮีกันร์ดที่บัดนี้ยังคงนั่งงกกับกระบวนท่าสุดท้าย หลังจากนี้ผู้ที่เข้ามาวัดพลังจะได้เจอกับความจริงจังทะลุขีดจำกัดของฮีกันร์ด เพราะเขาจะไม่ประมาทอีกต่อไป

เวลา 20.00 นาฬิกา

ณ ห้องนอนหรรษาของโรงแรมระดับห้าดาว

ชายหนุ่มผมดำสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว กางเกงขายาวสีเทา นั่งอยู่กลางเตียง ซึ่งกว้างสี่เมตร ยาวสี่เมตร แผ่นหลังพิงหมอนสีทองใบใหญ่ สองขาเหยียดตรงไปเบื้องหน้า ห่มผ้าสีทองเช่นเดียวกับสีผ้าปูเตียงนอน สองมือถือหนังสือสัญญาฉบับหนึ่งอ่านอย่างคร่ำเคร่ง รอบข้างมีหนังสือสัญญากองเป็นตั้ง

เตียงสีทองหลังนี้ตั้งติดผนังห้องด้านขวา ห้องกว้างแปดเมตร ยาวสิบเมตร

ฟื้นฟูด้วยพรหมลิขัยอ่อนปกลายคลื่นสีทอง ผงังและเพดานสีขาว ตามผนังแขวนภาพหรือเชิงเทียนดูงดงาม เครื่องเรือนส่วนใหญ่หากมิใช่ไม้ก็เป็นทองคำ

หลังจากที่เมธัสไปยืนฟัง นั่งฟัง กินอาหารฟัง ส่วนยูซันนอนฟัง แล้วรับหนังสือสัญญาหลายร้อยฉบับกลับมาที่ห้องพักที่เช่าไว้เมื่อสามวันก่อน เมธัสก็ต้องมานั่งอ่านหนังสือสัญญาอย่างละเอียด เพื่อเลือกข้อเสนอที่ดีที่สุดสำหรับเขา

ข้อเสนอเหล่านั้นมีตั้งแต่ เสนอเงินทุน เงินเดือน บ้านพักอย่างดี หอพักส่วนตัว เบี้ยเลี้ยงหนึ่งถึงสามสิบล้านทรนในระยะเวลาเรียนแลกกับการเป็นมินิการ์เดียน ซึ่งมีทั้งสถาบันในทวีปการูด้าและทวีปอื่นๆ

บางข้อเสนอขอเพียงให้เขาสองพี่น้องเข้าเรียนในสถาบัน เพื่อไปแข่งเป็นมินิการ์เดียนเพียงสามเดือน แล้วหลังจากนั้นจะให้เข้าทีมการ์เดียนประจำกิลด์ โดยเซ็นสัญญาจ้างเป็นแกรนด์การ์เดียนด้วยค่าตอบแทนปีละหนึ่งร้อยล้านทรน บางทีก็ให้เข้าเรียนแล้วจะทำเรื่องจบให้ภายในหนึ่งสัปดาห์ เพื่อไปเป็นแกรนด์การ์เดียนทันที

‘หนังสือสัญญาเยอะขนาดนี้ จะเลือกที่ไหนดีนะ...หรือจะไปไอร์แลนด์โนตีใหม่ ที่นั่นก็เป็นสถาบันอันดับหนึ่งมีอาจารย์เก่งๆ มากมาย’ เขามองตัวเลือกอื่นๆ ‘หรือจะไปเข้ากิลด์ชั้นนำเลยดี เฮ้ย! มีให้เงินทุนไปตั้งสำนักเพื่อสอนเอ็นทลีเลยเหวอ แบบนี้มีโดนคนมาทำประลองทั้งวันทั้งคืนหรือนั้น’

พออ่านหนังสือสัญญาไปได้ครึ่งหนึ่งเขาก็หลับตา เพื่อพักสายตาที่เริ่มอ่อนล้าจากการอ่านตัวอักษรจำนวนมาก

‘เฮ้อ หากเราอยู่ในการูด้าก็มีสิทธิ์ปะทะกับพวกที่ลอบสังหารลูเธอร์ ลำพังเราคงไม่เท่าไรหรอก แต่กับยูซัน...เอ๊ะ! เป็นอีกแล้วหรือนี’

ด้วยความสามารถดับเสียงของพลังเอ็นทลี เขาจึงได้ยินเสียงสายลมและเสียงพึมพำของยูซัน เขาทะลึ่งตัวขึ้นจากเตียง เอาขวดที่ไว้รองน้ำเหยียบอากาศ พรา่างไปยังผนังห้องด้านซ้ายซึ่งมีประตูทางเข้าออกทำจากไม้สีน้ำตาล

หมับ! มือซ้ายจับลูกบิด ดึงประตูเข้ามา แล้วเดินออกจากห้องนอน จากนั้นก็ใช้มือขวาจับลูกบิดดึงประตูปิด

เขาเดินไปทางซ้ายซึ่งเป็นห้องที่เขาเช่าให้ยูซัน สองเท้าเหยียบพื้นหินเย็นเฉียบสีขาว สองตามองทางระเบียงยาว สองฟากฝั่งมีประตูห้องพักให้เขาเพียงสิบห้อง ผงังและเพดานล้วนเป็นสีทอง มีตะเกียงสีทองแขวนอยู่ตรงกลางระหว่างห้อง สุดทางเดิน

เป็นบันไดลงสู่ชั้นล่าง พอร่างไปยืนอยู่หน้าประตูห้องของยูซัน เขาก็สูดลมหายใจเข้าเล็กน้อย

ก๊อๆ เมธัสยกมือซ้ายเคาะประตูลิห้อง

“พี่เข้าไปนะ ยูซัน”

“เข้ามาเลยครับพี่” เสียงของน้องชายดูลั่นเครือผิดปกติ

เอ็ด!! เขาใช้มือขวาหมุนลูกบิดแล้วผลักประตูเข้าไป แสงสว่างจากภายในห้อง สาดออกมา สองตาเห็นตะเกียงหลายสิบดวงตั้งอยู่รอบห้องจนดูคล้ายเป็นยามเที่ยงวัน

ที่กึ่งกลางห้องกว้างมีร่างของชายหนุ่มสวมชุดนอนสีขาวยาวที่เปียกชุ่มและยับย่น ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ พลังเอ็นทรีที่ไหลเวียนอยู่รอบร่างบ่งบอกว่าผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนัก ดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดแดงกำกวมเพ่งจะร้องไห้มาชุดใหญ่

เมธัสเดินเข้าไปในห้องนอนพร้อมส่งยิ้มทักทายราวกับไม่สนใจสภาพของอีกฝ่าย “ถ้าตื่นแล้วจะไปกินข้าวเช้าหน่อยไหม ในเมืองนี้มีร้านอาหารดีๆ อยู่เยอะนะ”

ยูซันที่หน้าซีดเผือดคลี่ยิ้มแห้ง “พี่ครับ มีดขนาดนี้ควรเรียกว่ามีดจึกมากกว่านะครับ”

“ฮ่าๆ นั่นสินะ” ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเตียงที่ตั้งอยู่ด้านขวาของห้องแล้วพูดอย่างขบขัน “แต่น้องพี่จะตื่นไม่ใช้หรือ พี่เรียกว่าข้าวเช้าจะดีกว่ามั้ง”

ถึงเวลาอยู่ด้านนอกยูซันจะมีกระรอนเหมือนคนเบิกบานใจตลอดทั้งวัน แต่เมื่ออีกฝ่ายกลับมาอยู่ตามลำพังในห้องนอน น้องชายคนนี้ก็จะมีเริ่มคิดฟุ้งซ่านเกี่ยวกับการแก้แค้น ในกันนิ่งของจิตใจได้ฝังความหวาดกลัวยามคำเตือนอย่างลึกลับ จนนี้อาจซึมซาบหลับได้นานเกินครึ่งชั่วโมง

ตลอดสองสัปดาห์ที่มานี้ยูซันจะสะดุ้งตื่นกลางดึก ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ น้ำตาไหลไม่หยุด และคำแรกที่ร้องตะโกนออกมาเป็นประจำคือ “พ่อแม่อย่าตายนะ!!!” หรือไม่กี่ “พวกแกเหี้ยมดนะ!!!”

เขาพยายามพูดพลบและหาสิ่งอื่นมาล่อตาล่อใจ ถึงแม้ว่าน้องชายจะมีร่างเหมือนคนอายุสิบแปด แต่กลับยังมีความคิดความอ่านคล้ายเด็กวัยสามถึงห้าขวบเท่านั้น

เมื่อความรู้สึกและจิตใจของน้องชายไม่มั่นคง สิ่งเดียวที่เขาทำให้ได้คือ เปลี่ยนเวลานอนให้เด็กหนุ่มที่กลัวความมืด และพยายามให้อีกฝ่ายฝึกซ้อมเพิ่มพลังเอ็นทรีหรือพลังเวทในร่าง

การเพิ่มพลังเอ็นทีสนั้น เขายังพอสอนได้บ้างด้วยการนั่งสมาธิขบขันพลังธาตุ ในร่างให้หมุนวน ซึ่งจากการที่เขามองดูตารางประสบการณ์ของระบบ ทุกครั้งที่โคจร พลังเอ็นทีสก็ครบหนึ่งรอบโคจรธาตุ ประมาณสามนาที่ จะได้ค่าประสบการณ์เจ็ดสิบ หน่วย เพราะตอนนี้เขามีเจ็ดธาตุ ส่วนการเปลี่ยนโลหะจะได้ค่าประสบการณ์ประมาณ สองร้อยถึงสี่ร้อยหน่วย ตามความยากของแร่และความสำเร็จในการหลอม

แต่เนื่องจากยูซันยังไม่ถึงขั้นร่างนวโลหะ จึงฝึกสิ่งนี้ไม่ได้ ทว่าในกรณีที่ร้ายรำ กระทบทำต่อสู้อุปกรณ์กับแฝงพลังเอ็นทีส จะได้ค่าประสบการณ์มากขึ้นเป็นสามถึงห้า เท่าของการนั่งโคจรพลัง เพียงแต่จะใช้เวลานานกว่าเดิมเป็นห้าถึงสิบนาที่

ส่วนการเพิ่มพลังเวทนั้น ใช้วิธีการโคจรพลังเวทในกายเช่นกัน ซึ่งในมิตินาเดีย นี้ เหล่าจอมเวทได้คิดค้นวิธีเพิ่มพลังเวทของตน โดยการทำให้สงบ แล้วเริ่มท่อง มন্ত্র เคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อกระตุ้นพลังวิญญาณในร่างให้เติบโต ซึ่งวิธีนี้จะต้องมี สิ่งที่เรียกว่า *วงเวทเพิ่มพลังวิญญาณ* ยิ่งพลังวิญญาณมากขึ้นเท่าไร พลังเวทก็จะ มากขึ้นเท่านั้น สิ่งนี้เมธัสไม่ต้องสอนยูซัน เพราะแอปเปิ้ลเป็นผู้เขียนวงเวทบทนี้ให้ อีกฝ่ายเมื่อไม่กี่เดือนก่อน

แต่การเพิ่มพลังเวทต้องเสียเวลาเป็นอย่างมาก ยิ่ง ยกตัวอย่างเช่น หากใช้วิธีท่องบท เวท ก็ต้องนั่งท่องบทเวทต่อเนื่องกันสามชั่วโมง แล้วจะเพิ่มพลังเวทได้ 10 ทองแดง หากท่องบทเวทได้ถึงแปดชั่วโมง จะเพิ่ม 1 เงิน และหากท่องได้ต่อเนื่องถึงสิบห้าชั่วโมง จะเพิ่มได้ถึง 10 เงินเลยทีเดียว

ฟังดูแล้วช่างน่าสนใจ ทว่าใครเล่าจะมีเวลาว่างมากมายถึงเพียงนี้ อีกทั้งหากโดน ราบกวนก็ต้องเริ่มใหม่หมดตั้งแต่ต้น และวิธีการนี้มีขีดจำกัดอยู่ที่ 1,000 ทองเท่านั้น ซึ่งหากเป็นวงเวทชนิดอื่น อาจจะได้เพียง 300 - 500 ทอง

เมธัสจึงขอหาวิธีเพิ่มพลังเวทด้วยตัวช่วยอื่นดีกว่า เช่นเพิ่มระดับร่างกาย หรือ ไปค้นหาวิญญาณเวทตามสถานที่เร้นลับมาเป็นพลังของตน ซึ่งเขายังต้องศึกษาวิธีเขียน วงเวทดูวิญญาณเวท และบทเวทโบราณที่จะใช้ดูดกลืนวิญญาณเวท ฉะนั้นสถาบัน เวทที่เขาจะเลือกจึงต้องเป็นสถาบันที่มีการเรียนการสอนดีที่สุด

‘หากเป็นในหนังสือหรือนิยาย เราคงต้องเข้าสถาบันที่แย่หรือระดับต่ำสุดของทวีป หรือไปอยู่ในโรงฝึกชั้นปลายแถวที่ใกล้จะพัง’ ชายหนุ่มนึกถึงฉากในหนังสือยุคที่เต็ม ไปด้วยชีวิตชีวา ‘แล้วหลังจากนั้นก็ทำตัวแบบพระเอก ใช้ดวงอันสุดเฮงทำให้สถาบัน

หรือโรงฝึกนั้นมีชื่อเสียงโด่งดัง จนกลายเป็นตำนาน...' เขาลอบเข้าไปพลอตหนังที่เต็มเต็มความฝัน 'มีผู้ใหญ่และสาว ๆ คอยสนับสนุน ทำอะไรก็สำเร็จไปหมด ต่อให้ไม่สำเร็จเดียวโชคก็ช่วยจนสำเร็จเอง...'

เมธัสยิ้มกว้างพรางก้มหน้าลง 'แต่ไอ้เรื่องที่อาศัยแต่ดวงแบบนี้ เราไม่ขอยุ่งก็แล้วกัน เพราะเราไม่ใช่พระเอกในนิยาย แต่เป็นคนธรรมดาทั่วไปที่มีปัญญาและเวลาจำกัด หึๆ'

เขามัวแต่คิดเรื่องตลกเพื่อคลายเครียด จึงเพิ่งจะสังเกตเห็นสีหน้าแปลกพิกลของน้องชาย "มีอะไรหรือยูซัน หิวข้าวแล้วหรือไง"

"ปะ...เปล่าครับ" ยูซันพูดแบบหวาดกลัว "เพียงแค่เมื่อก็ผมเห็นพี่แฟนร้อมมีแววตาแปลกๆ เลยนึกว่าพี่คิดเรื่องโกหกใหม่ๆ ได้อีกแล้วนะครับ"

"ฮ่าๆ พี่แค่คิดเรื่องไร้สาระเท่านั้นเอง" เมธัสยิ้มกว้างพร้อมกับชี้ไปยังห้องน้ำ "เออละ! น้องรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ พวกเราจะได้ออกไปหาอะไรกินกัน ชินช้ากว่านี้เดียวร้านหรรษา จะปิดหมดเสียก่อน" เขาลุกขึ้นแล้วเดินไปยังประตูห้อง "เดี๋ยวพี่ขอไปเก็บของแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ"

ยูซันที่มองเงาหลังของพี่ชายบุญธรรมต้องแอบคิดในใจ 'พ่อครับ แม่ครับ หลานวันมานี่พี่เอาแต่โกหกหลอกลวง ทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่พ่อสอนเกือบหมดเลยนะครับ' ชายหนุ่มต้องเงยหน้ามองเพดาน 'แล้วผมจะเชื่อใจพี่ได้ไหมนะ ในเมื่อพ่อเคยสอนว่าอย่าไว้ใจคนโกหก...'

"ฮัดซิว!!" เมธัสจามอย่างแรง ชายหนุ่มหันมามองยูซันพร้อมกับยิ้มหนุ่ม "เมื่อก็น้องแอบบ่นเรื่องพี่หรือเปล่า"

เขาริบสายหน้าถึ้ว "เปล่าครับ ผมไม่ได้บ่นหรือคิดว่าพี่โกหก..." ชายหนุ่มต้องยกสองมือขึ้นปิดปาก "อื๊บ!!"

พี่ชายคลี้มักกว้าง ดวงตาสีดำทอแววอ่อนโยน ทว่ายูซันรู้ดีว่าเวลาเขาทำสีหน้าและแววตาแบบนี้ ต้องคิดอะไรที่หนักแล้วได้อีกอย่างเป็นทางการ

พริบ!! รู่ๆ ร่างของพี่ชายก็หายไปจากคลองจักษ์ ชายหนุ่มต้องเร่งสาวเท้าไปยังห้องน้ำ ทว่าที่เอวกลับมีสองมือโผล่มาจิกจี้ ทำให้ชายหนุ่มต้องหลุดหัวเราะ

"ฮ่าๆ อย่างลงโทษผมเลยครับ" ยูซันพยายามสลัดสองมือของอีกฝ่าย แต่ไม่ว่าจะหลบหลีกอย่างไรเขาก็หนีไม่พ้น จนหน้าทึมลงไปกับพื้นโดยมีพี่ชายนั่งคร่อมอยู่บน

หลัง สองมือของอีกฝ่ายยังคงจีเอาจึงรวดเร็วและรุนแรง ทำเอาชู้นหัวเราะจนน้ำตาเล็ด “พี่ครับ ผมขอโทษ อ่าๆ”

“เหมๆ พี่แค่จะฝึกให้น้องยิ้มเท่านั้นเอง ไม่ได้ลงโทษอะไรเลยนะ หึๆ” เสียงหัวเราะขำๆของพี่ชายดังจากเบื้องบน

‘อ่าๆ พ่อครับ แม่ครับ พี่เมธัสแกลังผมอีกแล้ว’ ชายหนุ่มได้แต่คิดแบบนั้น เขาโดนพี่ชายส่งสอนไปเกือบสิบนาที่ ทว่ามันก็ทำให้หลายสิ่งที่ยึดแน่นอยู่ในอกเริ่มสลายหายไป

ยามค่ำในเมืองลินวอล นครหลวงของประเทศฟรีซานเนียแห่งทวีปการุด้า
คึกคักกว่าเมืองวีเอลหลายเท่าตัว

ณ ย่านท่องเที่ยวยามราตรี มีผู้คนมากมายเข้าออกตามร้านอาหาร ร้านเหล้า และบ่อนพนัน มีทั้งกลุ่มวัยรุ่นที่มาวัดคะแนนสอบและประชาชนทั่วไป มีทั้งพ่อค้า แกรนด์การ์ดเดียน นักบวชจากกิลด์ต่างๆ ที่มาเป็นแมวมองคัดตัวเด็กรุ่นใหม่อนาคตไกลเข้าสถาบันและกิลด์ของพวกเขา

แฟนธ่อมและยูชันสวมสูทสีครีม เสื้อเชิ้ตสีขาว เนกไทสีเขียวย่นทับด้วยเสื้อโคตยาวสีน้ำตาลอ่อน กางเกงขาวาสีดำ และรองเท้าหนังสีดำที่เขาเข้ามาจากโรงแรม เพราะต้องแต่งเป็นคนที่ไม่มีเสื้อผ้าหุหุราแบบคนเมือง สองพี่น้องเดินชมความงดงามของแสงสีในเมืองหลวงโดยเมธัสอยู่ด้านซ้าย ส่วนน้องชายอยู่ด้านขวา

พวกเขาได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากเหล่าพ่อค้าวาณิช และกลุ่มสาวๆ วัยรุ่นในเมือง อีกทั้งยังมีแมวมองหลายคนชั้นอาสาเป็นมัคคุเทศก์พาเที่ยวแบบไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่เมธัสก็ให้พวกเขาเป็นเพียงเพื่อนเที่ยวเท่านั้น เรื่องเงินทองขอแยกกันจ่ายจะได้ไม่ติดหนี้บุญคุณกัน

บุรุษชาวนครกระจอกหน้าตาดีชื่อลัตย์ ผมสั้นสีน้ำตาลอ่อน นัยน์ตาสีดำ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเอ็ดเซนติเมตร สวมผ้าคลุมสั้นสีฟ้าอ่อนขลิบเขียว เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวมรกตขลิบฟ้าเข้ม กางเกงขาวาสีขาว และรองเท้าบูตสีดำ วัยยี่สิบสี่ ชื่อ ไทริชการุด้า เป็นซบการ์ดเดียนของทีมกิลด์ทวินการ์ดเดียน

ไทริชคอยนำทางให้พวกเขาอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน อีกฝ่ายหันมาหาเขาพร้อมเอ่ย “คุณแฟนธ่อมครับ ถัดจากถนนสายนี้ไปจะเป็นที่เที่ยวแบบผู้ใหญ่ที่เน้นหนักด้าน

นั่งดื่ม เล่นพนัน และสนามการเคี่ยนข้างถนน” บรูซผมน้ำตาลอ่อนอมยิ้ม “ไม่ทราบว่าคุณสนใจไหมครับ”

ตัวเขาไม่สนใจเรื่องพรรคนี้ เพียงแต่พอยูชันได้ยินสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเคี่ยนเป็นต้องหูฟัง จึงได้แต่หันไปบอกอีกฝ่าย “คุณโทริชช่วยพาพวกผมไปดูสนามแข่งหน่อยได้ไหมครับ”

“ด้วยความยินดีครับ แต่ขอแนะนำครับว่า หากมีใครมาทำยาลงประลองเด็ดขาด” โทริชมีสายตาดูจริงจัง “เพราะพวกที่เล่นข้างถนนส่วนใหญ่ จะชอบเล่นพนันขันต่อเป็นพิเศษ หากไม่ระวังอาจโดนลงให้เล่นพนัน หรือโดนวางยาก่อนลงสนามนะครับ”

“ผมไม่ชอบหรือเรื่องพนัน เพียงแต่พวกผมสองพี่น้องอยากเห็นสิ่งที่เรียกว่าการเคี่ยนจริงๆ จังๆ ลักรอบนะครับ” แพนธ่อมยกมือขวาตบไหล่ซ้ายของน้องชายเป็นการบอกโดยนัยว่า ยูชันสนใจกีฬาชนิดนี้

โทริชยิ้มกว้าง เพราะเข้าใจว่าอาจชักชวนสองพี่น้องเข้าสถาบันจอมเวทวินการเคี่ยนสำเร็จ เลยรีบนำทางไปตามถนนกว้างเกือบสิบเมตรที่แสนครึกครื้น ทว่าพอพวกเขาเดินไปได้ระยะหนึ่ง ก็มีเสียงร้องโวยวายดังขึ้นจากหน้าประตูบ่อนพนันด้านขวา “ไอ้พวกชั่วช้าไร้ยางอาย กล้าทำแบบนี้กับข้าได้ยังไง”

เมธัสได้ยินเสียงคุ้นหูเลยต้องหันไปมอง ท่างไปเพียงห้าเมตรมีแผ่นหลังและก้นอันเปลือยเปล่าของบรูซผมหางมำกำลังชูมือขวา มือซ้ายกุมหว่างขา ทำเอาเขาอดเบิกตากว้างมิได้ ‘เฮ้ย!! ไม่เจอกันแป๊บเดียว ทำไมนุ่มลมห่มฟ้าแบบนี้ละ ไม่กลัวโดนจับเข้าคุกซื้อหาอนาจารหรือไงเรียวกาไร’

ยูชันผู้ใส่ชุดตะโกนทักทายคนที่เพิ่งรู้จักในวันนี้อย่างลึ้มตัว “อ้าว! นั่นพี่เรียวกาไรไม่ใช่เธอ”

มังกรหนุ่มสะดุ้งโหยง เขารีบเรียกเงาของตัวเองมาปิดเรือนร่าง แล้วหันกลับหลังมาพูดเสียงลั่น “พะ...พวกแกสองพี่น้องอีกแล้วหรือ” อีกฝ่ายยกมือซ้ายชี้พวกเขา “ทำไมพวกแกถึงมาที่นี่ได้ หรือว่าจะมาเยาะเย้ยที่ข้าหมดเนื้อหมดตัว” เรียวกาไรน้ำตาไหลอย่างหตู่ “ช่างใจร้ายจริงๆ”

เมธัสรู้สึกปวดหัวกับผู้ที่ถูกเรียกว่า นักรบมังกร ที่สมควรจะเป็นคู่หูคนสำคัญของผู้กล้าแต่ละยุคสมัย ‘เฮ้อ!! นี่ก็อีกคน วุฒิภาวะน้อยจนเกินไปแล้ว’ เขาต้องลอบส่ายหน้าในใจ ‘ท่าทางพวกนิยายที่เคยแต่งว่าสายเลือดมังกรต้องมาดะเข้มอยู่กับกฎ

ระเบียบและชาญฉลาด จะผิดเป็นกระบุงโกยเลยว้ย'

แฟนธ่อมถอดเสื้อโคตโยนให้เรียวยาโร "หากไม่รังเกียจเชิญใช้เสื้อโคตของผม ได้นะครับเรียวยาโร"

มังกรหนุ่มใช้สองมือรับเสื้อไว้ ก่อนจะมองเขาด้วยท่าที่ตะขิดตะขวงใจ คล้ายไม่รู้ว่าจะควรรับน้ำใจจากเขาหรือไม่

"ไม่ต้องห่วงว่าจะเหม็นเหม็นหรือหrokนะ" แฟนธ่อมคลี่ยิ้มนุ่ม "เสื้อตัวนี้ผมเพิ่งเช่ามาจากโรงแรมเอง"

"ข้าไม่ได้เป็นพวกเจ้ายศเจ้าอย่างอะไรขนาดนั้นหรือ" เรียวยาโรเบ้าปาก "เพียงแต่แกลงรู้แล้วไซ้ไหมว่า พวกเราเผ่ามังกรมีแคนต้องชำระคืนห้าเท่า แต่ถ้ามีคุณต้องทดแทนกลับสิบเท่า" อีกฝ่ายสวมเสื้อโคตพร้อมกับพูดเสียงเข้ม "บุญคุณครั้งนี้ ลักวันหนึ่งข้าจะต้องตอบแทนแกลสองพี่น้องแน่ๆ"

"ฮ่าๆ ไม่ต้องใส่ใจกับเรื่องเล็กน้อยหรือครับ เพราะผมทวงบุญคุณครั้งนี้แน่นอนอยู่แล้ว" แฟนธ่อมยิ้มหน้าตาย

เรียวยาโรที่สวมเสื้อโคตเสร็จต้องผงะถอยหลังไปสองก้าว แล้วพูดอย่างหวาดกลัว "นะ...นี่แกลงไม่ได้หวังจะทำอะไรไซ้ไหม" อีกฝ่ายมีสีหน้าวิตกกังวล "ข้าขอบอกก่อนนะว่า ข้าชอบแต่สาวๆ แบบไม่จำกัดเผ่าพันธุ์เท่านั้น" มังกรหนุ่มพูดรว "ส่วนตัวผู้ด้วยกันข้าไม่ยุ่ง ไม่สน ไม่เล่น ไม่ข้องแะ ไม่..."

"เอ่อ ผมไม่ได้สนใจในตัวของคุณหรือ หากจะสนคงเป็นสาเหตุที่คุณต้องเดินล่อนจ้อนออกจากบ่อนพนันแบบนี้มากกว่า" แฟนธ่อมรีบตัดบท ก่อนที่ผู้คนรอบข้างจะรู้สึกว่ นักรบมังกรคนนี้ช่างเสื่อมทั้งศีลธรรม กิริยา วาจา และมารยาท จนไม่รู้ว่าจะหาคำใดมาเปรียบเปรยได้อีก

เรียวยาโรขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพลางกระพือเท้าซ้าย "กรอด...คิดแล้วยังโมโห ทั้งที่ข้าคือันกรบแห่งเผ่ามังกรที่ช่วยเหลือโลกมาตั้งหลายครั้ง แค่ขอติดเงินสักสิบล้านก็ไม่ได้" บุรุษผมทางม้ายืนคอดก "สาวๆ พวกนั้นก็เหมือนกัน พอข้าแพ้งจนหมดตัวก็ทิ้งข้าอย่างไ้ยดี" อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้น กำมือแน่น แล้วพูดด้วยเสียงกราดเกรี้ยว "เดี๋ยวลำเมืองนี้โดนจอมมารรุ่นใหม่โจมตี ข้าจะทำเป็นมองไม่เห็นปล่อยให้ตายๆ ไปให้หมดเลย ฮี!!"

เหล่าผู้ฟังต่างเหิง่อกไปตามกัน ทว่ามีได้แตกตื่นต่อคำขู่ แต่ตะลึงกับวาจาของ

ผู้ที่มีสายเลือดผู้กอบกู้โลก ที่ไม่คิดสักนิดเลยว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด

โทริซมีสีหน้าโกรธเคือง เขาตวาดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “หากไม่ยอมหมดตัว ก็อย่าเล่นพนันสิคุณนักรบมังกร”

“ข้าก็ไม่ได้อยากเล่นสักหน่อย!!” เรียวทาโร่ตะคอกกลับ “แต่เพราะข้าแพ้เจ้าบ้า นั่นเลยโมโหหิว” อีกฝ่ายชูสองมือไปรอบด้าน “เลยแวะมาแถวนี้กะหาอะไรกิน แล้วก็เจอสาวกลุ่มหนึ่งชวนให้เข้าไปดื่มกินอย่างเต็มที่ในฐานะนักรบแห่งเผ่ามังกร” ทันใดนั้น บุรุษผมหางมาก็มีน้ำตาไหล “พอมาได้ที่ พวกเธอก็เล่าว่าต้องมาทำงานเพื่อใช้หนี้” อีกฝ่ายยกมือขึ้นปาดน้ำตา “ต้องลำบากหาเงินก้อนโตให้ไวที่สุด จะได้กลับบ้านออกไปเลี้ยงดูพ่อแม่ที่ชรา”

มังกรหนุ่มกำมือแน่นพร้อมกับพูดอย่างห้าวหาญ “ไอ้ตัวข้าที่อยากปล้ำ...” อีกฝ่ายผงะพร้อมกับอุทาน “เอ๊ย! ใจบ้าเลยทุ้มหมดตัว” อีกฝ่ายยกแขนกดดอก สีหน้าดูห้าวหาญ “เล่นพนันเพื่อหาเงินไถตัวพวกเธอให้เป็นไทต่างหาก”

นอกจากยูซันที่ไม่รู้ว่าวัตถุประสงค์ของการไถตัวสาวๆ ในบ่อนคืออะไร ผู้คนที่เหลือต่างก็มองอีกฝ่ายด้วยสายตาเหยียดหยามโดยพลัน

เมธัสอยากจะทำอะไรสักอย่างแกงแกวๆ นั้นให้สลบไปให้รู้แล้วรู้รอด เพื่อหลบหนีจากความจริงที่ยากจะทำใจรับได้ ‘ว้าก!! นี่นะหรือนักรบมังกรในตำนาน หากเจ้าตัวแบบนี้เป็นเพื่อนผู้กล้าจริงๆ ละก็ มันนั่นแหละจะทำให้ผู้กล้ากลายเป็นจอมมาร’ เขาถึงกับหนักใจ ‘เฮ้อ พวกเผ่ามังกรคิดยังไงนะ ถึงปล่อยคนพรรคนี้ออกมาสร้างชื่อเสียงให้เผ่าพันธุ์’

เขามองตัวทำลายภาพพจน์ของผู้กล้ามังกรในอดีตแล้วทำใจคิดว่า ในหมู่ฝูงแกะก็ยังมีแกะดำ ในหมู่มังกรก็คงจะมีมังกรดำเช่นกัน

เขาบ่นเสียงนุ่ม “ผมเข้าใจแล้วว่าคุณเรียวทาโร่มีใจ...กุศลคิดช่วยเหลือสตรีที่น่าสงสาร เลยโดน...ชักจูงไปเสี่ยงตายบนโต๊ะพนันอย่าง...กล้าหาญ เป็นเหตุให้ต้องออกมาในสารรูปนี้ใช้ไหมครับ”

การที่แฟนช่อมะพุดเว้นช่วงทำให้ทุกคนนึกถึงคำอื่น นั่นคือ ใจอกุศล...โดนหลอกลวง...อย่างไร้เวลา...

“ແມ່ນแล้ว ข้ามันมังกรใจบุญ คิดช่วยเหลือสาวสวยให้พ้นจากมือมาร ดังนั้นข้าไม่ผิด บ่อนนี้ต่างหากที่ผิด” เรียวทาโร่ยืนกดอกส่งสายตาพิโรธไปยังบ่อนพนัน ทำเอา

คนดูแลกเปลี่ยนในชุดสูทสีดำ หูกระต่ายดำสีคนที่ยื่นฝ่าประตูต้องรู้สึกหนาวไปทั่วแผ่นหลัง

โทริซึริบเข้ามากระซิบที่ข้างหูชายเมธัส “คุณแฟนอ่อม บ่อนนี้มีใช้บ่อนธรรมดา แต่เป็นบ่อนที่ขุนนางผู้มีอำนาจในประเทศนี้แอบหนุนหลังอยู่ลับๆ” เสียงของอีกฝ่ายดูเครียดขึ้น “หากจับกลโกงของอีกฝ่ายไม่สำเร็จ ก็อย่าหวังจะทวงเงินคืนเลยครับ”

“อืม... คิดอยู่ว่าคนธรรมดาทั่วไปที่ไหนถึงกล้าหาเรื่องกับเผ่ามังกร ที่แท้เป็นพวกผู้มีอำนาจนี่เอง แต่จะมีเรื่องกับนักบ่มังกรคนไหนไปทำไมกันนะ”

เมธัสรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ต่อให้โลกใบนี้ไม่เกิดจอมมารขึ้นมาย่างๆ ทว่าการหาเรื่องกับเผ่าพันธุ์ที่มีพลังเวทสูงล้ำมันจะมีประโยชน์อะไร สู้มอบเงิน อาหาร และผู้หญิงตามที่เรียกวาโรปรารณา จะได้หลอกใช้ไม่ดีกว่าหรือ

เรียกวาโรหันมามองเขาแล้วพูดเสียงแผ่ว “จะว่าไป ข้าก็ไม่มีเงินเหลือแล้ว แฟนอ่อม แก่ให้เงินข้าสักแสนทหรันได้มะ แบบว่าจะขอไปแก้มืออีกสักรอบ” อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง “ไม่ต้องห่วงหรอก รอบนี้ข้าต้องโกยเงินได้ถึงร้อยล้านทหรันอีกครั้งแน่”

แฟนอ่อมส่ายนิ้วขึ้นไป “ขอโทษทีนะ แต่ผมไม่ชอบให้ใครก๊วยเงิน เพราะหากคิดจะคบกันให้ยืด ต้องไม่มีเรื่องเงินเกี่ยวข้องในความสัมพันธ์” เขาเห็นอีกฝ่ายทำตาละห้อยจึงยิ้มช้า ก่อนจะพูดต่อ “แต่เรื่องของคุณดูน่าสนุกดี ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหม เผื่อผมจะโชคดีเล่นเอาเสื้อผ้าคุณกลับมาให้”

“งั้นขอบใจล่วงหน้าก็แล้วกัน แต่ถ้าแพ้จนหมดตัวละก็ อย่าหว่าข้าแกลั่นนะเฟ้ย” เรียกวาโรยิ้มแป้น “เกมที่ข้าเล่นคือเกมไฟทั่วไปนี้แหละ อัตราแทงคือหนึ่งจ่ายสิบ ชนะสักสามสี่ตาก็รวยแล้วนะ” อีกฝ่ายกระตุกคิ้วพร้อมกับพูดอย่างมั่นใจ “ที่จริงไม่ต้องให้ข้ายิ้มก็ได้ แค่อั่งเงินมาให้หมด แล้วเดี๋ยวมังกรนำโชคคนนี้จะช่วยให้แกรวยล้านฟ้าเอง”

คนทั้งหมดต่างส่ายหน้าด้วยความเอือมระอาลงกลางคิดในใจพร้อมกันว่า เฮ้ย! ดูจากสภาพของแกแล้ว เป็นเทพมังกรพาช่วยมากกว่ามั้ง

“หึๆ ผมเองก็อยากได้โชคของคุณนะครับ” แฟนอ่อมยิ้มกว้าง “แต่สำหรับนายพรานอย่างผมจะสบายใจก็ต่อเมื่อได้ล่าเหยื่อด้วยมือตัวเอง” เขายกนิ้วหัวแม่มือให้มังกรหนุ่ม “เอาไว้ผมไถ่หมดตัวจริงๆ เมื่อไหร่ จะให้เรียกวาโรช่วยกอบกู้สถานการณ์ก็แล้วกัน”

บุรุษผมทางม้าหวั่นอย่างล่ำพอง “ฮ่าๆ ไม่ต้องห่วง ถึงตอนนั้นข้าจะซื้อเสื้อโค้ตที่แพงกว่านี้สิบเท่าให้แกหนึ่งร้อยตัวเลย”

“เย้!!” ยูชันเดินตามหลังพี่ชายกับนายมังกรเข้าบ่อนพนันไปอย่างคึกคัก

ส่วนพวกโทริชกลับโดนคนเฝ้าประตูห้ามมิให้เข้าไปยุ่งย่ามในบ่อน คล้ายเป็นการปิดประตูตีแมวน้อยสามตัวที่ไร้เดียงสาที่ไม่ปาน สิ่งเดียวที่พวกโทริชทำได้คือรีบติดต่อกหารุ่นพี่ที่มีชื่อเสียงและอำนาจพอจะมาแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้

ภายในบ่อนพนันหุรหฺรา เป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างสามสิบเมตร ยาวสี่สิบเมตร บนเพดานสีฟ้าอ่อนที่สูงจากพื้นแปดเมตรแขวนโคมระย้าคริสตัล บางจุดมีวงแหวนเปล่งแสงสลบไปมา พื้นและผนังเป็นสีดำ ด้านซ้ายมีบาร์ขนาดใหญ่ ทั่วออกมาเป็นโต๊ะทรงกลมและสี่เหลี่ยมหลายขนาด นั่งเอาไว้ด้วยแขกเหวี่ยงจำนวนมาก มีหญิงสาวใส่ชุดรัดรูปอวดส่วนสัดเดินไปมาดูสะดุดตา กระตุ้นต่อมน้ำลายให้ไหลเยิ้มในพริบตา

แฟนธ่อมกับยูชันไม่ได้สนใจหญิงสาวพวกนั้น ทั้งสองเดินผ่านดงสตรีที่ซม้ายมองเขาด้วยดวงตาหวานหยาดเยิ้ม ทั้งยังส่งจูบและเล่นหูเล่นตาอย่างร้อนแรง

สำหรับเมธิส เสน่ห์ของหญิงงามเหล่านี้นับว่าสมบูรณ์แบบไร้ที่ติได้ ช่วงที่เขาอยู่ในอันทราฟิมก็มักมีหญิงทั้งดงมากกว่านี้หลายเท่าตัวห้อมล้อมอยู่ทุกเช้าเย็น อีกทั้งเขายังผ่านการฝึกเป็นสายลับ จึงควบคุมระคะจิตได้ไม่ยาก

ส่วนยูชันเด็กหนุ่มผู้มีใจใสซื่อ เขาเคยอยู่ท่ามกลางเด็กสาวรุ่นเดียวกันและหญิงงามแบบแอปเปิ้ล จึงแทบจะไม่สนใจในตัวหญิงสาวรอบข้างสักเท่าไรหรอก แต่กลับสนใจโต๊ะพนันและเครื่องเล่นพนันหน้าตาแปลกประหลาดมากมายที่อยู่ด้านขวาของห้องมากกว่า

แต่กับเจ้าตัวที่เพิ่งจะโดนตะเพิดออกจากบ่อนกลับระริกระรี่ ทั้งขยิบตาส่งจูบดวงตาจับจ้องเพียงส่วนหนูนที่แดงขึ้นลงของเหล่าหญิงสาว

“พี่ครับๆ เจ้าเครื่องนั้นมันใช้งานยังไง แล้วตรงนั้นเขาเล่นอะไรกันครับ” ยูชันใช้มือซ้ายดึงเสื้อเขาพลงยกมือขวาชี้สิ่งต่างๆ รอบกาย

แฟนธ่อมเองก็ต้องขมวดคิ้วด้วยความไม่รู้จริงๆ เพราะของบางอย่างไม่มีในโลกปกติ และโดยส่วนตัวเขาก็ไม่ได้อยากให้ยูชันขึ้นชอบการพนัน เลยตอบแบบผ่านๆ

“อืม...พี่เองก็ไม่ว่าเหมือนกัน คงต้องหาคนที่เชี่ยวชาญด้านนี้มาสอน แต่อย่าลืมนะ พ่อสอนพวกเรามาว่า การเล่นพนันเป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควรยุ่งเกี่ยวแม่สักครั้ง”

“ฮ่าๆ ท่านแฟนร่อมก็พูดเกินไป ความสุขจากการพนันเป็นสิ่งที่เราไม่มันไม่ได้รับจากการละเล่นอื่นนะครับ” มีเสียงชายวัยกลางคนดังขึ้นจากด้านหลัง

เมธัสมองไปก็เห็นชายวัยกลางคนอ้วนลงพุง ใบหน้ายิ้มแย้ม ผิวขาวซีด ผมดำแซมขาวยาวประบ่า ใบหูแหลมตรงปลายเป็นสีแทน นัยน์ตาสีนิล สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตร สวมสูทสีดำลึบของทับเสื้อกั๊กสีน้ำตาลอ่อนและเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกหูกระต่ายสีดำ ทางเกงสีดำ รองเท้าหนังสีดำ สวมแหวนเพชรสร้อยทองและเครื่องประดับที่ทำจากทับทิมและมรกตจนคล้ายตู้เพชรเคลื่อนที่ กำลังเดินตรงเข้ามาหาพวกเขา

เรียวกาโรยกมือขวาชี้หน้าตวาดไล่โดยพลัน “ไอ้หมูแก่ คราวนี้แหละข้าจะขี้แกลให้เหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วเอาสาวๆ...” อีกฝ่ายผงะเล็กน้อย “เอ๊ย! ช่วยสาวๆ ออกจากแหล่งมั่วสุมให้หมดเลย”

หมูแก่ที่ว่าเบะปากส่งสายตาราคาญให้เรียวกาโร “ข้าเป็นชาวนกเพนกวิ้น ไม่ใช่สายพันธุ์หมูแบบมังกรชกมกอย่างเจ้า” ชายผู้อ้างว่าเป็นชาวเผ่าเพนกวิ้นคลี่มืออดพันทองประดับเพชร “ท่านแฟนร่อม หากเพื่อนร่วมทางของท่านพูดให้ร้ายข้าพเจ้า โปรดเชื่อเพียงส่วนเดียวก็พอจะครับ” อีกฝ่ายชูมือขวาชี้หน้ามังกรหนุ่ม “ส่วนที่เหลือชายคนนี้ ล้วนปรุงแต่งเองทั้งนั้น ไม่เชื่อฟังจากปากพนักงานสาวๆ ของผมได้เลยครับ”

เพียงพริบตาเดียวก็มีหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มทำนองเดินมาอยู่ด้านหลังนายเพนกวิ้น แล้วโค้งกายอวดเนินอกที่ลั่นทะลัก จนทำเอาตาของมังกรหนุ่มแทบถลนตามไปด้วย

สตรีนางซ้ายมือสุดเอ่ยเสียงหวาน “คุณชายแฟนร่อมคะ พวกเราไม่ได้จำใจมาเป็นพนักงานที่นี่คะ”

ผู้หญิงคนถัดมาชี้ไปยังเรียวกาโร “ใช่ค่ะ พวกเราเพียงทำหน้าที่ดูแลแขก และหนึ่งในนั้นก็คือคุณชายมังกรรูปงามผู้นี้ แต่พอเขาเมาได้ที่ คุณชายก็ลวนลามเราจนเถ้าแก่ต้องมาห้าม” สตรีคนกึ่งกลางยกสองแขนปิดร่างกายที่ใส่เพียงบิกินีสีดำ “แต่คุณชายมังกรกลับทำตัววางก้ำม เบ่งอำนาจของเผ่าพันธุ์มาข่มขู่พวกเราให้ทำตามใจเขา”

“คุณชายมังกรอาจจะมึนจิตใจดีงาม แต่ทำตัวหยาบคายเป็นอย่างยิ่ง” สตรีคน

ถัดมาสายหน้า แล้วเอ่ยอย่างเหนื่อยใจ “ตอนเล่นได้ก็สนุกสนาน แต่พอเสียเงินก็เริ่มอาละวาดจนโตะพนันในห้องพิเศษฟังไม่เหลือชิ้นดี ช่างน่ากลัวเหลือเกิน”

“คุณชายมังกรคะ ถึงพวกเราจะทำงานแบบนี้” หญิงสาวคนขวาสุดน้ำตาซึมพูดเสียงส่ออื่น “แต่ไม่ได้ขายร่างกาย คุณชายอย่าใช้กำลังกับเค้าแก่เลยนะคะ”

เสียงหวานระคนเศร้าสรวด์ดังต่อเนื่องดูบทเพลง ทำเอาผู้ฟังรู้สึกว่าการมังกรเป็นฝ่ายหาเรื่อง แต่แพ้แล้วพาลอาละวาดทำลายสิ่งของจนดูไม่เหมาะสม

เรียวกาโรหน้าถอดสี ดวงตาที่เคยจ้องมองสาวทั้งห้าอย่างลึกลับได้แต่กะพริบปริบๆ แล้วมองคนนั้นที่คนนั้นที่อย่างไม่เข้าใจจนดูคล้ายคนเสียสติ เขาพูดตะกุกตะกัก “นะ...นี่มันอะไรกัน...เมื่อกี้พวกเจ้าไม่ได้พูดแบบนี้” อีกฝ่ายหันมาบอกเมธัสด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “แฟนช่อม แกต้องเชื่อข้านะ ข้าไม่ได้ใช้กำลังกับพวกเธอเลยจริงๆ”

เมธัสได้แต่แอบปวดหัว “เฮ้อ...นอกจากชอบการพนันยังขี้จู้จี้ นักรบมังกรโลกนี้ช่างมีนิสัยเฉพาะตัว จนทำให้ใจรับไม่ทันแล้วนะเนี่ย แต่คงต้องรอดูก่อนว่าฝ่ายใดเป็นคนพูดปดกันแน่”

แฟนช่อมยกมือซ้ายตบไหล่ขวามังกรหนุ่มพลงสายหน้า “เรียวกาโรอย่าเพิ่งลนลานไป เรื่องที่คุณทำลงไปแล้วคงยากจะกอบกู้คืนมาได้” เขายิ้มกว้าง “เอาเป็นว่าตอนนี้ใจเย็นๆ แล้วมาดูผมเล่นพนันดีกว่า” ชายหนุ่มหันไปมองเจ้าของบ่อน “เค้าแก่ผมขอเล่นแบบเดียวกับเรียวกาโรได้ไหม”

เค้าแก่ยิ้มพลงยกสองมือขึ้น “ยอมได้อยู่แล้ว แต่ในเมื่อเป็นคนพิเศษแบบท่านแฟนช่อม ทำอะไรไปเล่นในห้องรับรองพิเศษล่ะครับ” เพนกวิ้นวัยกลางคนหันไปตะโกน “เฮ้!! เด็กๆ ไปเตรียมห้อง...”

“ไม่ต้องลำบากหรอกครับ” เมธัสตัดบท พอเห็นอีกฝ่ายหันมา เขาก็พูดต่อ “ผมชอบสถานที่กว้างๆ หากให้ไปอยู่ในห้องแคบๆ จะรู้สึกแออัด” ชายหนุ่มมองไปด้านขวา “เอาเป็นว่าผมขอหนึ่งโตะแถวนี้ก็แล้วกัน” เขายกมือขวาชี้ไปยังโตะครึ่งวงกลมที่ด้านตรงยาวประมาณสามเมตร มีเก้าอี้วางสี่ตัว “ตรงนั้นไง มีที่ว่างอยู่เยอะเลย”

แฟนช่อมเดินไปยังโตะพนันสำหรับเล่นไพ่ พอเขานั่งเก้าอี้ตรงกลาง เขาก็นั่งเล่นอยู่สามคนก็รีบลุกออกไปยืนอยู่ข้างๆ โดยพลัน

เค้าแก่เดินมาที่นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายพลงส่งสายตาให้เจ้ามือสาวก่อนจะหันมาพูดเสียงนุ่มกับเขา “ท่านแฟนช่อมนับเป็นผู้ที่มีมารยาทยิ่งนัก ไม่อวดตัวว่าเก่งกาจแบบใคร

บางคน แล้วร้องขอห้องเล่นพนันพิเศษ อีๆ”

เรียวกาสิโนอยู่ด้านซ้ายถึงกับตาลุกเป็นไฟ สองมือสั่นระริกคล้ายจะเข้าไป ขยำร่างเก้าอี้เป็นอาหารมอดี้ก

แฟนธ่อมรีบป้อนรอยยิ้มถาม “เราจะเริ่มกันเลยไหม แล้วกติกามีอะไรบ้างช่วย แนะนำหน่อยนะครับเก้าอี้”

เจ้าของบ่อนยิ้มกว้างพลางอธิบายกฎอย่างถี่ถ้วน จากนั้นหญิงสาวสองนางก็เดิน ประคองถาดเงินที่มีกำไลมือสองวงมาให้แฟนธ่อม “นี่คือกำไลจับพลังเวทและเอ็นทลี หวังว่าท่านแฟนธ่อมจะไม่รังเกียจ ทำตามกฎระเบียบ เพื่อเป็นการแสดงความเท่าเทียม กันแบบแขกท่านอื่นๆ นะครับ”

แฟนธ่อมยิ้มรับพลางสวมกำไลทั้งสองวงโดยไม่คิดเอื้อน จากนั้นเจ้ามือสาวคน ใหม่ผมฟ้ายาวประบ่า นัยน์ตาสีเขียว ทุปีกนกสีเหลือง สูงหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซนติเมตร สวมชุดกระต่ายสีดำ ก็เดินมาถึงพร้อมกับโชว์ไฟในเมืองชาวทั้งห้าใบ ซึ่งมี A หนึ่งใบ และ Joker สี่ใบ จากนั้นเธอก็สลับไฟอย่างแซมซาดูไม่มีพิรุณแม้แต่้อย

เมื่อไฟทั้งห้าใบถูกวางลงเบื้องหน้าแฟนธ่อม เก้าอี้ก็หันมาบอก “เชิญท่าน แฟนธ่อมวางเงินเดิมพันได้แล้วครับ”

แฟนธ่อมพยักหน้าแล้วล้วงมันนี่บาร์ออกมาเสียบมันนี่เคาน์เตอร์ขนาดเส้นผ่าน ศูนย์กลางสิบเซนติเมตร ซึ่งอยู่ตรงขอบโต๊ะ แล้วจำนวนเงินทั้งหมดก็ไหลไปอยู่บนช่อง คริสตัลที่อยู่ตรงกลางโต๊ะระหว่างเจ้ามือกับผู้เล่น ซึ่งเงินของเจ้ามือหรือบ่อนนั้นเรียกว่า สามพันล้านเหรันการูต้า ส่วนช่องเงินของเขามีเพียงแปดหมื่นกว่าเหรันเท่านั้น

ตอนนี้ที่เบื้องหน้าแฟนธ่อมได้ปรากฏหน้าจอสี่เหลี่ยมขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นกลาง อากาศ มีตัวเลขตั้งแต่หนึ่งถึงเก้าเรียงเป็นแถวตามแนวนอนแถวละสามตัว โล่ลงมาสาม ชั้น ส่วนชั้นที่สี่มีตัวเลขและตัวอักษรว่า 0 ตกลง และ ยกเลิก เพื่อให้เขาเลือกจำนวน เงินที่จะลงเดิมพันในแต่ละตา

“ผมขอลงสักหนึ่งหมื่นเหรันการูต่านะครับ” เขาหันไปส่งยิ้มให้เจ้าของบ่อน

เก้าอี้ยิ้มรับพลางผงกศีรษะ “จะมากจะน้อยก็เชิญเลยครับ พวกเรายินดีเสมอ”

แฟนธ่อมใช้มือซ้ายหยิบไฟตรงกลาง พอหงายขึ้นก็พบว่าหน้าไฟเป็น A มันนี่ เคาน์เตอร์ที่เขาเสียบมันนี่บาร์ไว้เรืองแสงวูบหนึ่ง แล้วยอดเงินแปดหมื่นกว่าก็เปลี่ยน เป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นกว่าทันที

เจ้าแก้มพูดชมเชยเขาอย่างจริงใจ “โอ้ สมเป็นนายพรานผู้ชำนาญ เพียงพริบตาเดียวก็ล่าเหยื่อได้อย่างท้วมทวายไม่มีล้ม แบบนี้ลืถึงสมกับเป็นที่แกรนด์การูต้าของพวกเรา” อีกฝ่ายยกสองมือขึ้นตบ “ทุกคนปรบมือแสดงความยินดีให้ท่านแฟนร่อมหน่อยเร็ว”

แปะ! แปะ! แปะ!

มีเสียงปรบมือดังขึ้นรอบด้าน ทั้งจากพนักงานสาวเสิร์ฟและเจ้ามือที่เพิ่งจะแพ้ให้เขา บรรยายกาศขางหนุ่มवलชวนให้สนุกสนานครื้นเครง

หลังจากนั้นเขาก็แพ้บ้างชนะบ้างสลับกันไป ส่วนยอดเงินของเขาก็เพิ่มพรวดพราดไปถึงห้าสิบกว่าล้านทรนในเวลาอันสั้น ทำเอาคนที่อยู่โต๊ะอื่นอยากจะขอเล่นเสียงดวงแบบแฟนร่อมกันยกใหญ่ โดยตอนนี้มีคนแหงว่าแฟนร่อมจะเปิดได้ A หรือ Joker กันอย่างสนุกสนาน ทำเอายอดเงินของบ่อนขยับขึ้นลงอย่างต่อเนื่อง

เมื่อมีชนะติดๆ ก็ต้องมีแพ้ติดๆ กันบ้าง แม้จะเสียเงินไปไม่น้อย แต่นักพนันทุกคนต่างก็บอกตัวเองว่าขอเล่นอีกตา แล้วเพิ่มเงินเดิมพันอีกเท่าตัว จะได้ถอนทุนแบบเป็นกอบเป็นกำ ซึ่งแม้แต่แฟนร่อมเองก็ยังคงคิดแบบนี้

เมธัสจับตามองมือของเจ้ามือสาว รวมทั้งสายตาของเจ้าแก้มและคนรอบข้างอย่างถ้วนถี่ แล้วก็แอบยิ้มในใจ ‘ในที่สุดปลา ก็ติดเบ็ด ที่เหลือก็แค่เล่นไปตามสถานการณ์สินะ หึๆ’

หลังจากที่แพ้ไปแปดตารวด เงินหน้าตักของแฟนร่อมก็ลดลงฮวบฮาบ จนต้องควักเอามันนี่บาร์ที่อยู่ในกระเป๋าของตนและน้องชายมาเพิ่มอีกห้าล้านทรนการูต้า ทว่าสถานการณ์ก็ยังไม่ดีขึ้นแม้แต่น้อย

ผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เงินที่อยู่ตรงหน้าจอกก็เบ็ญศูนย์ มันนี่เคาน์เตอร์ที่ตั้งอยู่หน้าแฟนร่อมกะพริบแสงสีแดงถี่รว เสียงผู้คนโห่ร้องเริ่มดังขึ้นทั่วบ่อน แม้แต่จากดูแคลนก็ดังขึ้นมิขาดสาย

“ท่านแฟนร่อมครับ วันนี้ก็ดึกมากแล้ว ผมว่าไ่ว้นหลังค่อยกกลับมาเล่นใหม่ดีกว่านะครับ” เจ้าแก้มคลี่ยิ้มเศร้า มือซ้ายล้วงมันนี่บาร์ออกจากกระเป๋าเสื้อสูทส่งมอบให้เขา “ส่วนนี้ถือเป็นเงินให้ท่านแฟนร่อมได้จับจ่ายใช้สอยขณะเดินทางไปเข้าสถาบันดีๆ ก็แล้วกันนะครับ”

แฟนอ้อมโอบมือซ้ายพร้อมกับพูดด้วยเสียงหนักแน่น “นายพรานจะไม่กลับบ้านมือเปล่า นี่คือคติของครอบครัวผม”

ชายหนุ่มมองไปยังชุมชนที่หนึ่งเก้าอี้นางสาว อีกฝ่ายกำลังดื่มมอย่างมีความสุข แต่พอเห็นสายตาของเขาก็ต้องลืมหูลืมตาโถววงถั่วยมนลงบนโต๊ะอย่างฉับไว ก่อนที่น้องชายจะหันพูด มือขวาของเขาก็จับศีรษะอีกฝ่าย

“ผมขอใช้ตัวผมกับน้องชายเป็นเดิมพัน โดยขอทำหน้าที่สื่อสัญญาว่า” เมธัสหันไปพูดกับเจ้าของบ่อนเสียงเข้ม “ถ้าผมแพ้ในตาถัดไป จะยอมเป็นแกรนด์การ์ดเย็นให้เจ้าแก้อยู่สิบปี” เขาระตุกยิ้มมั่นใจ “แต่ถ้าชนะผมจะขอถอนแห่งนี้พร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมด” ชายหนุ่มเลื่อนสองมือมากุมลงบนโต๊ะให้มือขวาทับมือซ้าย “เจ้าแกกลำรับหรือไม่”

แฟนกวินัยกลางคนเบิกตากว้าง เขากลืนน้ำลายไปหลายกลืน แล้วขำเสียงมอกรอบข้างเดียวหนึ่ง ก่อนจะถอนใจ “การได้รับเกียรติเป็นเจ้าของทีมการ์ดเย็นที่มีวาที่แกรนด์การ์ดเข้าสังกัด นับเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยนึกเคยฝันมาก่อนเลยในชีวิต...”

ติ่ง! มือซ้ายของอีกฝ่ายทุบลงบนโต๊ะ

“ในเมื่อท่านแฟนอ้อมกล้าเดิมพันด้วยอนาคต เจ้าแกอย่างผมจะพลาดเขาได้อย่างไร” เจ้าของบ่อนหันไปตะโกน “เด็กๆ ไปหยิบหนังสือสัญญามาที่”

พริบตานันเสียงของผู้คนก็ดังเซ็งแซ่ไปทั่วอาคาร เพราะนี่คือการเดิมพันที่มีแต่กำไร เนื่องจากคนระดับแกรนด์การ์ดุด้านนั้น ทีมที่ว่างจะต้องจ่ายค่าจ้างอย่างน้อยปีละห้าร้อยถึงหนึ่งพันล้านทรนการูด้า เพราะทุกสนามที่พวกเขาลงผลจะมีแต่คำว่าชนะ ขนาดพีเวอร์ลิ่งที่เคยเป็นอดีตแกรนด์การ์ดุด้ายังมีพลังเวทเพียง 780 ทองและพลังเอ็นทรีสร้างเขียน ในขณะที่แฟนอ้อมมีพลังเวทเริ่มต้นถึง 630 ทอง และร่างเขียนเหยียบเมฆ ขอเพียงพัฒนาอีกขั้นเดียวก็ถึงขั้นร่างจักรวาลแล้ว

อนาคตของวาที่แกรนด์การ์ดุด้าคนนั้นสมควรไปได้ไกลจนต้องถูกจารึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์นริสเซียเลยทีเดียว

หนังสือสัญญาถูกเขียนขึ้นต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก หากใครบิดพลิ้วนอกจากเสียชื่อเสียงแล้ว อาจจะถึงขั้นถูกขับไล่ออกจากสังคมด้วย

เจ้ามือสาวสลับไฟทั้งห้าไปอย่างเอื่อยเฉื่อย เสร็จแล้วก็วางไฟลงบนโต๊ะพนันอย่างเดิม

แฟนธ่อมลุกขึ้นยืนยกมือขวาไปหยุดอยู่เหนือไฟไบซัยสุด แต่ก่อนจะเปิดมัน เขาก็หันไปพูดกับผู้คนรอบด้าน “ผมรู้แล้วว่าไฟไบนี้คือเอช ฉะนั้นเพื่อวัดว่าดวงของผม ตีจริงหรือไม่ เรามาลองเปิดไฟไจ้เกอร์ไบอื่นก่อนดีไหม”

ลีนวากาชายหนุ่มก็หงายไฟไบขวามือสุดพลางพูดเสียงระรื้น “ไบนี้ต้องเป็น ไจ้เกอร์”

แปะ! แปะ! แปะ! ผู้คนที่เห็นหน้าไฟต่างปรบมือด้วยสายตาลุ้นระทึก คงมีเพียง เจ้ามือสาวกับเจ้าของบ่อนเท่านั้นที่มีแววตาเคร่งเครียด

แฟนธ่อมยังคงเปิดหน้าไฟไปพลางตะโกนว่าเป็นไฟไจ้เกอร์ไปพลาง พอถึงไบซัยสุดที่อ้างว่าเป็น A เขาก็วางมือลงบนไฟแล้วพูดกับทุกคนในห้อง “หลังจากที่เราเปิดไฟมาทั้งหมดก็รู้แล้วว่า ไฟไบนี้ต้องเป็นเอช แต่ถ้ามันไม่ใช่ล่ะ...” เขาคลี่ยิ้มมุม “เราคงรู้สึกแปลกๆ ใช่มั้ย”

ผู้คนที่ได้ยินวากานี้ต่างสะดุ้งกันเป็นทิวแถว แล้วจ้องมองเจ้ามือสาวที่ใหญ่มากที่สุดในเมืองหลวงอย่างดูดัน

เจ้าของบ่อนริมฝีปากสั่นระริก แต่กลับไม่วิ่งหนีหรือขอร้องแฟนธ่อม คล้ายรอรับชะตากรรมของผู้ที่เล่นพนันแพ้ ส่วนมังกรหนุ่มมีแววตาเยียบเย็น ไบหน้าที่เย็นชา บ่งบอกถึงสิ่งที่คิดอยู่ในใจ

‘เจ้าเนเวล่าโกรธทำทางจะโหดกว่าที่คิด ส่วนลุงคนนี้ก็ใจเด็ดกว่าที่คาด แต่วันนี้ไม่ควรมัวใครตายนะ’

แฟนธ่อมยกมือออกจากโต๊ะแล้วส่งยิ้มให้เจ้ามือสาวที่ไบหน้าซีดเผือด “พี่สาว ช่วยเปิดไฟให้ผมหน่อยสิ ส่วนถ้าแก่ช่วยสั่งให้เด็กๆ เตรียมเอกสารโอนกรรมสิทธิ์บ่อนให้ผมที”

เพนกวิ้นวัยกลางคนมีสายตาประหลาดใจ เขาทวนวากาของแฟนธ่อมแล้วหันไปคลี่ยิ้มมุมอันเป็นเครื่องหมายการค้าประจำตัวให้เจ้ามือสาว “เจ้าได้ยินคำขอของท่าน แฟนธ่อมแล้วนี่ รีบเปิดไฟเอชให้ทุกคนได้รู้ว่าท่านแฟนธ่อมชนะอย่างเป็นทางการสิ” อีกฝ่ายหันไปพูดเสียงสดใสราวกับไม่ใช่คนแพ้พนัน “ส่วนพวกเจ้าไปหยิบผลึกติดต่อก่อนกลางให้ข้าที ฮ่าๆ”

เจ้ามือสาวเลื่อนไฟมาใกล้ตัวแล้วค่อยชูขึ้นเหนือศีรษะ เพื่อให้ทุกสายตาได้เห็น A อย่างชัดเจน ทำเอามังกรหนุ่มมีสีหน้าผ่องคลาญขึ้นเล็กน้อย แต่แววตายังเรียบนิ่ง

ไม่เหมือนยามปกติ

‘จบแบบนี้ดีที่สุดแล้วละ ไม่งั้นหากน้องเลือดตั้งแต่ตอนนี้จะอดเข้าเรียนเปล่าๆ’

การโอนชื่อเจ้าของบ่อนพนันดำเนินไปอย่างราบรื่น ผู้คนทั้งหมดเริ่มกลับไป
นั่งเล่นพนันตามปกติ ส่วนเรียวกาโรที่สวมเสื้อผ้าและได้ข้าวของคืนหมดทุกชิ้น กำลัง
นั่งดื่มกับพนักงานสาวหน้าใหม่อีกสองนางอย่างรื่นรมย์ ราวกับว่าเรื่องทะเลาะวิวาทก่อน
หน้านั้นไม่เคยเกิดขึ้น

ทางด้านยูซันได้พนักงานหญิงสองนางคอยสอนวิธีการเล่นเครื่องเล่นพนันอย่าง
สนุกสนาน

‘อืม...คงไม่มีปัญหาอะไรแล้ว เราไปจัดการทางนี้ให้จบดีกว่า’ เมธัสหันไปมอง
เก้าอี้ที่นั่งดื่มสุราอยู่ทางด้านซ้าย

“เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันเถอะ คุณโทรอนโต้”

“ได้สิ ท่านเจ้าของบ่อน” เก้าอี้หรือโทรอนโต้พยักหน้า แล้วเดินนำแฟนห้อมไป
ยังห้องทำงานของเจ้าของอาคารหลังใหญ่แห่งนี้

ห้องทำงานกว้างหกเมตร ยาวแปดเมตร พื้นปูพรมสีทอง ผนังไม้สีน้ำตาลอ่อน
เพดานสูงจากพื้นหกเมตร มีวงเวียนที่เปล่งแสงเรืองรอง สองฟากข้างมีโต๊ะไม้โซฟาน
ศิลปะชิ้นเล็กๆ บนผนังห้องแขวนภาพทั้งภาพธรรมชาติและภาพโทรอนโต้กับครอบครัว
ตรงกลางห้องตั้งโซฟายาวสีน้ำตาลสองตัว คั่นกลางด้วยโต๊ะคริสตัลทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า
ด้านในสุดมีโต๊ะทำงานทำจากไม้ และเก้าอี้หนังสีดำ ส่วนด้านหลังเป็นชั้นวางหนังสือที่
มีหนังสืออัดแน่นเต็มชั้น

“เชิญนั่งตรงนี้เลยครับท่านแฟนห้อม” โทรอนโต้ที่ยืนอยู่ด้านขวาผายมือเชิญเขา
ไปนั่งที่เก้าอี้หนัง

“ไม่ต้องทำแบบนั้นหรอก เดี่ยวผมก็คืนร้านนี้ให้คุณแล้ว คุณโทรอนโต้”
แฟนห้อมเดินไปนั่งที่โซฟายาวฝั่งซ้าย มันนุ่มจนน่าอนหลับสักสิบ

โทรอนโต้มีสายตาสีชมพู เขาเดินมานั่งที่โซฟาฝั่งตรงข้าม “ที่คุณทำไปทั้งหมดนี้
เพราะไม่ต้องการให้ผมสู้กับพ่อหนุ่มเรียวกาโรงั้นหรือครับ”

แฟนห้อมยกไหล่กลางตอบ “เปล่าหรอก ผมแค่ไม่อยากให้มีคนเสียชีวิตด้วย

เรื่องพรรคนี้”

บุรุษเผ่าเพนกวินผงกศีรษะก่อนจะถาม “คุณรู้ตัวว่าโดนโกงตั้งแต่เมื่อไหร่”

เมธัสยิ้มช้า พุดติดตลก “รู้ตั้งแต่ก่อนจะเข้ามาในบ่อนแล้ว”

โทรอนโต้ลิ้มตาโต “ทั้งที่รู้ว่าโดนโกง ก็ยังจะเล่นพนันกับพวกผมอีกเนี่ยนะ”

แฟนร่อมกระตุกยิ้มเฉยๆ “พ่อผมสอนเอาไว้ว่า การล่าสัตว์ชั้นสูง เราต้องทำตัวเป็นเหยื่อ เพื่อล่อเหยื่อตัวจริงให้มาติดกับ”

บุรุษเผ่าเพนกวินมีสีหน้าสุขุม สายตาเปลี่ยนเป็นคมกริบ “ความกล้าของท่าน นับว่าน่านับถือ แต่เหตุใดถึงไปคบหาคนเยี่ยงนั้น”

เมธัสเริ่มมั่นใจแล้วว่า เรียวทาโร่คงทำสิ่งที่ไม่สมควรเอาไว้มาก จึงโดนโทรอนโต้สั่งสอนเบาๆ เพราะหากอีกฝ่ายจะเอาเรื่องเรียวทาโร่ให้หนักกว่านี้ เพียงยาพิษในสุรา และหญิงงามก็มากพอจะกำจัดมังกรหนุ่มที่หลงล่าพองตนได้แล้ว และหากเขามองไม่ผิด โทรอนโต้สมควรมีพลังเอ็นทรีอย่างต่ำขั้นร่างสรรพสิ่งและมีฐานะที่ไม่ธรรมดา

ชายหนุ่มจุกคิดถึงบางสิ่งจึงต้องรีบถามพลงยิ้มแห้ง “เขาเล่นโกงในบ่อนของคุณโทรอนโต้ใช่ไหม”

โทรอนโต้พยักหน้าอย่างเชื่องช้า “มีผิด ถึงเราจะใช้กำลังป้องกันการใช้พลังเวท และเอ็นทรี ทว่าสำหรับคุณชายมังกรผู้มีพลังงามมังกร ยังสามารถใช้เงาเล่นตลกได้” อีกฝ่ายมีสีหน้าโกรธเคือง “เช่นช่วงเล่นโป๊กเกอร์กับแบล็กแจ็คก็แอบเก็บไพ่ไว้ในเงา เพื่อเอาไว้เปลี่ยนไพ่” บุรุษเผ่าเพนกวินยกมือขวาขึ้นกำแน่น “บางทีก็ใช้ควบคุมลูกเต๋าและการพนันอื่นๆ เท่าที่เงามังกรจะทำได้ เถมยังใช้เงามังกรลอบดิงเสื้อ ตัดชุดชั้นในเป็นว่าเล่น”

เมธัสลอบตกลใจอย่างรุนแรง ‘เอาเข้าไปเจ้ามังกรสุดเลื่อม เอ้อ...ถ้าไม่จับหมอนั้นมาดัดนิสัยให้หายบ้า โลกนี้คงต้องถึงคราววินาศเน’

อดีตเจ้าของบ่อนชกมือขวาใส่ฝ่ามือซ้ายของตัวเอง “ผมต้องเปิดห้องพิเศษให้พวกสาว ๆ ลากเขาไปเล่นเกมจับไฟเอซกับกองไฟชุดใหม่ ที่เขาไม่มีวันจะเปลี่ยนได้เป็นอันขาด” ดวงตาของอีกฝ่ายลุกวาว “ถ้าผมไม่เห็นว่าเขามีสายเลือดของมังกรละก็ เขาคงไม่แค้โดนจับถอดเสื้อแล้วไล่ออกไปข้างนอกหรือหอกับท่านแฟนร่อม”

เขาเริ่มมั่นใจว่า เรียวทาโร่จะต้องไม่ใช่มังกรที่ถูกส่งออกมาตรวจตราและคอยรักษาความสงบสุขของโลก แต่น่าจะเป็นตัวเรียวทาโร่เองที่ตั้งใจหลบหนีออกมา

เที่ยวเล่นและจีบสาว หรือไม่ก็คงจะถูกขับไล่ออกจากเผ่า

“หรือว่าเจ้าเงี้ยวทาโรจะเป็นโพล์ของเผ่ามังกร พวกผู้นำเลยไม่สั่งห้ามเรื่องนี้ เพราะหวังใช้งานในอนาคต...แบบนี้ต้องหาทางกำราบอีกฝ่ายให้ได้”

ในขณะที่กำลังคิดหาวิธีสยบมังกรเจ้าเล่ห์ ไทรอนได้ก็พลันหลุดลุกขึ้นจากโซฟา แล้วมานั่งคุกเข่าเบื้องหน้าเขา

“ท่านแพนธ่อม บุญคุณที่ไว้ชีวิตผม ไทรอนได้ซาบซึ้งใจยิ่งนัก” บุรุษเผ่าเพนกวิน ค่อมศีรษะพลางพูดเสียงหนัก “ถ้าเป็นไปได้ช่วยรับฟังคำขอของผมได้หรือไม่”

แพนธ่อมรีบจับแขนอีกฝ่ายเพื่อจุดให้ลุก ทว่าไทรอนได้กลับไม่ยอมลุก เขาก็ไม่ยอมบังคับ “คุณไทรอนได้ต้องการให้ผมช่วยอะไรหรือครับ หวังว่าคงไม่ใช่ขอให้จัดการเรียวกาโรนะครับ”

ไทรอนได้อมยิ้มพลางส่ายหน้า “กับคนพรรคฉันขอแค่ให้สิ่งที่เขาต้องการ เขาก็จะทำงานให้ผมเอง” อีกฝ่ายมีสีหน้าเคร่งขรึม “เพียงแต่สิ่งที่ผมต้องการจริงๆ นั้น เป็นสิ่งที่ครอบครัวผมทำไม่ได้มานานมากแล้ว”

แพนธ่อมขมวดคิ้วเอนหลังฟังโซฟา “เรื่องราวสำคัญถึงเพียงนั้น คุณจะบอกผมทำไม อย่าลืมนะว่าผมเป็นเพียงวัยรุ่นธรรมดาคนหนึ่ง”

บุรุษเผ่าเพนกวินระเบิดเสียงหัวเราะ “ฮ่าๆ ถ้าอย่างท่านแพนธ่อมเป็นวัยรุ่นธรรมดา ผมก็คงจะเป็นแค่ตาลุงธรรมดาแล้วละ”

“ขอบอกก่อนนะว่า” เมธัสมีสีหน้าจริงจัง “ถ้าเรื่องที่คุณขอเป็นเรื่องที่ผมทำไม่ได้ ผมจะไม่ทำเป็นอันขาด”

ไทรอนได้สูดลมหายใจเข้า แล้วเริ่มเล่าสิ่งที่อัดอั้นตันใจ “ครอบครัวของผมมีอาชีพหลักเป็นมาเฟียคอยดูแลด้านมืดของประเทศนี้มานานเกือบพันปี และตอนนี้ผมก็เป็นหัวหน้าแก๊งเพนกวินรุ่นที่สี่สิบสอง” อีกฝ่ายยกมือขวาขึ้น “นี่คือสัญลักษณ์ของแก๊งเรา หนึ่งในเก้าสิบเก้าแหวนเจ้าแม่แห่งนาริสเซีย”

แพนธ่อมเบิกตากว้าง เพราะนึกไม่ถึงว่าตนเพิ่งจะตบหัวแล้วลูบหลังหัวหน้ามาเฟียระดับประเทศ สายตาจับจ้องไปยังแหวนเงินที่มีลวดลายเหมือนเกลวอร์ลี่ หัวแหวนมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสองเซนติเมตร เป็นรูปวงเวทที่ยากจะดูออกว่าเป็นแค่ลวดลายหรือเป็นเวทของจริง ที่กึ่งกลางฝังผลึกใสทรงกลมเป็นประกายคล้ายดวงดาวหมุนวนไปมา

“แหวนเจ้าแม่แห่งนาริสเซีย...” เขาถามอีกฝ่าย “ปกติครอบครัวมาเฟียต้องเป็นเจ้าพ่อมิใช่หรือครับ”

“เพคะมิใช่สิ่งสำคัญในการเป็นผู้นำ” บารุซเผ่าเพนกวินส่ายหน้า ก่อนจะพูดเสียงหนัก “สิ่งสำคัญคือความสามารถในการรวมจิตใจผู้คน และความแข็งแกร่งที่จะทำให้คนในโลกมืดเดินไปตามใจปรารถนา”

โทรอนโต้ถอดแหวนออกจากนิ้วนางข้างขวาก่อนจะส่งให้เขา แต่ชายหนุ่มไม่ได้ยื่นมือไปรับ อีกฝ่ายจึงปล่อยให้มันไหลลงสู่อุ้งมือซ้าย

“เมื่อเก้าร้อยห้าสิบแปดปีก่อน มีสตรีนางหนึ่งเรียกขานตนเองว่าลิซ่า นางได้ก้าวเข้าสู่โลกมืด” บารุซเผ่าเพนกวินมีสีหน้าเคร่งขรึม “ก่อตั้งแก๊งนาริสซิโน แล้วเริ่มกลืนกินแก๊งน้อยแก๊งใหญ่ของทวีปการูด้า ตามด้วยอีกแปดทวีป ภายในเวลาเพียงยี่สิบปี โลกมืดทั้งนาริสเซียก็สยบอยู่ใต้เท้านาง”

เมธัสฟังกับความกล้าของสตรีนางนี้ “ท่าทางนางจะไม่ธรรมดาซะแล้ว...”

บารุซเผ่าเพนกวินมีสีหน้าเหินห่าง “ถึงนางจะโหดเหี้ยมไร้ความปราณี แต่นางก็เป็นแค่คนดวงตะวันยามรัตติกาล ทำให้คนที่อาศัยในโลกมืดรู้สึกปลอดภัย” อีกฝ่ายพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม “ในยุคนั้นมีคำกล่าวว่า หากเอ็นทิลคือผู้ยุติสงครามในทวีปการูด้า ลิซาก็คือผู้ยุติสงครามในโลกมืดของนาริสเซีย”

“อืม...” เขาไม่ค่อยอยากเชื่อเรื่องนั้นนัก

โทรอนโต้เห็นเขาไม่มีปฏิกิริยาใด จึงเร่งพูดอย่างจริงจัง “ท่านเพนธ่อมอาจจะไม่รู้ว่ ถึงสงครามระหว่างประเทศในทวีปการูด้าจะจบลง” บารุซเผ่าเพนกวินโน้มหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับเอ่ยเสียงเย็น “ทว่าเลือดที่ไหลทะลักยามราตรีของทวีปการูด้ากลับหลั่งมากกว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว”

เมธัสเข้าใจทันควัน ไม่ว่าจะเป็โลกแบบใด แม้สงครามจะจบลง แต่ความแค้นกลับมิจางหาย ทหารแตกแถวมิได้หมดไป ขุนนางฉ้อฉลก็ยังคงกระเพื่อมชั่วร้ายเช่นเดิม ดังนั้นสนามรบจึงย้ายมาอยู่ในโลกมืดที่หาเงินทองได้มากไม่แพ้ช่วงกลียุค

“ลิซ่าปกครองโลกมืดด้วยความทรงธรรม เหล่าขุนนางชั่ว แม่ทัพเลว พ่อค้าหน้าเลือดถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น ท่านจึงเป็นตำนานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งโลกมืด” โทรอนโต้ถอยออกไปส่ายหน้า “แต่เนื่องจากท่านไม่มีผู้สืบทอด จึงแบ่งแหวนประจำตำแหน่ง หรือที่เราเรียกขานว่าแหวนเจ้าแม่แห่งนาริสเซียออกเป็นเก้าสิบเก้าวง มอบให้รองผู้นำแก๊ง

นาริสซิโน่แก้ลิบแก้คน”

“คุณเป็นผู้สืบทอดของหนึ่งในแก้ลิบแก้คนนั้นหรือ” เขาถาม

“ใช่” โทรอนโต้ทานรับด้วยเสียงหนักแน่น “ท่านสั่งให้พวกเราแยกย้ายกันไปตั้งแก๊งส่วนตัว เพื่อดูแลโลกมืดทั้งหมด โดยแบ่งเป็นทวีปละลิบเอ็ดคนครับ”

“ทำไมคุณถึงถอดมันให้ผมล่ะ...” เมธัสจุกคิดได้ “อย่าบอกนะว่าจะให้ผมสืบทอดแก๊งคุณ” เขายกมือซ้ายขึ้นโบก “ถ้าเป็นแบบนี้ผมไม่ขอข้องแวะด้วยหรอกครับ”

ต่อให้เมธัสอยากได้กำลังคนและอำนาจ ทว่าเขาในตอนนี้อย่างไม่สมควรเข้าร่วมกับองค์กรที่ไม่รู้ประวัติเบื้องหลัง หากแก๊งนี้ไปก่อกรรมทำชั่วมากมาย เขาที่เพิ่งจะได้รับใบหน้าและชื่อใหม่ก็อาจจะโดนลากเข้าไปพัวพันกับเรื่องผิดศีลธรรมและกฎหมายของโลกนี้ จนมีอาจถอนตัวได้อีก ซึ่งยามที่เขาออกจากโลกใบนี้ ยูชันต้องกลายเป็นแพะรับบาปที่เขาก่อขึ้นอย่างมีต้องสงสัย

“แก๊งเพนวีโน่ของผมใช้ชีวิตตามหลักคำสอนของท่านลิซ่า” โตรอนโต้มีแวตาจริงจัง “จงเป็นตะวันยามเที่ยง จงเป็นจันทร์ยามค่ำ ปกป้องผู้อ่อนแอ กำจัดต้นตอแห่งความชั่ว สร้างเส้นทางชีวิตให้ผู้คน และรักผู้คนดังลูกหลานของตนเอง” อีกฝ่ายยิ้มกว้าง “ฉะนั้นท่านแพนร่อมก็ต้องกังวลเรื่องชื่อเสียงของแก๊งเรา แต่ที่ผมต้องการให้ท่านแพนร่อมช่วยคือ ช่วยเอาชนะในศึกดอนออพนาริสซิโน่ครับ”

‘ดอนออพนาริสซิโน่...ศึกชิงอำนาจของมาเฟียชั้นนี้ มันจะเกี่ยวข้องกับการพิชิตโลกนี้ใหม่หว่า’